

ТРИ СЕКУНДИ

од Игор Крајчев

*

Едно е да ја знаете цената на нештата, а сосема друго, да ја знаете нивната вистинска вредност... Многумина губат вредни нешта само затоа што не знаат колку навистина се среќни што ги имаат, а пак други добиваат ништожности, убедени дека го добиле светот на подарок...

Можеби Клауд Исион не го доби светот како подарок тоа претпладне, но сепак беше свесен дека она што го држеше во своите раце беше нешто посебно, нешто бесценето, нешто што небото го дава само еднаш во еден живот. Благослов беше способноста да се препознае тој подарок и Клауд беше благословен. Но, дали можеше да го зачува...

Сонцето светеше силно и сјајно, додека Клауд чекореше по поплочениот тротоар. Неговите чекори брзо и лесно отскокнуваа од тешките тули, како да сакаа да ја победат гравитацијата која сурово ги враќаше назад. Беше јасно дека Клауд Исион брзаше некаде, а беше уште појасно дека тоа „некаде“ е премногу важно за дотаму да се стигне полека. Со еден поглед на ова момче, човек можеше да забележи дека тоа, бездруго, оди некаде каде што треба да пристигне убаво дотеран и да остави пријатен впечаток. Неговото свежо испеглано палто стоеше совршено на исправеното момче, а сините панталони, со остро нагласени рабови ги истакнуваа неговите прави нозе. Земено во целина, појавата на Клауд предизвикуваше внимание кај минувачите, а тоа беше нешто што покажуваше дека го направил вистинскиот избор.

Конечно, потскокнувањата престанаа. Клауд стоеше пред една висока двокатна куќа, со свежо бојадисана дрвена ограда. Иако стоеше, чувствувааше како срцето под кошулата чукаше како да сака да му избие од градите, а воздухот како да не можеше да влезе во неговото грло. Едноставно немаше здив, и тогаш се сети на зборовите на неговиот татко: „Животот не се мери според здивовите кои ги земаш, туку по моментите кои ти го одземаат здивот“.

- Ха, - се насмеа Клауд, - ова ќе биде момент кој ќе го паметам целиот живот... Ова бездруго, мора да е важен момент за мене...

- Доцниш Клауд, доцниш, - се слушна глас од еден минувач кој со брз чекор го одминувааше момчето, - можеби времето се обидува да те одврати од она што сакаш да го направиш...

Клауд ја заврти главата за да го погледне својот „советодавец“, но високиот господин со брз чекор се оддалечи од него и се изгуби на следниот агол. Момчето остана изненадено од чудната забелешка на минувачот и така загледан во аголот каде пред малку се изгуби високата контура на непознатиот, стоеше пред куќата на Браиловата улица.

Не стоеше долго пред куќата, кога забележа дека и останатите минувачи почнуваат да го забележуваат неговото „необично долго“ стоење, и сфати дека мора да влезе во дворот, пред некој да се посомнева во неговите чесни намери.

Лесно ја отвори убавата дрвена врата и зачекори по мермерната патека која беше послана врз убав зелен тепих од свежа англиска трева.

„Нема цветови...“ - си помисли, - „Се срамат да никнат во овој двор... Во нејзино присуство би биле засенети...“

Оваа мисла како да го поткрена од земјата и за миг стигна до куќниот праг. Тешката дрвена врата се испречуваше помеѓу него и онаа за која тој дојде, и можеби и самиот не беше свесен, но нешто длабоко во него, неописливо многу го мразеше ова парче дрво. Веднаш го стави прстот на ѕвоното и длабок камбански звук се распространи низ внатрешноста на куќата. Се слушнаа чекори, кои најпрво беа далечни, но секој нареден беше € појасен и погласен, а со секој нов чекор и неговото срце биеше сè погласно и побрзо, и ако оваа врата наскоро не се отвореше, срцето на Клауд веројатно ќе излеташе надвор. Но, тоа не се случи... Се случи светлина, силна светлина се распространи од внатрешноста на куќата кога големата тешка дрвена врата се отвори...

„Боже мој, јас сум пред портите на рајот!“ - блесна мисла исто толку брзо колку што се појави и светлината.

Но, истата исчезна истиот миг кога Клауд сфати дека зад оној кој ја отвори вратата, блеска светилка насочена токму кон неговото лице.

- Повелете господине... - се слушна гласот на оној кој ја отвори вратата, а чие лице Клауд го идентификуваше неколку мига подоцна, откако неговите очи се навикнаа на силната светлина која доаѓаше од внатре.

- Исион... - се претстави Клауд, - Овде сум поради госпоѓицата Хелер... Таа ме очекува...

Високиот господин кој ја отвори вратата, внимателно го изгледа Клауд по должината на целото тело и со тивко фркање на носот, го најави своето незадоволство од неговото присуство овде.

- Почекајте тука! - не толку љубезно како пред малку изусти високиот господин, - Госпоѓица Хелер го пие својот чај со почитуваниот господин Борхел... Вие, бездруго сте го промашиле договореното време...

Клауд најпрво се збуни, па потоа погледна кон својот часовник за да се осигура дека е навреме, па откако заклучи дека неговото пристигнување не отстапува од претходно договорените временски координати, направи чекор за да влезе во куќата.

- Тука! - остро пресече високиот господин, не помрднувајќи се од местото на кое стоеше, попречувајќи му го со своето тело патот на Клауд. - Почекајте тука!

Следниот миг, тешката дрвена врата тресна силно пред лицето на збунетото момче. Ништо не му беше јасно, но не му преостануваше ништо друго освен да го послуша нељубезниот совет на високиот господин и да чека. Поминаа неколку минути, а со секоја измината минута растеше неспокојството во неговите гради. Најпрво тоа беше нелагодност, за потоа да премине во лутина и на крај кулминираше со излив на гнев кој немаше надворешни видливи манифестации, но затоа ја распарчуваше внатрешноста на момчето. Во Клауд се случуваше вистинско „Ел Нињо“, кога од внатрешноста повторно се слушнаа чекори. Но овојпат, наместо, за него, карактеристичната тахикардија, приближувањето на чекорите предизвикуваше зголемување на гневот во него... Конечно, вратата се отвори и во истиот миг Клауд зина за да го истересе од себе насобраниот немир, но не го стори тоа... Не го стори, зашто не можеше да го стори... А не можеше да го стори, зашто не сакаше да го стори... Устата му остана подотворена во грч, а

очите му стоеја скаменети пред глетката која му предизвика повеќе шок, отколку изненадување. О, колку сладок шок беше тоа за Клауд, и колку прекрасно беше она што тој го гледаше во тој момент. Кога би го гледале светот низ очите на Клауд, веројатно во тој момент би го виделе рајот. А тој рај имаше и лик и име. Ликот беше ангелски, а името човечко... Лаура Хелер.

Лаура стоеше на прагот од големата дрвена врата и со своите умни зелени очи гледаше директно во Клауд. Овој пак, одвај се свести дека на лицето ѝ уште го има оној непријателски израз, со кој сакаше да му покаже на високиот господин дека со право е дојден да се види со госпоѓицата Хелер и за миг се сепна, преобразувајќи си на лицето пријатна гримаса и раширувајќи ги своите усни во уште попријатна насмевка. Можеби беше поради таканаречениот „Огледало“ ефект, а можеби и поради друга причина, и полните црвени усни на Лаура се развлекоа во прекрасна насмевка.

„Прекрасна е...“ – си мислеше Клауд додека се загледуваше во совршеното лице на девојката која стоеше пред него, забележувајќи притоа колку прекрасно изгледа нејзината силуета опкружена со силната светлина која доаѓаше од зад неа. Прилегаше на ангел со ореол околу себе... - „Прекрасно е ѝ во врска со неа...“

Помина некое време пред и обајцата да се свестат дека никој од нив не изговори ниту збор. Изгледаше како да зборуваат со погледот, како нивните очи да ги кажуваат зборовите место нив, а пак усните ги чуваат за друго, за нешто многу поважно од зборовите, за спој на нивните млади души. Скоро и да забораваја на факторот време, кога од зад убавицата се слушна дебел машки глас: - Лаура... Дали е сè во ред?!

Можеби беше бојата на гласот или тоа што експлодираше во светата тишина која настана меѓу нив, но на Клауд му се причини дека почувствува болка кога го слушна непријатното вознемирување.

Беше тешко да го стори тоа, но сепак мораше да го тргне погледот од Лаура и погледна во светлиот простор зад неа. По само еден миг, црна силуета се појави од светлината. Клауд веднаш ги препозна тие мрачни очи, кои ги паметеше уште од своето детство.

„Роланд...“ - си помисли Клауд, - „Што, по ѓаволите бара тој овде... Па високиот господин спомена некаков господин Борхел, а колку што јас се сеќавам целосното име на Роланд беше Алгуар...“

- О, - викна Роланд со својот дебел и рапав глас додека ја ставаше раката околу Лаура, намерно викајќи за да го сврти вниманието повеќе на интензитетот на својот глас отколку на својата постапка, - види кого донела плимата! Па тоа е Клауд Исион лично, човекот кој не успеа да ги скрши подиумските штици со својата глава!

- Роланд! - остро го прекори Лаура, и веднаш побрза да се тргне од преграката која очигледно не ѝ годеше, - Тоа е сосема непристојно од тебе! - намуртено додаде таа чукнувајќи го со својата нежна рака по рамото.

- Што! - извика Роланд во своја одбрана, - Само малку се шегувам со својот стар школски другар... Јас и Клауд имаме долга зеадничка историја!

„Другар?!“ - си помисли Клауд, - „Што, по ѓаволите, зборува овој?! Па тој е две години постар од мене и со неговата банда расипници ми го загорчуваа животот, а овде се прави светец...“

- Кажи ѝ Клауд! - го прекина Роланд, веќе видно долгото размислување на Клауд,
- Кажи ѝ какви заеднички авантури имавме ние двајца!

Клауд го погледна Роланд директно во неговите темни очи и веднаш сфати дека во нив нема ни трошка од пријателството кое се трудеше да го спакува во своите зборови. Некакво чудно сјаење се случуваше во нив, нешто демонско имаше во тие две темни и матни очи, кои не зрачеа со ништо друго освен со студ. Едноставно беа безживотни и празни. Чудно беше чувството да се гледа во нив и Клауд го сфати тоа во моментот кога му поминаа морници низ телото. Не му беше јасно влијанието кое го имаше Роланд врз него и способноста да предизвикува вакви чудни состојби кај луѓето кои окружуваа.

„Дали ѝ кажал...“ - помисли Клауд веднаш штом ги слушна зборовите на Роланд,
- „Не верувам дека собрал храброст за таква глупост... Не верувам...“

Немирот кој го чувствувааше во себе веќе осетно растеше, и првите знаци на трепет се појавија на врвовите од неговите веќе изладени прсти. Можеби му се причини во моментот, но некаков чуден мирис му се провлече низ ноздрите, некаков стар, одамна заборавен трулеж, кој сега како зол дух се врати од минатото за да го прогонува. Оеднаш, исчезна сиот воздух околу Клауд и момчето видно забрзано почна да диши. Лицето му доби изразено црвена боја, а на неговото чело, почнаа да избиваат капки пот, кои ја издаваа неговата неудобност.

- Клауд, добро ти е? - сериозно запраша Лаура забележувајќи ја изненадувачката промена кај момчето.

- Добро му е, добро му е... - се вмеша Роланд и слезе неколку скали подолу приближувајќи му се на Клауд, - Тој е силно момче... Малку е далеку од мама, ама ќе ја викнеме и неа!

Истиот миг Роланд прсна од смеа. Лаура брзо слезе по скалите и му пријде на Клауд, не заборавајќи притоа силно да го тресне Роланд по ногата.

- Те молам Клауд, - свонеше гласот на Лаура и јасно се дистанцираше од гракливото врескање на Роланд кое полека го снемуваше, - не замерувај му на Роланд, тој не мисли лошо, всушност понекогаш се прашувам дали тој воопшто мисли...

Мала насмевка се појави на крајчето од усните на Клауд, и како по правило истата се рефлектираше и кај Лаура. По малку малата насмевка прерасна во широка срдечна насмевка, а потоа во вистинско, заразно смеење. Сега Роланд беше тој што ги гледаше вчудоневидено Лаура и Клауд како се смеат и збунето се триеше по тилот.

- Ха, - промрморе Роланд, повеќе за себе, - па добро, не беше толку добра шегата...

Сонцето беше високо на небото кога Лаура скокна од софата на која седеше и малку недостигаше да ја скрши шарената шолја што стоеше веднаш до неа, а која беше од фин кинески порцелан. Скокот беше изненадување и за нејзините гости кои тоа пладне пиеја чај со неа во нејзината дневна соба.

- Имам идеја момци! - возбудено викна Лаура, брзајќи да ја остави кршливата шолја од скапиот сервис на мајка ѝ, свесна дека поради сопствената возбуда не е безбедно да ја има в раце, - Моите родители се отсутни, па никому нема да му недостигаме на ручек... Затоа предлагам да се прошетаме по плажата сè до паркот на Великаните и таму можеме да земеме нешто за јадење од уличните продавачи и да си направиме еден фин пикник...

Очигледно идејата која толку ја возбуди Лаура им се допадна и на момците, па веднаш со насмевка ја поздравија, а Роланд во негов стил не заборави да додаде своја констатација:

- Одлична идеја Лаура, плажата е прекрасна во ова време од годината зашто нема досадни туристи кои лежат еден преку друг во текот на сезоната!

Лаура ненаметливо погледна во Клауд очекувајќи и негов коментар, но таму наиде само на топол поглед и ништо повеќе. Имаше нешто интересно што се случуваше во воздухот кога погледите на овие двајца ќе се сретнеа, а уште поинтересно беше што тоа „нешто“ можеа да го почувствуваат и другите околу нив. Тоа беше нешто налик на слаб електрицитет во воздухот, нешто неразбирливо и мистично, а сепак толку јасно... Топлина се разлеваше наоколу, а душите им се полнеа со слат и божилак од секој миг поминат со погледот на оној од другата страна. Тоа беше средба која го храни животот во овие млади луѓе, средба од која се раѓаше нешто многу посвето од животот, нешто многу поволшебено...

- Да, да, - го прекина Роланд моментот - и Клауд се согласува! Па нема зошто да не се согласува кога идејата е одлична...

Клауд молчејќи ја прифати сугестијата на Роланд, но неговиот молк беше повеќе од гласен за ушите на Лаура, која веднаш знаеше што се случува во него.

„Да одиме сами, те молам!“ - врескаше во своите мисли Клауд, - „Ме боли помислата дека морам да го делаам нашето време со Роланд. Ме боли помислата дека можеби тој ти се допаѓа и дека е можеби подостоен за тебе, од мене....“

„Да одиме сами!“ - шепотеше во своите мисли Лаура, - „Роланд ме посакува за себе зашто не знае да го прочита она што е јасно напишано во моите очи - јас сум твоја Клауд, твоја сум уште од оној ден во училишниот двор, уште од оној ден кога занемено зјапаше во мене... Сфатив дека нешто во нашите души станува потполно и цело кога сме близу и јас не можам да се борам против тоа. Јас сум комплетна само кога сум во твојата близина и тоа ме одржува жива. Твоја сум Клауд, твоја, засекогаш...

Петнаесетина минути подоцна, две момчиња и една прекрасна девојка во светло-жолт пролетен фустан, чекореа по плочникот на Плоштадот на слободата, очигледно уживајќи на пладневното сонце. Клауд и Роланд чекореа по страните, а дамата одеше меѓу нив и грациозно како срна газеше по старите и изветвени плочи на белиот плоштад. Потоа со трчање ги скокнаа огромните скали кои од плоштадот водеа директно кон плажата и миг подоцна веќе газеа по ситниот жолт песок. Лаура ги соблече своите чевли и така босонога скокаше околу своите двајца придружници. А пак тие, иако се обидуваа, не можеа да ја сокријат својата возбуда од белината на нозете на оваа убавина, која со скок ги обиколуваше. Песокот кој беше здодевен, навлегуваше во внатрешноста од нивните чевли и им предизвикуваше неудобност, па дури и болка, но глетката беше силен анестетик кој ги умртвуваше непријатностите, а го воскреснуваше нивното срце, па тоа чукаше толку силно и толку лудо... Чукаше... Чукаше сè побрзо и побрзо, како да навестуваше нешто кобно...

Одеднаш, облак го прекри сјајното сонце и речиси истиот миг некаков чуден студ им ги обзема телата. Нешто во нив се измени па дури исчезна и насмевката која дотогаше цветаше на нивните лица.

- Клауд, земи ја Лаура и одведи ја во паркот - дошепна Роланд со смртно сериозен израз на неговото, и онака, сериозно лице, - јас ќе ви се придружам подоцна...

Клауд почувствува силен немир кој го обзема целосно и нешто интуитивно му дошепна дека не е сè во ред. Нешто лошо допрва ќе се случи.

Клауд се заврте околу себе и насекаде го пречека само пуста плажа и многу песок...

Всушност, не баш од секаде. Неколку момчиња облечени во спортски маици доаѓаа токму кон нив и веќе миг подоцна Клауд, Роланд и Лаура имаа друштво на пустата плажа.

- О, види што донела плимата... - потсмешливо дофрли едно високо момче кому првата брада сè уште не му беше порасната, - Па тоа е нашиот стар другар Роланд, со своите другари од Барблејн¹!

- Да! - додаде едно русокосо момче во бела маица со рошаво лице кое стоеше напред изигрувајќи некаков лидер на групата, - Верувале или не, тоа е нашиот Роланд, лично и персонално... И замислете, уште и има храброст да дојде на нашата територија и да ни се потсмева...

Клауд погледна во Роланд и му се чинеше дека никогаш не го имаше видено толу блед и исплашен. Како да немаше крв во себе. Можеби дури во тој момент Клауд сфати дека ситуацијата е посериозна отколку што изгледа и дека овие слабички момчиња се веројатно многу поопасни отколку што нивниот изглед кажуваше.

- Да си одиме одовде... - промрморе Роланд гледајќи во песокот, како да не можеше да ја подигне главата и да погледне во своите стари познаници.

- Не толку брзо! - викна високото момче и скокна пред него за да му го попречи патот, - Забавата овде сè уште не завршила!

- Види другар... - се обиде Клауд да ја потсмири ситуацијата која веќе доби сериозна тензија, но истиот миг нешто силно го тресна по лицето и тој се најде истркалан во топлиот песок.

Лаура вресна од страв и скокна да му помогне на Клауд кој се тетеравеше обидувајќи се да стане. Со едната рака си го држеше носот од кој очигледно бликаше крв и му ја прекриваше брадата. Нешто во неговите очи се измени во тој миг и тие како постепено да се полнеа со гнев. Лаура го фати под раката за да му помогне да стане, но Клауд само грубо се извлече од преградката одбивајќи помош и застана на нозе дрско гледајќи во насилниците.

- О, имаме херој овде, - се насмеа потсмешливо русокосото момче, а неговите зборови беа проследени со гласно смеење на неговите придружници, - сакаш да ја импресионираш дамата, колку си цврст, а?

- Види Грамон, - се обиде Роланд да го смири својот стар разгневен познаник, - овие се тотални странци и немаат ништо со недоразбирањето меѓу нас...

- Недоразбирањето!? - викна Грамон внесувајќи му се в лице на Роланд, - Недоразбирањето!? Ти проклетнику зема од мене стока за 500 долари и оттогаш исчезна од лицето на земјата. Пред две години Роланд... Пред две години... А згора на тоа подметна пожар во мојот магацин... Ха... Веднаш знаев дека сè смрди на тебе, уште откако ја најдов твојата легитимација меѓу остатоците во магацинот, а подоцна откако ги најдов и ги средив твоите добри пријателчиња Маркос и близнаците, и тие ми потврдија дека ти стоиш зад целиот напад...

¹ Барблејн е квартал на исклучително богати граѓани, пандан на Петтата авенија во Њу Јорк.

Знаеш ли ти кретену колку стока ми уништи таа ноќ! Знаеш ли колку бизниси ми растури и тоа со луѓе на кои не смееш да им кажеш не... И на крај ти сето тоа го нарекуваш недоразбирање... Сум правел јас лоши работи на луѓе и за многу помалку! А ова со тебе бара посебен третман...

Истиот миг Грамон ја вовлече раката во својот џеб и од него извлече голем црн револвер Colt Python 357 и го впери директно во главата на Роланд. Силно смеење го зафати Грамон кога забележа дека Роланд е преплашен пред страшната глетка, а уште повеќе кога виде дека овој сиот се тресе.

- Што правиш Грамон? - му подвижна збунето високото момче, - нели се договоривме само малку да го исплашиме...

- Промена на планот Ти-Дог, - дофрли некако надмоќно Грамон, како сиот свет да е под него, како да сакаше секому да му докаже дека тој е тој кој ја има контролата во свои раце и дека ја поседува сета моќ на овој свет, - денеска ова копиле ќе плати за сè што ми должи...

Ти-Дог и останатите од групата на Грамон несигурно и збунето се гледаа меѓу себе и некаква мешаница настана меѓу нив, некакво чудно шепотење и кошкање. Првин оние од задните редови почнаа да се повлекуваат, а потоа и со трчање да го напуштаат местото, а миг подоцна им се придружија и останатите...

- Оние кои ти беа верни те напуштија Грамон, - се обиде Роланд да ја разниша самодовербата на пиштолцијата, - да го прекинеме ова лудило и да се договориме како луѓе...

Роланд ја подаде раката кон Грамон покажувајќи му да го спушти цврсто вперениот револвер кој немо и смртоносно зјаеше како темниот влез на пеколот. Но, тоа немаше ефект... Грамон беше овде за да пука...

- Опушти се Грамон - додаде и Ти-Дог кој единствен остана крај Грамон откако сите негови бандити избегаа, - немој да направиш некоја глупост за која ќе жалиш цел живот... Ајде, спушти го пиштолот...

Грамон за миг го тргна погледот од Роланд и се заврти кон Ти-Дог, кој стоеше веднаш до него.

- А што мислеше ти, паметен! - вресна Грамон вцрвенувајќи се од возбуда, - Дека дојдовме овде да се дружиме со овие богаташи, дека сакаме да се зачлениме во нивниот клуб „Срањата на нашите богати татковци“? Не, сељак! Јас дојдов овде да го скинам ова копиле кое мисли дека може да се зеза со мене, и нека сум проклет ако не го сторам тоа...

- Но, Грамон... - се обиде да го вразуми Ти-Дог, - не вреди... Тој едноставно не вреди толку...

- Твојот другар е во право, - се вмеша и Лаура, - зар мислиш дека можеш да поминеш неказнето? Немој! Помисли само на твојот живот и на дупката во која ќе го фрлиш само за да задоволиш некоја своја темна потреба...

- Лаура молчи! - се сврте кон неа Роланд, - Ова не те засега тебе и затоа не се мешај!

- О, па овде имаме и психијатар! - Грамон ѝ се втурна в лице на девојката, - Тоа е добро! Многу добро! Можеби сега конечно некој ќе ми објасни зошто се чувствувам гневно! Дали затоа што мама не ме сакала или не ме гушкала доволно како мал, или можеби затоа што татко ми ја напумпа тетка ми и избега со неа, а мајка ми си го истури мозокот на мојот роденден!

Лаура занемена гледаше во момчето кое врескаше како полудено и го чувствуваше срцето како % бие од внатрешноста на градите и знаеше, цело време знаеше дека направи голема грешка обраќајќи му се на Грамон.

- Ти си луд човеку, - собра храброст Роланд и му подвикна на Грамон, што за да го прекине неговото дивеење врз Лаура, што со цел да го навлече неговото внимание повторно на себе, - па зар не гледаш дека таа е само невина девојка која нема никаква работа со тебе... Остави ја на мира!

- Па ќе видиме дали нема работа со мене, - се насмеа злобно Грамон, - откако ќе ја поминам, повеќе никогаш нема да ме заборава...

- Ти куче психопатско! - вресна Роланд и скокна во обид да му го одземе пиштолот на Грамон, но овој беше побрз и со еден силен удар со рачката на пиштолот му ја скрши слепоочницата на момчето, по што овој сиот раскрварен се стркала во песокот.

- Роланд! - вресна Лаура и тргна да му помогне, но Грамон инстинктивно замавна помислувајќи дека и таа ќе го нападне и со еден удар ја собори девојката на земја.

- Што врескаш ороспијо, - ѝ викна Грамон на девојката која лежеше на земја и со рацете си го покриваше расплаканото лице, - никој овде нема да те чуе ни тебе ни твојот дечко кој е на умирање...

Одеднаш се слушна тап удар, нешто налик на удар во картонска кутија, а истиот момент Грамон тресна на земјата испуштајќи го тешкиот револвер од својата рака. Само момент му требаше на Ти-Дог да сфати дека над бесвесното тело на Грамон стои расквавеното лице на Клауд, а пред него беше силно стегнатата тупаница со која го удри насилникот. Ти-Дог знаеше дека мора брзо да стори нешто за да го спаси својот, каков-таков, другар кому сега му се сврти тркалото на среќата и беше во далеку незавидна позиција. Тој не го познаваше Клауд, а неговото мирољубиво лице не даваше знаци дека е потенцијална опасност, но затоа Ти-Дог многу добро го познаваше Роланд и знаеше дека кога е тој во прашање, има од што да се плаши. Затоа брзо скокна кон револверот кој лежеше на само петнаесетина сантиметри од омлитавената рака на Грамон и тресна во песокот зграпчувајќи ѝ што ќе допреше. Настана густа прашина од неговото неспретно претање по ситниот песок, а кога таа спласна изненаденото лице на Ти-Дог се цареше во темната шуплива цевка на црниот револвер кој беше силно стегнат во рацете на Клауд...

Клауд Исион стоеше сиот прашлив пред подзинатиот Ти-Дог, а на неговото лице, измешаните крв и прашина во комбинација со смртоносниот револвер, на до предмалку безопасното момче сега му даваа некаков чудовишен изглед кој веројатно го исплаши и овој прекален бандит. Не беше толку изгледот колку што плашеше необајснивата дивина, нескротливиот бес и лудилото што ги обземаа очите на Клауд. Неговите очи чудно сјаеја, како самиот ѓавол да имаше влезено во нив и оттаму му се закануваше на сиот свет.

- Добро другар, - пропелтечи Ти-Дог, што од страв, што од напор додека се обидувааше да се исправи, - види вака, било што било... Јас не те познавам и немам проблем со тебе, а и ти не ме познаваш и затоа најдобро ќе биде ако јас се изгубам сега...

- Губи се! - шепна тивко Клауд и го спушти вперениот револвер.

Ти-Дог полека се придвижи наназад плашејќи се да му го заврти грбот на Клауд. Не можеше да го тргне својот поглед од чудното сјаење во очите на Клауд. Тоа истовремено го плашеше, но и го вчудовидуваше, зашто беше нешто што тој

дотогаш никогаш го немаше сретнато. Кога се оддалечи неколку метри, момчето конечно се сврти, истрча кон блискиот парк и се изгуби зад високите грмушки. Кога остана сам, Клауд го стави револверот во својот џеб и се сврте кон Лаура која лежеше стуткана на песокот и исплашено липаше држејќи си го лицето покриено со песокливите раце. Клауд ја прегрна внимателно обидувајќи се да не ја исплаши но само се вознемири кога виде колку многу се тресеше исплашената девојка.

- Не грижи се, - ѝ шепна нежно Клауд, - сега никој нема да те повреди, сега си безбедна... Со мене...

Лаура престана со липањето и некако чудно се оддаваше на смирувачкиот глас на Клауд, кој ја водеше надвор од немирот со кој беше опседната. Полека ги тргна рацете и погледна околу себе. Погледот веднаш ѝ одлета кон легнатиот Роланд и таа низ слози пролипа:

- Роланд! О не, го уби Роланд!

- Смири се Лаура! - ја прегрна Клауд тивко шепотејќи ѝ на нејзиното уво кое беше покриено со парче прекрасна распуштена коса со мирис на пролет, - Роланд е добро... Во несвест е, но ќе биде добро...

- О, Клауд, - му се фрли во прегратките Лаура, - многу сум исплашена! Те молам води ме дома... Те молам...

Клауд ја подигна исплашената девојка и откако ѝ помогна да стане, ја истресе од правта која ѝ беше налепена на нежно-жолтиот фустан.

- Многу си повреден - шепна Лаура ставајќи ја раката на неговото лице, - имаш крв во носот и тоа треба да се исчисти...

Клауд се загледа во нејзините очи и некако се изгуби за миг, што од тоа што овие допири од нежните раце на Лаура му годее, што од смирувачката атмосфера и опуштеноста која настана.

Но, одеднаш, некаков мрак се создаде во очите на неговата сакана Лаура, некоја темнина ги обзеде, а веднаш таа темнина го зафати и нејзиното лице. Нема друг збор за она што се читаше на нејзиното лице освен ужас... Очите ѝ беа широко отворени, усните, немо подотворени, трепереа со збор кој не можеа да го изговорат... А сакаа... О, колку сакаа...

Можеби беше интуиција, или некакво претчувство, или едноставно чиста случајност, но Клауд знаеше дека веднаш мора да се сврти зад себе. Не толку поради тапите звуци кои ги слушна, колку поради скаменетиот поглед на Лаура кој се губеше некаде далеку зад него.

Клауд полека ја стави раката во својот џеб, каде мирно лежеше студената рачка на револверот, и извлекувајќи го со огромна брзина се заврти зад себе. Глетката не го изненади. Грамон тетеравејќи се поткренуваше држејќи се за тилот со едната рака, додека со другата се обидуваше да се поткрене себеси. Клауд знаеше дека во борба со овој уличен гангстер немаше никакви шанси, па веднаш сфати дека единствена опција му беше да го држи колку што е можно подолго онеспособен, додека не дојде полиција, или барем додека не се освести Роланд. Затоа решително тргна кон Грамон, а одот му премина во трчање, па во скок и следниот миг со цврст удар со ногата го удри Грамон по лицето. Овој се преврти и падна на грб држејќи си ја устата прекриена со обете раце.

- Копиле! - двај разбрливо промрморе Грамон, - Ќе те убијам за ова! Ќе те ловам како преплашен зајак, а кога ќе те најдам ќе ти ја одерам кожата!

- Молчи! - вресна Клауд, очигледно вознемирен, цврсто стегајќи го пиштолот со двете раце, - Молчи! Молчи! Молчи!

Клауд веќе видно се тресеше, а со рацете ѝ повеќе го стегаше орозот од револверот така што удирачот на пиштолот сè повеќе се поткреваше спремен да удри во златестиот куршум кој веќе се надзираше во внатрешноста.

Грамон ја забележа паниката која почна да го обзема Клауд и беше цврсто решен да ја искористи таа предност иако и самиот не беше сигурен дали е тоа предност или опасност. Сакаше да реагира, но увиде дека Клауд стои прилично далеку и дека е невозможно да стигне до него пред овој да истрела, па затоа сфати дека ќе мора да игра на картата на стравот додека Клауд не попусти под притисокот.

- Ајде момче, - дофрли Грамон тргнувајќи ги рацете од лицето, како да сакаше со тоа да покаже дека за него болката е ништо и дека и порано се справувал со вакви ситуации, - спушти го пиштолот и замини додека сум спремен да заборавам... Малкумина го добиле овој предлог од мене и сите кои беа паметни да го прифатат денес се живи и здрави. Остави го пиштолот и замини со трчање. И никогаш повеќе не враќај се овде...

- А тој? - некако безгласно праша Клауд, климнувајќи со главата кон Роланд, - Што ќе биде со него?

- Тој е мртов уште од моментот кога реши да си игра со мене, - дрско одговори Грамон добивајќи сила што сега дојде во ситуација тој да ги води преговорите со оној кој го држи пиштолот, - а истото се однесува и за оваа негова ороспија... И таа заминува со него, да си прават друштво...

- Што рече!? - го пресече Клауд охрабраниот насилник, но сега со друга, поинаква боја на гласот, сега гласот му беше некако див и рапав, како да зборуваше некој друг од неговата внатрешност.

- Реков да си ја подвиткаш опашката и да бегаш, - повторно дрско одговори Грамон, но и тој ја забележа промената кај Клауд и веднаш сфати дека направи грешка. Грешка која веројатно ќе го чини живот.

- Ти куче смрдливо! - побесна Клауд, во скок удирајќи го изненадениот Грамон кој не стаса ниту да ги дигне рацете за да се одбрани, - Ти сакаш да ги ставиш тие твои гнасни раце на оваа светица на која не си ѝ достоин ниту нозете да ги допреш!

И повторно следуваше удар со нога по телото на Грамон додека овој само свиено лежеше примајќи ги тешките удари на побеснетиот Клауд. Прво еден, па уште еден, па уште еден, и веројатно ќе го убиеше ако не се случеше она што тогаш се случи...

- Клауд! - се слушна глас од позадината кој го прекина Клауд во својот животински порив да го убие овој кој сака да ја повреди неговата животна сила, - Доста, Клауд! Ќе го убиеш!

Клауд се заврти за миг и таму стоеше таа, неговата Лаура, прекрасна каква што од секогаш беше. Колку силен збор беше „убие“ а колку корисен во моментот изгледаше...

- Морам Лаура, - прошепоти Клауд, - морам да го убијам... Морам пред тој да те повреди тебе...

Клауд клекна до Грамон и постави револверот блиску до неговата глава...

- Прости ми Лаура, - шепна Клауд, - ова го правам за тебе...

Клауд почувствува кога инстинктивно почнаа да му се стегаат мускулите во раката и како орозот се стега. Можеше дури да го слушне затегањето на опругата внатре

во револверот. Само уште еден мал стисок беше потребен и експлозијата од цевката на пиштолот ќе беше последната глетка на Грамон.

„Немој“ - слушна нечии зборови во својата глава Клауд, - „Помисли само на твојот живот и на дупката во која ќе го фрлиш само за да задоволиш некоја своја темна потреба...“

Следното што Клауд го виде беше темнина пред своите очи...

I

...Беше пладне во Капелската улица кога Клауд се искачуваше по високото скеле, обидувајќи се притоа да го дофати големиот чекан, потпран недалеку од него. Потта која течеше по неговото лице, ужасно го нервираше и тој мораше од време на време да ја брише со нечистата ракавица, извалкана од долгогодишната работа. Капките му го миеја избрчканото лице и слевајќи се покрај кривиот нос, застануваа на неговата видно испакната брада, па ако тој не ги собереше навреме, капнуваа врз синото, работничко одело. Неговите испакнати очи немирно шараа лево десно, иако за тоа немаше посебна причина, и му даваше немирен изглед на овој совршено тивок и повлечен човек. Тоа шарање како да причинуваше неговите движења да станат нервозни, па се забележуваше извесно тресење на неговите големи и извалкани раце. Токму тие раце, сега се издолжуваа кон големиот метален чекан, а тој како да се повлекуваше назад одбивајќи да биде искористен. Клауд се подигнуваше на прсти, стоејќи на петнаесеттиот кат од зградата, која градежната фирма во која тој работеше, ја градеше за една нова странска компанија и чувствувааше како силниот ветар си поигрува со неговото тенко палто.

Беше упорен и успеа. Го зграби чеканот со раката и повторно застапа стабилно на дебелината дрвена подлога. Го погледна овој бунтовен чекан. Неговото мирување во неговата рака, сега му изгледаше необично и Клауд долго и внимателно гледаше. Очекуваше дека тој секој миг ќе се помрдне и повторно ќе се обиде да избега од неговиот дофат.

Тогаш се случи и тоа. Чеканот почна да се движи низ раката на работникот и колку и тој да стегаше, ова живо парче бегаше сè поупорно. Се слушна тресок, а Клауд почувствува болка на десната нога. Нервозниот поглед веднаш се укотви на местото на судирот и тој сфати дека чеканот немилосрдно ја удрил неговата нога.

„Сигурно ми враќа зашто го земав“, - помисли Клауд, - „не му се допаѓаат моите нечисти ракавици, не сака да ја валкам неговата мазна, дрвена рачка.“

Тогаш си погледна во ракавиците и ги забележа дамките од црно масло, кои сега беа размачкани и позабележливи.

Зад себе слушна чекори. Се заврти во дел од секундата и го виде својот шеф како нервозно стои, а неговиот поглед издаваше некакава лутина. Клауд знаеше дека шефот веќе подолго време не е задоволен од неговата работа, или можеби од неговото минато и дека во чекор го следи, обидувајќи се да најде некаква грешка поради која би го отпуштил. Затоа се трудеше да биде безгрешен, а во тоа свое обидување, грешеше како никогаш порано.

И како по добро познатите правила на Марфи, токму во тој момент од зад себе слушна глас, глас кој никако не можеше да се каже дека му беше мил, глас кој колку повеќе одсвонуваше во воздухот, му се чинеше дека толку повеќе го заглушуваше неговата незвучност, глас кој прилегаше на хор од илјада 'ргосани канти.

- Повторно не внимавааш на имотот! - му врекна нервозно шефот, - Овој чекан е на оваа фирма и со него ќе работат и други луѓе! Ако е скршен, да знаеш, ќе ти одбијам двојно од платата! А каде ти е паметот!? Не мислиш дека ако чеканот падне долу, ќе убие некого!

Клауд молчеше и гледаше некаде во чевлите на шефот. Немаше поим што да каже, зашто кога и да се обидеше, сфаќаше дека нема многу корист од тоа. И порано се обидувааше да се оправда, но наместо разбирање, тоа секогаш го чинеше процент од платата или неколку неработни денови. Најпосле разбра дека треба да молчи и да го пушти шефот да зборува колку му е мило. А тој, зборувааше на цел глас и не помислуваше да запре,   додека овој не одговори нешто.

- Како не се срамиш, - упорен беше шефот, - кој сега ќе работи со тој чекан! Види колку му измачкана рачката со она одвратно црно масло, сега лесно може да му се лизне од раката на оној кој ќе го земе и да му падне надолу! А погледни и колкава дамка си направил на подот!

Гестикулираше и со рацете шефот, и ги расфрлаше на сите страни, движејќи ги најмногу пред лицето на својот работник. Искрите кои излегуваа од неговите очи, го пецкаа онемениот човек кој тивко стоеше покрај својот претпоставен.

Оваа расправа траеше неколку минути, кога шефот сфати дека Клауд би можел и цел ден да стои овде и дека воопшто, барем навидум, не го погодува неговото гласно и навредливо зборување. Затоа тој одеднаш замолкна. Го гледаше остро, а изненаден од оваа постапка, Клауд полека ја подигна главата. Погледите им се сретнаа. Овој скршен работник веднаш виде дека во погледот на шефот има многу повеќе отколку што зборовите успеваа да исфрлат и затоа повторно го испрати својот поглед на дрвениот под.

Долго траеше овој молк, па шефот реши да го убие со еден громогласен вик. Го стресе Клауд, кога му викна по работното време да го чека пред канцеларијата, која беше недалеку од градилиштето. Но, изгледа, овој работник повеќе се стресе од значењето, отколку од интензитетот на искажаните зборови. Кога Клауд повторно се осмели да го погледне својот шеф, тој веќе му го беше свртил грбот, и заминуваше од оваа ни најмалку пријатна средба.

Сега, потчинетиот остана сам. Погледот, како на поразен воин, му пропаѓаше кон длабочините на просторот пред себе и тој ги гледаше луѓето под себе како го живеат овој најобичен ден. Иако беше прилично високо, успеваше да им ги забележи лицата на луѓето кои брзаа по Капелската улица. Како да бараше нешто на нив, но никако не можеше да го види.

„Зар никогаш не се смеат, - се помисли Клауд, - овие луѓе го изгубиле чувството за насмевка и за уживање на животот. Ех, сега јас да ги имав нивните години, знам што би правел. А тие ги губат во обид да ги направат поудобни. Да можам барем за миг да им го кажам она што јас сум го проживеал, ќе видат колку грешат. Животот е премногу вредна работа за да се потроши залудно...“

Мислите му летаа долу на улицата, меѓу сите оние раздвижени госпоѓи и господа. Наеднаш ги застрела мислата за шефот и тие паднаа мртви. Се сети на тој

прегласен човек и на средбата која му претстојуваше за еден час, зашто уште толку остануваше до крајот на работното време.

„Сигурно ќе добијам отказ“, - се роди нова мисла во главата на Клауд, - „тој веќе не може да ме поднесе овде... Ќе најде некоја причина и ќе ми рече да не доаѓам повеќе. Можеби и нема да ме исплати за неделавата... А од каде ќе најдам 50 зелени за да ѝ платам на госпоѓа Филика... Не, тој нема да ме отпушти... - се обиде да се утеша Клауд, - Знае во каква ситуација сум и сигурно нема да дозволи да пропаднам уште подлабоко... Тој ме вика за да ме предупреди да работам повеќе, можеби ќе ме кара, но сигурно нема да ме отпушти. Така целиот живот би ми бил уништен. Не, тој ме знае предолго и предобро за да ми го стори тоа... На оваа возраст и со моето минато на бивш затвореник, никој нема да ме вработи“.

Со овие мисли Клауд ги изброи неколкуте минути откако шефот замина и веднаш се сети дека мора да се фати за работа, зашто и неговите колеги можеа да го наководат кај шефот и тој ќе има уште поголема причина да продолжи со она одвратно викање. Беше само негова среќа, што во тој момент беше сам на спратот... Морници му поминаа низ телото кога се сети на продорниот глас на шефот и на тоа како секундите се чинат како години додека тој зборува. Затоа со поглед го побара својот чекан со кој требаше да ги закова клинците кои стрчеа од неговиот џеб и соблекувајќи ја ракавицата, го зема чеканот, за да не може тој повторно да се лизне од неа. Сега чеканот беше добро стегнат и иако рачката му беше извалкана со масло, Клауд добро се снаоѓаше со него.

Не помина долго време, а тој го заврши речиси целиот кат и во недостаток на клинци мораше да се врати на местото на одвратната средба со шефот, за да земе уште од овие метални шилци. Работата го исполнуваше со радост неговото срце и тој полека заборавааше на тешките и злонамерни зборови од својот работодавец, па од време на време дури и си потпевнуваше некаква стара шпанска песна.

Чекорот му беше сигурен, како да се наоѓа на тротоарот од Капелската улица, а не петнаесет ката повисоко, но тоа веројатно беше поради големата сигурност на овакви височини и долгогодишното работно искуство. Веќе стоеше на онаа иста штица каде пред извесно време пострада неговата нога од немирниот чекан, и тој не забележувајќи го малото вирче од масло, кое се црнееше на дрвениот под, згазна токму врз него... Во моментот кога ја пренесе целата своја тежина врз невнимателната нога, некаков одвратен мирис допре до неговиот нос, мирис на старо и старо, речиси распаднато дрво и тој почувствува како телото му заигра, небаре ветрот си поигува со него. Нешто во истиот миг му ги стегна градите до болка, а срцето му работеше со молскавична брзина. Се заврти еднаш околу себе, забележувајќи притоа е што погледот му дофаќаше. Го погледна уште еднаш целиот кат и оние места што требаше да ги доработи, а веднаш до нив беше покривот на соседната зграда... Веднаш понатаму имаше парче прекрасно, сино, пролетно небо и до него уште една зграда, и пак покрив, а потоа пак овој проклет кат, кој не беше доработен. Чувствувааше како некаква рака да го зграбила и да го влече кон празниот простор од неговата десна страна, а тој со сета сила се бореше да ја победи...

II

Се викам Клауд Исион и имам 18 години. Татко ми е сопственик на продавница на очила која излегува на самиот Плоштад на слободата. Мајка ми е фризерка... Таа има салон неколку метри подолу од татко ми. Така цел ден се заедно и кога немаат работа стојат заедно и пушејќи цигари разговараат. Дури и ручаат заедно во ресторанот на Раул Ферер, а кога имам помалку часови и јас им се придружувам... Учам во убаво приватно училиште кое неодамна го наследи една, не толку фина, госпоѓа со лице како пергамент. Се вика Торина...

Јас сум во класот на напредните ученици и морам да се истакнувам на часовите зашто само тогаш госпоѓа Торина ќе ми прости дел од парите кои татко ми треба да ѝ ги плати за јас да учам таму. Бев стипендист на училиштето... Затоа постојано се трудам да бидам најдобар, не само за да ги импресионирам моите и да ги поштедам од трошоци, туку за да бидам забележан...

Но, колку и да се трудам, никогаш нема да сторам ништо со што би ме забележала Лаура, ќерката на госпоѓа Торина. Таа е една година помала од мене и учи во подолните класови, па никогаш немам прилика да ја сретнам. Само понекогаш, кога со нејзините другарки седи на дрвената ограда во дворот, ја погледнувам и знам дека и таа ме гледа.

Нејзините прекрасни зелени очи толку убаво ѝ прилегаат на белото лице, а нејзината свилена коса се расфрла наоколу како танц на некоја самовила од приказните. Нејзината полна уста, има прекрасен насмев кој ги топли сите кои ќе ги осветли, разгрнувајќи ги прекрасните бели бисери, сокриени длабоко во таа мистериозна ќолка. Кожата ѝ е така убава, како на некоја божица од Олимп и можам само да замислам колку е мека и топла. Нејзиниот поглед кој понекогаш го сретнувам, повеќе намерно отколку случајно, ме погодува така силно, како огромен морски бран, и не знам дали е тоа добро или лошо за моето здравје. Едноставно знам дека таа е причината поради која сакам да одам во училиштето на госпоѓа Торина, и знам дека некогаш, во иднината која ми претстои, таа ќе ме сака...

...Мајка ми е многу среќна што госпоѓа Торина ме пофали пред целото училиште дека сум бил најуспешен ученик во целото училиште, вбројувајќи ги тука сите класови. Во текот на целиот семестар, немав ниту еден изостанок, а и зошто би ги имал, сè што сакав на светов, беше во ова прекрасно училиште. Стоев горд на подиумот и со високо подигната глава гледав како присутните родители на останатите ученици, ракоплескаат посакувајќи нивните деца да стојат на моето место. Но, тие не беа на подиумот, таму бев јас. И наместо да мислам што ќе кажам кога ќе дојде време да се обратам на присутните, јас со поглед ја барав неа... Чувствував како срцето ми беше посилено и посилено, додека бев во очекување. Посакував што поскоро да ја пронајдам меѓу луѓето, зашто срцето ќе ми излеташе од градите и ќе се распрснеше пред очите на сите присутни, кои љубоморно ме гледаа. И тогаш се случи... Меѓу сите тие завидливи очи, пронајдов еден пар, чиј поглед беше поинаков. Погледот беше прекрасно сино-зелен, како утринско море што се излежува на штотуку изгреаното сонце, и во тој поглед имаше само добрина и нежност. Беше вперен само во мене не помрднувајќи се ниту лево, ниту десно. Почувствував мир... Срцево, кое до пред

малку се закануваше дека ќе ме напушти, сега воопшто не чукаше, како да не сакаше да го расипе моментот кој ни припаѓаше само нас. Чувствував некакво стегане во грлото како огромна грутка, тешка колку целата планета да се заглавила во ова проклето грло. Не сакав да подголтнувам, не сакав да помисли дека се плашам од нејзиниот поглед. Но, притисокот продолжи и стануваше сè поголем и поголем...

Нашите погледи беа како два светлосни зрака чии траектории се соединуваа, а ниту еден од нив упорно не отстапуваше од својот претходно зацртан пат. Се чинеше како ни еден од нас да не сака да го тргне својот поглед плашејќи се дека спротивниот зрак ќе го удри право в чело. Она што притискаше во грлото стана неподносливо и тогаш сфатив дека јас воопшто не дишам. Панично и повеќе инстинктивно ја отворив устата и вдишив најдлабоко што можам, како штотуку да сум испливал од Наутилус... Некаде подалеку од мојата лева страна слушнав тивко, придушено, кикотење. Се завртив луто, оставајќи го оној зрак, кој до предмалку го одбивав со поглед, да ме удри. Но ништо такво не се случи... Тоа ме налути уште повеќе!

Со гнев во очите ги погледнав оние неколку наконтени девојчиња од мојот клас кои покажуваа со прст кон мене и веќе гласно се смееја, воопшто не обидувајќи се да го прикријат смеењето, како предмалку. Не слушнав што велеа, но една од нив, смеејќи се гласно, ги дуеше своите образи полнејќи ги со воздух, а другите две, гледајќи ја, повторно прснуваа од смеење... Не ме болеше тоа што ми се потсмеваа, тоа знаев да го издржам, но печеше како сол на жива рана тоа што ми се смееја пред неа, пред Лаура...

Па ова, по ѓаволите, требаше мој момент, мои пет минути на слава, после кои требаше да бидам бог во нејзините очи... А сега сè е тотално фијаско... Сакав да отрчам до нив и да им ги затворам крескавите усти, но се сетив на центлменскиот кодекс на моето семејство кој се почитуваше веќе шест генерации... Не можев да видам, и не можев да слушнам, но сигурен сум дека тогаш некаде далбоко во мене имаше вулкан. Огромен и вжарен вулкан кој вриеше и бараше пат до својот кратер...

Слушнав глас... Отпрвин беше некако матен и далечен како да доаѓаше од длабочина, но со време се избиструваше и не помина многу време кога го препознав гласот на госпоѓа Торина.

- Боже, Клауд! - викна госпоѓа Торина со некаква насилна загриженост во гласот, - што си се вцвренил како печен рак! Да не си болен!?

Го завртив погледот кон едно парче стакло зад кое имаше црна завеса и успеав да се видам себеси. Дури и на таа позадина се гледаше црвенилото на моето лице. Одеднаш пред очи ми дојде сликата на девојчето со подуените образи. Ми се чинеше дека нејзиното смеење кое го слушав во главата се претвора во смеење на сите присутни во салата. Од целата врева дрвените штици под моите нозе, а од кои се крвеше некаква тешка миризба, почнаа да се тресат, или можеби тоа беа моите колена и веќе не знам дали од миризбата или од тоа што салата почна да се врти околу мене, забележав кога настана потполн мрак....

Дури подоцна, кога со големо изненадување се разбудив во ординацијата на госпоѓа Алегра, училишната докторка, разбрав дека сум ја изгубил свеста и сум се срушил на земја како соборен авион.

„О, Господи, каков срам!“ - помислив, - „Зар пред нејзините очи да демонстрирам таква слабост... Што ли си помислила таа кога сум удрил на дрвените штици, со

одвратна миризба!? Како ли изгледав во тие мигови!? Дали таа скокнала од удобното, тапацирано столче, плашејќи се за мене, или потсмевајќи ми се, го завртила погледот на друга страна!?”

Не знам! И веројатно, никогаш нема да дознаам! Но, сигурен сум дека овој миг беше најлошиот во мојот живот и со задоволство ќе го заборавам...

...Госпоѓа Алегра ме прегледуваше. Ми го мереше крвниот притисок, па потоа пулсот, ме притискаше на стомакот, ме прашуваше дали сум бил јаден, дали ми се треселе нозете, па дури, со некакво малечко фенерче, бараше нешто во моите очи... Што и да бараше, по изгледот на нејзиното лице, сигурен сум дека не го најде. Кутрата, ќе умре, а нема да дознае дека барала на погрешно место.

Често потшмркнував, не од слуз, туку од оној одвратен мирис на подиумските штици, кој никако не можев да го извадам од таму. Со секој здив, сликата на салата која се врти околу мене ми се чинеше сè поуверлива и поблиска до мене...

Не издржав... Посакав да си одам и госпоѓа Алегра ме ослободи. Ми рече да внимавам на исхраната и ако, во иднина, повторно почувствувам слична слабост, да седнам и да побарам од некој да ме однесе кај доктор. Климнав со главата, во знак дека сум разбрал и побрзав да излезам, мислејќи дека ќе го оставам оној одвратен мирис зад себе, таму некаде на оној нов и ретко употребуван болнички кревет... Знаев дека моето бегство нема да биде успешно, а сепак брзав низ ходникот постојано вртејќи се зад себе, како да очекував таму да видам некакво огромно и страшно чудовиште...

Ме гушеше тој долг и темен ходник и ме стегаше толку силно што почувствувам рајско олеснување кога на крајот стигнав до големата стаклена врата од која се излегуваше во широкиот училишен двор. Ме тресна голема бука, која отпрвин ме шокираше, но подоцна сфатив дека целиот двор е исполнет со луѓе... Некаде меѓу нив ја забележав и мајка ми. Разговараше со госпоѓа Торина и држејќи го својот долг цигар во десната рака, кокетно се смееше. Тргнав кон неа и се движев меѓу луѓето не подигнувајќи го погледот повисоко од нивните колена. Не сакав да ги сретнам нивните погледи, кои сега, за разлика од оние во училишната сала, беа исполнети со потсмев и злоба. Не ги гледав, но ги чувствував нивните очи на мојот тил, зашто тежеа како некој да ги ставил сите планини на овој свет токму на мојот грб. Гледајќи ја така неприродната симбиоза на бетонот и тревата стигнав до пар познати чевли и знаев дека сега можам да ја подигнам главата кон поглед кој нема да ме застрела...

Повторно згрешив. Ме пресретна најстуденото пречекување на мајка ми, поради кое инстинктивно, без да сакам или да си наредам, вратот сам се сви кон онаа неприродна и вештачки предизвикана симбиоза. И не знам зошто, но во тој момент, таа глетка ми се чинеше некако попријатна.

- Како можеше така да ме посрамотиш! - викна мајка ми, со глас во кој немаше ниту грам нежност, па дури и ако со часови ја барам, - Еднаш ќе дојдам на училиште да те видам и да се пофалам со твојот успех и ти тогаш мораш да ми направиш инцидент... Во земја пропаднав! Се засрамив што сум те родила! Како сега ќе поминам пред дуќанот на онаа Натела!

- Гледај ја мајка ти кога зборува! - грубо ми довикна госпоѓа Торина, јасно давајќи ми до знаење дека во целост се согласува со неа, - Срамота! По цел ден скокате, по цел ден сте на нога, човек не може да ве собере на час и да ве седне на стол, а кога ќе побараме од вас само две минути да стоите, вие тогаш наоѓате да паѓате во несвест! Што ќе речат луѓето! Ќе си помислат дека ве малтретираме и

дека нашите деца од премор ни се онесвестуваат. Нека се молат твоите родители, а и ти, да нема ефект ова твое шоу врз бројката на новозапишаните ученици, зашто ако се запишат помалку од вообичаеното, ќе го сметам тоа за лично твоја вина!

- Ајде губи ми се од пред очи! - ми врекна мајка ми, замавнувајќи кон мене со левата рака, - Право дома и немој да си излегол некаде! Ќе ме чекаш да си дојдам, па тогаш јас и ти убаво ќе разговараме!

Среќа што навреме ја избегнав левицата на мајка ми, инаку ќе добиев шамар пред очите на целото училиште... Секако, дури и ова вербално шамарење доволно ме избламира, но барем не заврши со „тотално помрачување“²... Не почекав да слушнам уште некој збор од мајка ми и од госпоѓа Торина и со брз, ноус ште несигурен чекор, се упатив кон излезот од училишниот двор. Ѓу ште не се чувствував храбар да ја подигнам главата и да се соочам со туѓите очи. Можеби разговорот со мајка ми и со госпоѓа Торина имаше извесен удел во тоа, но сигурен сум дека конфликтот кој започна меѓу нас е далеку од својот крај...

- Бегството е секогаш најсигурниот пат надвор од невољите, - слушнав како од зад мене грмна строг машински глас, - но не секогаш и вистинскиот...

Се завртев со молскавична брзина и видов висок човек во долга црна наметка како стоеше мирно, небаре беше статуа - без движења и гримаси, без никакви знаци на живот...

- Кој сте вие господине? - го запрашав високиот човек во црна наметка, со учтив тон на гласот, обидувајќи се да бидам присебен и културен иако таквото прикардување на непознатиот, нималку не прилегаше на еден центлмен, - Ве познавам од некаде?

- О, да Клауд! - отсечно возврати непознатиот, - Ние многу добро се познаваме, само разликата е во тоа што јас те знам и знам дека те знам, а ти ме знаеш, а не си свесен за тоа... Моето и твоето егзистирање се непогрешливо и неразделно поврзани исто како што се и нашите судбини, зашто и ти и јас делиме иста приказна која има познат почеток, и, за сега, непознат крај...

- Извинете господине, - се обидов да се искрадам од високиот господин, кој ѓ повеќе почнуваше да ми наликува на чудак, - навистина брзам... Во друга прилика!

Не успеав да направам ниту чекор, кога почувствував силна стега околу мојата десна надлактица, како ме задржува кон местото од кое толку силно сакав да отпловам. Веднаш се завртев и со остар поглед му дадов до знаење на господинот дека неговото однесување е неприфатливо и во најмала рака непристојно.

- Гневен си Клауд! - повторно шепна господинот, - отсекогаш си бил и ќе бидеш покороник на темните сили во тебе и колку е тоа црта која те дефинира, толку е и копач повеќе во копањето на твојот гроб...

Не знам дали споменувањето на зборот „гроб“ имаше некакво влијание, но следниот миг почувствував таква сила во себе каква што не сум узнал никогаш порано и сосема лесно, како да бев држен од дете, ја извлеков својата рака и речиси го оттурнав од себе големиот господин во црна наметка. Тој се затетерави и направи неколку чекори наназад и одвај се додржа на нозе, а потоа повторно тргна кон мене, давајќи ми до знаење дека нашиот разговор сè уште не е завршен.

² Тотално помрачување беше наш, училишен жаргон за шамарење.

- Видете господине, - се обидов да го разбудам разумот кај овој кутар чудак за кого безмалку почувствував сожалување, - не знам што зборувате и што се обидувате да постигнете со ова, но сфатете дека јас не Ве познавам и сигурен сум дека и Вие не ме познавате мене. Ве молам продолжете го патот и нема да има потреба да ги алармирам обезбедувачите на училиштево!

Бев сигурен дека споменувањето на училишното обезбедување ќе ѝ стави крај на непријатната средба и со мирен од се обидов да го напуштам местото на чудниот конфликт со непознатиот, кога од зад себе чув зборови кои засекогаш ќе ги паметам во својата глава...

- Ја бараш неа... Нели! - грмна од зад мене сега веќе смекнатиот глас на непознатиот господин, - Го посакуваш нејзиното присуство повеќе отколку воздухот околу тебе и немирно бараш со погледот, барем за миг да ја доближиш до себе, да постоиш во нејзиниот поглед само за миг, па после нека биде што биде, нека те развеат ветровите, нека те голтне земјата нека те изгори сонцето, нека те снема... Но за тој миг, тој прекрасен мал миг кога ти ќе бидеш во очите нејзини... За тој миг вреди да се живее... И да се умре!

Застанав веднаш и почувствував кога нешто ми се преврти во стомакот, нешто необјасниво и болно ми го зафати целото тело и посакав да исчезне тоа чувство, но немав среќа... Тоа беше насекаде во мене и имаше намера да остане.

- Кој си ти? - свикав дрско, заборавајќи на учтивоста и манирите кои беа особено важни во моето окружување, и дури тогаш сфатив, колку навистина сум вознемирен.

- Јас имам исто толку имиња колку и секој човек на овој свет! - одговори непознатиот, - јас сум јас, јас сум ти, јас сум твојата мајка, јас сум твојот сосед, па дури и овој кој сега ги чита овие редови... Јас немам име, а го носам секое име на овој свет, јас немам душа, а ја имам секоја душа на овој свет... Јас немам лик, а го имам секој лик на овој свет... Па сега кажи ми ти Клауд, кој сум јас?

- Вие господине... - изустив тивко и во неверување на ситуацијата во која се најдов, - Вие сте луд!

- Не Клауд! - се надоврза непознатиот, - луд е оној кој го порекнува моето постоење, зашто јас сум редот во системот кој е наречен живот, а живот има и има ред, значи и јас постојам... Прашање е мој Клауде, постоиш ли ти? Постои ли твојата мајка која со часови сосила се смее на недоветните шеги на госпоѓата Торина, постои ли она смешно момче кое сега е тешко да го наречеш човек, но кое некаде во иднината ќе се нарекува твој шеф и ќе го има твојот живот в раце, и конечно постои ли твојата слатка тајна која невешто ја криеш од светот, а ја носиш смело напишана на твоето чело...

Потоа непознатиот се доближи до мене и со сосема тивок глас прошепоти: „Л-а-у-р-а“, за веднаш потоа да продолжи:

- Постои ли сево ова што го гледаш околу себе или е тоа сенка. Постои ли она што вие луѓето толку убедено и самобендисано го нарекувате живот или е тоа нешто сосема друго. Вие имате ужасна тенденција да ги поставувате работите да ротираат околу вас. Порано тоа беше сонцето, потоа тоа беше Бог, сега е вашиот живот. Но сфати Клауд не се случувае поради тебе и за тебе, насекаде околу тебе има ред и тој ред се одвива без оглед на твоите напори да го измениш... Вие сите сте одблесоци на некои поранешни акции, на некои поранешни дела и сето тоа е поврзано меѓу себе како долг непрекинлив синцир. Не можеш Клауд да фрлиш камен во морето без тој конечно да падне во него! Секој потег кој го

правиш во еден момент е завршен со крајот на моментот, но носи свои последици во некој нов, иден момент. Некогаш тоа е следната секунда, некогаш е следната година, но секогаш е токму тогаш кога најмалку очекуваш.

- Но грешеш, - се спротивставив јас, ѝ уште не свесен во што се впуштам, - правиш една генерализација, а веројатно и сам знаеш дека секоја генерализација е неточна, вклучувајќи ја и оваа. Јас никогаш не сум сметал дека работите околу мене се случуваат токму поради мене, се разбира освен тогаш кога јас навистина сум ги предизвикал, а уште помалку сум размислувал дека тие се случуваат за мене...

- Навистина?! - ме прекина непознатиот, - Тогаш кажи ми Клауд, зошто ја бараш неа во целата оваа збрка од луѓе? Зошто токму неа... Зошто сметаш дека токму ти имаш право на нејзиното внимание и зошто сметаш дека таа треба да биде токму во твое друштво... Се сметаш себеси за посебен?

- Тоа е нешто сосема друго и остави ја Лаура надвор од ова! - извикав силно со доза на лутина во својот глас, но сепак настојував да се контролирам постојано потсетувајќи се себеси дека не сум сам и дека раговарам со непознат, - Таа нема никаква врска ниту со мене ниту со тебе!

- Ооо, - се насмеа непознатиот, - наивен мој Клауд, па таа има секаква врска со сè од претходно кажаното, таа дури се наоѓа во сржта на сè од претходно кажаното. Но за едно си во право... Таа нема никаква врска со тебе! Ти и таа чекорите по сосема различни патеки кои никаде не се преплетуваат, тие се доближуваат, но не се пресекуваат!

- Што сакаш да кажеш? - се осмелив да прашам откако миг или два молчев брзо превртувајќи ги во својата глава зборовите на непознатиот, - Дека Лаура нема да биде моја?

- Будада! - свика непознатиот со продорлив глас кој од тој ден наваму не можам да го извадам од мислите, - Кој си ти да мислиш дека можеш да поседуваш човек?! Кој си ти да мислиш дека имаш ветено човек?! Ти си сам дојден овде и сам си одиш, сам го фрлаш каменот и сам го дочекуваш бранот... Ниту ти е нешто дадено, ниту ти е нешто одземено, а најсигурно не ти е ништо ветено, освен фактот дека ќе умреш! Тебе ти е зацртана патека која мораш да ја изодиш, но правецот на патеката не можеш да го смениш дури ни кога ќе станеш свесен дека те води кон амбис. На патеката можеш да поканиш друг, но не секогаш оној кој би сакал да го поканиш... Што поскоро го сфатиш тоа, толку подобро за тебе, а и за другите!

Стоев така занемен пред непознатиот и молчев, не толку од зачуденост колку од недостиг на соодветни зборови за да возвратам и не знам колку време помина кога се сепнав и направив чекор наназад.

- Јас навистина морам да одам! - реков и зачекорив наназад со толку голема несигурност што во секој момент мислев дека ќе се струполам на цементот.

- Клауд! - ми викна непознатиот, - Не барај ја неа! Таа не е дел од твојата патека, никогаш не била и нема да биде! Почитувај го редот кој е зацртан за тебе! Запамети го ова и ќе ме споменеш еден ден!

- Кој си ти?! - извикав гласно обидувајќи се да се оддалечам што е можно повеќе од непознатиот, а сепак нешто чудно и мистично ме врзуваше за него со необјаслива сила.

- Јас сум повеќе отоколку што ти можеш да разберш, но ако мораш да ме наречеш некако, наречи ме Професор! И јас ќе те научам на сите тајни на

универзумот кои не си ни свесен дека постојат, а ги почитуваш секојдневно, со секој нов ден, со секој свој здив!

Конечно го завртив погледот од непознатиот, од Професорот, и зачекорив кон масата луѓе кои беа насекаде околу мене. Се почувствував чудно, но речиси и да забележав како осетно бледнее сеќавањето за штотуку завршената средба со непознатиот човек во долга црна наметка... Можев да се заколна дека ги паметам неговите зборови, а не можав да репродуцирам ниту еден од нив, како да беа потонати во некој нов, сосема нов, неоткриен дел на мојата потсвест, до кој јас сè уште немав пристап. Но чувствував дека не се закопани, беа некаде таму длабоко во мене и работеа, нешто многу напорно работеа. Сè на сè, паметев само еден збор - Професор! Тој збор ми се вртеше постојано во мислите и одзвонуваше како непрестајно ехо: „Професор! Наречи ме Професор!“

Чекорев немо и тапо, некако безволно превртувајќи го во себе неколкупати единствениот збор кој го запаметив. Неколкупати со поглед го побарав Професорот, на местото на претходната средба, но него го немаше таму, и така целата случка од пред малку почна да ми личи на одамна завршена приказна, на стар спомен кој е бледа сенка во мојата меморија...

Тогаш нешто се случи... Нешто сосем поинакво од она што вообичаено ги дразнеше моите уши... Во целиот тој ужасен склоп од разврескани детски гласови, неартикулирани родителски прекори, женски пискања и по некој плачлив виј од зад мене, а сето тоа грозно помешано со тапиот одзив кој моите нозе го предизвикуваа на огромното бетонско пространство, одеднаш препознав глас... Да, глас! Не обичен, не било каков, не еден од оние гласови кои асоцираат на човечки говор, ни случајно еден од оние гласови кои предизвикуваат мачнина или сонливост, но глас – песна, симфонија, созвучје од најигривите повици на младоста, шаренило од сетилни напади на мојата свест... Застанав... Не можев да се помрднам и знаев дека ако само се обидам, мојата душа ќе ме обвини за предавник. Капитулирав пред себе си и како чесен губитник пред сопствената слабост, молчев, што од срам, што од пушта желба да вдишувам што е можно повеќе од занесниот свонлив прав... Изгледа, проработи мојот имунолошки систем и создаде доволно антители за да можам да се придвижам од онаа статуетна, вештачка положба на телото. Успеав да го подигнам погледот и чувствував како тоа придвижување предизвикува умерено до значително забрзување на оној луд ритам под маицава. Веќе почнав и да подзаборавам на тахикардијата, кога сфатив дека, јас, големиот палјачо, марионетата која останала без своите животоносни конци и во својата немоќ ги засмева присутните, сега стојам така суров и неизобличен пред Неа... Пред причината... Пред творецот на палјачото, пред шегобијната острица која се осмели да ја компромитира цврстата врска помеѓу мене и разумот кој ме управува...

Почувствував повторно благо занишување. Не знам што, но нешто ме задржа на нозе и не се посрамотив повторно. Не пред неа! Тогаш слушнав едно:

- Здраво!

Целата енергија на телово ја насочив кон моите сетила и се обидував да дознаам дали навистина слушнав или повторно ми се причинува. Се обидував да ги исконтролирам и да ги искоординирам своите движења и да избегнам какво било понатамошно компромитирање... Иако траеше само секунда, а мене ми се чинеше цела вечност, во својата глава превртував и составувам илјадници зборови кои би можеле да бидат соодветен одговор на ова ангелско „здрво“... Се чинеше како во

главава да анализирам некоја шаховска партија, но всушност јас барав еден единствен одговор. И не можев да поверувам дека по сето тоа мислење и анализирање, успеав да изустам само едно:

- Здраво!

Одеднаш, почувствував како сето она стегање во градите и онаа несигурност во нозете исчезнува. Ги немаше ниту трагите од нив, како и никогаш да не биле тука...

„Па јас остварив комуникација – помислив за момент, - сега е редот таа да ја продолжи“.

- Добро ли ти е Клауд? - рече Лаура и погледна длабоко во моите очи, веројатно алудирајќи на мојот претходен инцидент...

Не знаев што да одговорам. Можеби беше од погледот, можеби од засраменоста што таа сепак ја забележала мојата бламажа, а можеби од ненадејната средба, но јас како да ги бев заборавил сите зборови што во овие осумнаесет години ги учев... Не се грижев повеќе за срамот, се обидував да најдам што посоодветен збор кој ќе прилега на убавината на овој ангел. Со брзина на мисла ги превртував сите зборови во главата и со исто толку голема брзина ги исфрлав зашто не ги исполнуваа поставените критериуми. Почувствував кога престанав да мислам на зборовите. Како да притиснав некакво копче кое ми го исклучи мозокот. Сега се концентрирав само на погледот, а таму беше најубавата глетка која едни очи можат да си ја дозволат. Признавам, можеби во тој момент бев и малку љубоморен на светот, зашто сакав оваа глетка да биде само моја, само за мене. Ги гледав нејзините коси како си играат на ветрот и како таа грижливо се обидуваше да ги скроти. Тогаш му се налутив и на ветрот зашто не ја почитуваше нејзината желба...

Кога повторно го спуштив погледот на нејзините очи, сфатив дека таа ѝ чека одговор, а јас невешто молчев и гледав во неа како нем... Сфатив колку оваа глетка се чини глупава во нејзините очи и колку таа ќе ме смета за смешен, ако наскоро не кажам нешто...

„Кажи нешто будала!“ - си велев себеси, - „Кажи нешто, па макар и нека биде глупост!“.

Така ми зборуваше умот, но устата инаетливо молчеше и одбиваше да се покори на заповедите, или подобро речено, молбите на мојот мозок. Видов кога нешто се изгасна во нејзините очи. Незнам дали беше игра на сонцето, или искра надеж која исчезна во неповрат, но она што до предмалку постоеше, сега повеќе не беше таму... А јас и понатаму упорно го барав, погледнував миг во едното, а миг во другото око, не обрнувајќи притоа внимание што мојот поглед изгледаше како клатало на сиден часовник. Изгледа ова мое задлабочување и пребарување по нејзиниот поглед ја исплаши Лаура, па таа се поврати неколку чекори наназад... О, каква болка ми задава нејзиното оддалечување, какви бодежи во градиве ми причинуваа нејзините чекори кои ја отргнуваа од мојата близина, од просторот во кој можев да го почувствувам нејзиниот мирис и да ја примам на мојата кожа топлината на нејзиниот здив... Не бев сигурен дали да се радувам што сум близу до неа, или да тагувам зашто таа не е среќна што сум близу до неа... Не знаев кога точно ја исплашив. Дали можеби кога ја барав светлината во нејзините очи или кога барав збор достоин за нејзините уши, или можеби од самиот почеток... Можеби таа ме презира, можеби ме поздравува за да се подбива со мене. Не, таа не е таква! Таа има срце на ангел... Мора да има! Па овакви очи не можат да имаат

црна душа која би посакала да ја слави болката. Овакви очи не можат да кријат злоба и коб, тие се прекрасни, тие се совршени, тие се...

- Лаура! Доаѓаш со нас?! - се слушна од некаде машки глас...

...Одеднаш почувствував како сè се распрсна како балон од сапуница, а јас како да бев исфрлен од топ кој ме распарчил на некоја карпа. Инстинктивно се завртив и иако сонцето ми беше право в очи, успеав да забележам неколку силуети, ни најмалку мили како оваа на која ѝ се восхитував предмалку. Раката сама ми се подигна за да ги заштити очите од сонцето и оние сенки и силуети кои до предмалку ги гледав нејасно, сега добија јасни облици и бои. Тоа беше Роланд, со неговата тајфа размазени домашни миленичиња кои мислеа дека на светот може да се добие со само едно: „Тато, сакам...“. Тие беа одбрано друштво на големците на нашиот град кои ги имаа најголемите џебови и најмалите срца воопшто. Јас секако, немав привилегија да се движам во нивните кругови зашто за толку посакуваната виза за влез во магичниот свет на Роланд, требаше солидно портфолио на сопствениот татко, и многу нули зад месечниот чек за плата... Јас не потекнував од сиромашно семејство, но секако не можев да се споредувам со сината крв на оние безработници.

- „Зошто ли ја викаат неа...“ – си помислив веднаш, и истиот миг како илјада стрели да ми се забија во градите. Не можев ниту воздух да си земам, а камоли да рамислувам за нормално дишење. Изгледа недостигот од воздух, значително ја беше променил бојата на моето лице, што Лаура мораше да интервенира со вик за да ме соземе.

- „О, не...“ – си помислив – „Вторпат излегувам будала пред неа денеска. Веројатно ќе мисли дека сум некаков изгубен чудак кој застанува пред луѓето им зјапа в лице. Веројатно токму во овој миг размислува колку патетичен и ништожен сум.“

Секунда подоцна погледнав во нејзините очи и ми се чини дека истиот миг потонав во нив. Тие беа толку светли и полни со нежност, беа како небесни езера во кои се капат ангелите, во кои пливаат девици, како свети води кои чудотворат, како...

- Ајде Лаура! – експлодираше повторно оној одвратен машки глас, препознав дека беше на Роланд, и колку повеќе одзвонуваше во воздухот, ми се чинеше дека толку повеќе ме заглушуваше неговата незвучност.

Смрштен поради упорноста на оние кои се обидуваа да го отргнат рајот од мене, ја подигнав главата, која ја бев свиткал во грч од викот на Роланд, и се обидов повторно да потонам во нејзините очи, но нешто таму недостигаше, нешто не беше како порано. Очајно го барав тоа, но сфаќав дека колку повеќе го барам тоа толку повеќе исчезнува. Знаев дека е моја вина и знаев дека јас го однесов тоа од нејзините очи, кои сега дури и не гледаа во мене. Беа завртени кон сонцето, кон новиот сјај, кон новото „тоа“ кое сега се појавуваше во нив. Беа завртени кон сонцето...

- Кон сонцето се завртени... – си реков во себе и тивко преколнав...

Тој е таму... Кај сонцето... Тој гледа во тие очи и тој плива во англиските езера, во чудотворните води...

И не знам дали поради солзите кои ми навираа, или поради ветрот кој си поигруваше со моето тело, почувствував како потшмркнувам и го чувствувам повторно оној одвратен мирис на изгниените штици во салата во кој се бев посрамил пред неа. Забележав кога нешто ми се придвижи во стомахот. Нешто

тешко ме тераше да се згрчам и веројатно да го искривам лицето во одвратна гримаса која сигурно уште повеќе ќе ја исплаши Лаура. Иако не бев никаков хипохондрик, морам да признаам малку ме исплаши оваквата пракса на вртоглавица, која беше на самиот праг, а која ми се случуваше веќе вторпат денеска. Повторно го испратив погледот до неа, знаејќи дека нејзината топлина ќе направи да се почувствувам добро, но место топлина ме тресна арктички студ. Нејзиниот поглед сè уште беше припиен кон сонцето, кон него. Нејзините очи... Кон сонцето се завртени...

Што толку гледа во него? – се запрашав, помалку заборавајќи на тешката мириза на изгниени штици, која како вирус се мултиплицираше во мојата носна шуплина. Зар не ѝ пречи силата на сонцето кое стои токму над него. Зошто толку долго? Зошто толку многу...

Се сепнав, и сфатив дека дека измина само секунда откако го слушнав по втор пат грозоморниот глас. Гласот кој прилегаше на хор од илјада 'рѓосани канти и од кој почнаа да ми минуваат морници по телото. Измина само секунда откако го слушнав а неговата непријатност се погрижи таа секунда да се пролонгира во цела вечност.

Мојата вртоглавица напредуваше со брзина од триста илјади километри во секунда. На училиште дознав дека тоа е приближната брзина на светлината, а во овој миг мојата вртоглавица доаѓаше заедно со неа, од него, од сонцето. Знаев дека не сум во право, но во тој миг си ветив дека од сега моето сонце ќе бидат нејзините очи, во тој миг низ главата ми поминаа едни стихови кои некаде сум ги прочитал:

„...А, сонцето,
заслепено од сјајот на твоите очи
се затскрива,
зашто ден е кога гледаш ти...“

Знаев веднаш дека оној кој ги напишал морал да се чувствува како и јас. Знаев дека и во неговиот свет морало да има некој Роланд со глас одвратен како хор од илјада 'рѓосани канти. Веднаш сфатив дека направив грешка што си спомнав за неговиот глас, како некаква верижна реакција, тоа ме потсети на оној мирис во моите ноздри, на таа комбинација од изгниени штици, и посраменост. Вртоглавицата ми се чинеше сè пострашна и побрза, ми се чинеше дека околу мене светот се врти со иста брзина со која се вртеше и оваа сина планета. Да, со сосема иста брзина... Да, оваа планета се врти со брзина... Се врти со брзина од... Не успеав да се сетам... Само почувствував кога моето тело тресна на земјата пред неа, дури и во тој миг успеав да ѝ се восхитувам нејзе, на нејзините нозе кои стоеја пред моето испрашено лице. Почнаа да бледеат, а мене повеќе ме исплаши фактот што наскоро ќе исчезнат од мојот вид, отколку сознанието дека губам свест. И јасниот слух, почна да ме предава. И неznam зошто, но почувствував радост – барем нема да го слушам него – ми проструи мисла во главата, нема да го примам тој одвратен глас кој доаѓа со сонцето. И во она бунило кое следеше успеав само иницијативно да го изделам нејзиниот глас, небаре имав звучни филтри прикачени на моите уши. Ми се допадна таа моќ. Можев да изделам кого и што ќе слушам, но ми пречеше сонцето, зашто знаев дека сонето носи глас, глас кој сакаше да ја оттргне неа, да го оттргне од мене моето сонце, кое кога гледа, мене ми е ден. Забележав кога неколкумина непознати истрчаа до мене. Знаев дека нема да има никаква важност но се трудев да ги запомнам чевлите кои ме

окружуваа. Оеднаш нешто ме удри, но немаше болка туку само заглушувачка бука во мојата глава. Ги подотворив очите, кои ми се беа затвориле од онаа гужва во мојата глава, и видов како еден господин со црна сенка наместо лице ја испружува својата десница над мене, и со молневита брзина ја спушта кон мене.

„Тотално помрачување“ – си помислив – како може некој да го користи за оствестување, кога неговата вистинска цел е да одземе свест. Возрасните се луѓи – заклучив, и побрзав со поглед да ги најдам нејзините нозе кои би ми дале сила да се исправам. Со крајот на моето десно око видов кога еден куп возрасни стапала ја истиснуваат од мојот видокруг и ја праќаат таму, поблиску до сонцето.

- Тргни се девојче – подвикна еден дебел женски глас и се надвисна над мене – на момчево му треба воздух!

Веднаш знаев дека не ми се допаѓа таа госпоѓа... Па зошто ми ја земате неа, мене не ми треба воздух, ми треба нејзиниот здив. Хемоглобинот во мојата крв одбива да се врзе со кислород, реагира само на воздухот од нејзините гради...

Не... – прошепотив тивко, а првичната замисла беше тоа да биде громогласен вресок, - вратете ја неа! Не земајте ми ја неа!

Кругот од луѓе кои сакаа да ми дадат воздух за дишење, сè повеќе се стеснуваше над мене. Таа повеќе не беше тука. И знаев, немам повеќе причина да гледам...

Ги затворив очите и почувствував кога потонав... Повеќе, на ништо друго не можам да се сетам, а и онака не е ни важно...

III

...Сега имам 22 години. Дипломец сум на престижниот универзитет „Клејмор–Саутон“ и моментално работам како помлад асистент на професорот Дурио, можеби единствениот жив гениј за архитектура, еден од петте архитекти кои учествуваа во реставрацијата на бесмртниот Таџ Махал.

Ме запрепасти таа прекрасна љубовна приказна за прекрасниот споменик на непреболената љубов. Тоа е монументално здание кое се наоѓа во Агра (Утар Прадеш – Индија), на 204 км јужно од Делхи. Приказната вели дека тогашниот император Шах Јахан (подоцна Принц Курам), ја запознал Арјуманд Бану Бегум (подоцна Мумтаз Махал) на 14 годишна возраст и се заљубил во неа на прв поглед. Таа била Муслиманска персиска принцеза, а бил син Јахан на императорот Јехангир. Пет години подоцна, во 1612 година, тие се венчале. Кога Јахан го наследил престолот, ги промениле нивните имиња. На една од своите жени, најголемата негова љубов Арјуманд, ѝ го доделил името Мумтаз Махал што значи “Скапоцениот камен од Палатата”. Иако тој имал уште две жени, Мумтаз била неговата омилена и го следела секаде, дури и на воените кампањи. Мумтаз Махал, нераздвојната сопатничка на Јахан, починала во 1631 година, додека го раѓала нивното 14-то дете. Се верува дека во последните мигови од нејзиниот живот добила ветување од Јахан дека тој ќе изгради најубав споменик на светот во нејзина чест. Како и да е, навистина изградил токму таков споменик, во кој подоцна бил погребан. Чувствувал неизмерна болка и тага, па покрај изградбата на споменикот, Јахан наредил да биде прогласена двегодишна тага во цела престолнина... Две години тага... Тоа е многу време... Се прашувам дали е доволно...

Да, така било тогаш... Некогаш љубовта значела нешто, значела целосна посветеност на објектот на љубовта, целосна анестезија на сетилата за сè надвор од љубовниот круг, комплетно отрезнување од опијатот на реалноста, зашто не се пијани оние кои љубат, туку обратно, зашто само оној кој љуби за прв пат може свесно да го гледа светот во сите негови облици и бои; само тогаш човек може да се восхити на една зора, да се расплаче од еден мирис, да го трогне една солза. Само тогаш... На крајот, само оној кој љуби може да се нарече човек, зашто човек е лик на Бог, а Бог е љубов...

Како од длабочината на маријанскиот процеп да слушнав глас, но не беше нејзиниот, и по автоматизам го занемарив тоа досадно баботење, за масата и нејзината промена по однос на брзината... Јас размислував за љубовта...

О, да, многу љубов имам во себе јас, многу енергија за поделување, многу среќа за подарување, но немам објект. Немам реален објект. Немам кому...

Единствената која е најблиску до овој опис, е предобра за да биде именувана како објект, предобра за да биде само адресат на моите чувства. Таа во најмала рака треба да биде ангел... И така доаѓам до ова болно сознание... Јас сум вљубен во ангел!

Мојот ангел име и лик, има очи кои гледаат во душата на соговорникот, има коса од чија игра самовилите учат грациозност, има тело кое е жива статуа на античка божица, има нозе со кои потскокнува лесно како газела... Има срце, кое не знае за мојата болка!

Да, мојот ангел, мојата Лаура живее во мрак кога е во прашање оваа бура која ми ги стега градиве и каква врска има сега дали масата расте правопрпорционално или обратнопрпорционално во зависност од зголемувањето на брзината...

- Господине Исион, дали би биле љубезни да се вратите на оваа мала и сè уште погодна за живот, планета! – одеднаш експлодираше гласот на професорот Алгуар.

Стефан Алгуар или Дракула, како што милуваа да го ословат оние кои имале несреќа да го почувствуваат неговиот гнев, беше педесетипетгодишен професор по применета физика на „Клејмор – Саутон“ универзитетот, своевиден гениј во сопствената област, но за жал, повеќе научник, отколку педагог.

- Знаете, многу ме разочарува кога еден високопочитуван господин како Вас, чии родители особено ги почитувам, се однесува кон моите предавања и особено кон мојата личност со ваква индиспонираност...

Професорот застапа за момент и дискретно погледна во вперените погледи, како да споменувањето на „неговата личност“ требаше да биде опсипана со аплаузи, но откако виде дека послушните студенти мирно очекуваат да го приведе кон крај својот поучувачки говор, тој помалку луто продолжи:

- Ќе ги проследам моите забелешки до почитуваната госпоѓа Исион, а Ве убедувам дека и професорот Дурио ќе слушне за ова... А сега Ве молам откријте му ја на аудиториумов мистеријата на Вашиот ум, господине Исион! Дали е можно да бевте свесни за она што го зборував јас додека, наједноставно кажано, спиевте со отворени очи...

Не знам зошто, но во тој момент не можев да изустам ниту глас, а знаев дека е неопходно да го сторам тоа. Долго се гледавме со професорот, тој гледаше директно во моите очи, некако одважно и строго, со некаква сигурност дека е во право и дека што и да се каже, нема да го промени тоа. Јас пак, гледав ту во неговите очи, ту пред себе во клупата, засрамен што дозволив да бидам прекорен

пред колегите и извалкан во очите на професорот, кај кого толку долго се трудев да си изградам слика на вреден, посветен и трудољубив студент. Покрај се, јас бев и асистент на еден од професорите, а тоа беше доверба, која сега ја изневерив.

- Вие очигледно сè уште спиете господине Исион, - помалку нервозно довикна професорот Алгуар, гледајќи дека нема објаснување за моето недолично однесување, - јас се извинувам што морам да бидам груб кон Вашиот почитуван сон, но моите предавања се место за себеиздигнување, а не за себеодморање!

Одеднаш тивките шумови кои за момент се појавија помеѓу студентите почнаа да се губат, како и самите да станаа свесни дека оваа дискусија помеѓу мене и професорот Алгуар, стана дури и премногу долга. Обично кога тој ќе прекореше студент поради невнимание тоа траеше не повеќе од секунда, па некогаш дури и еден миг, колку да се фрли прекорлив поглед, зашто професорот Алгуар сметаше дека неговото време е најдрагоцен и ние не заслужуваме бонус дел од него. Но сега, се случуваше нешто сосема невообичаено за овој час, нешто на што никој од нас не беше навикнат. Настана чудна тишина во групата, некаква мачна, гробна тишина која се чинеше како да боли повеќе и од највисоките децибели. Токму таа тишина како да му даваше посебна важност на овој момент и се укажуваше на тоа дека овде не се работи за обичен прекор. Веќе престанав да бројам во главата и не знам колку време помина кога повторно експлодира гласот на професорот Алгуар:

- Вашето молчење, господине Исион, ме иритира и ме навредува... Не ви доликува на статусот кој го имате да маркирате професор пред неговиот аудиториум, особено кога аудиториумот е со научен предзнак...

Со самото губење на овие зборови во тишината, ја сфатив нивната вистинска тежина. Сфатив дека професорот Алгуар е сосема сериозен во намерата да се занимава со моето однесување и знаев дека нема да дозволи ова да помине така попусто. Се обидов да подголтнам и ме пресече болка во веќе исушеното грло. Болката ме штрекна и ме извади од занемноста пред сенката на страшниот Алгуар и веќе во истиот миг знаев дека морам да изустам нешто.

- Јас навистина... - се обидов да склопам реченица, - не мислев да ве навредам, професоре...

Можеби се лажам, но мислам дека нешто слично на насмевка се роди и в миг, пред било кој да забележи, испари од усните на професорот. Мислам дека што и да беше целта на сета оваа театралност, моите последни зборови значително придонесоа таа да се оствари...

- Можеби не мислевте, господине Исион - со поинаква, триумфална сериозност настапи професорот, - но сепак го сторивте тоа... Ве молам напуштете ја просторијата и јавете се кај вашиот ментор.

Не чекајќи да ја проследи мојата реакција, исто толку молневито како што и започна, професорот Алгуар ја заврши својата претстава и продолжи со своето предавање. Без збор станав и избегнувајќи го секој поглед се упатив кон излезот. А тој проклетиот беше предалеку. Се чувствував како осуденик кој по изрекувањето на својата пресуда се соочува со толпата жедни за правда. Немав сила да го подигнам сопствениот поглед од земјата и така подведнат, како натоварен со сета тежина на земјава излегов од просторијата.

Долго одзвонуваа во мојата глава последните зборови на професорот Алгуар, создаваа некакво повторувачко ехо, кое како со секоја секунда да

стануваше сè посилно. Не сум сосема сигурен, но мислам дека за миг почувствував болка.

Не знам што ме болеше повеќе, зборовите на Алгуар или погледот на професорот Дурио, кога молчејќи стоев пред неговата врата. Мислам дека нешто длабоко зад неговиот поглед беше скршено и неповратно изгубено. Можеби тоа беше привид, а можеби беше и неговата доверба.

- Седни Клауд... - тивко и во манир на голем центлмен прошепна професорот Дурио, тргнувајќи еден стол кој беше прилепен за големата дрвена маса која стоеше сред неговата пространа канцеларија.

Седнав без приговор на празниот стол, а погледот сè уште го држев закован цврсто за дрвениот под.

- Значи виновен си... - неволно констатираше Дурио, гледајќи директно во мене, а јас иако гледав надолу ја чувствував неговата тежина.

За момент ја подигнав главата и се обидов да го погледнам професорот Дурио во очи, но на половина пат се исплашив... Се исплашив од она што ќе ме дочека таму. Се плашев...

„Не сум виновен!!!“ - врескав во себе, врескав и гребев по сидовите на мојата душа, врескав и гребев и удирав по мирната надворешност на моето тело... А сепак седев скаменет и нем... Ниту бран, ниту било каков знак на мојат кожа не ја издаваше бурата која беснееше под неа.

- Погледни ме Клауд! - со доза на строгост во гласот изговори професорот Дурио. Очигледно ме растресе неговиот вик, па веднаш ја кренав главата и се соочив со двете светкави очи на мојот ментор. Колку само горчина беше насобрана во тие две модро зелени умни очи на професорот Дурио.

- Изминативе дваесет години, - изговори професорот Дурио со глас доволно тивок за да биде наречен шепот, но и доволно силен за да биде разбирлив шепот, - само еднаш професорот Алгуар принуди свој студент да го напушти предавањето, и тоа во случајот со Бренер кога овој со нож го нападна својот колега... Судејќи според критериумот на Алгуар, не можам да поверувам дека ти си ги исполнил неговите услови... Но твоето молчење и твојот поглед... Едноставно речено, ме обехрабуваат!

Непогрешливо сфатив на што алудираше Дурио, и знаев уште истиот миг дека имаше право да претпоставува, кога моето однесување, бездруго, ме претставува како виновен во очите на оние кои ме гледаат.

- Но... - се обидов да изустам нешто што требаше да биде оправдување, но сè што ми доаѓаше на ум беа куп хаотични зборови, кои искажани заедно не би имале никаква смисла.

Настана тишина. Тишната растеше со секој наш здив и конечно ја исполни сета просторија, исфрлајќи сè останато надвор од неа. Можеби така беше најдобро... Можеби тишината е таа која е најпотребна во ситуации како оваа, зашто во неа може сè да биде кажано, а потоа зачувано од неа...

- Не е потребно објаснување, Клауд... - рече професорот Дурио, и полека стана од својот голем дрвен „Брејден“ стол, кој го имаше добиено лично од ректорот на Универзитетот по добивањето на Пулмановата награда, и со бавен чекор се упати кон прозорецот, - професорот Алгуар е почитуван во „Клејмор-Саутон“ и неговите одлуки обично се оправдани од неговите личност и реноме. Тој е своеглава самобендисана будала, но своеглава самобендисана будала која обично секогаш е во право. Но, овој пат, познавајќи те тебе, искрено се сомневам во

исправноста на неговата постапка... Кажи ми Клауд, со што го навлече на себе гневот на Дра... на Алгуар.

Ми се допадна она „Дра...“ и го поздравив со една мала насмевка која исчезна побрзо отколку што се појави, што ме убеди дека и мојот драг професор Дурио, не е воодушевен од личноста и карактерот на Алгуар, а што секако беше предочено со неговото етикетирање на Алгуар како „своглава самобендисана будала“. Но сепак, знаев дека ми треба подобра причина од љубовно фантазирање ако сакам да ја добијам симпатијата на професорот Дурио, кој може да биде клучна фигура во разврската на конфликтот меѓу мене и Алгуар. Го кренав погледот и на извесна висина го сретнав прашувачкиот поглед на професорот Дурио кој жедно чекаше одговор, иако некаде длабоко во себе знаев дека тој само ја глуми жедтта. Некаде во сопствената потсвест знаев дека било кој одговор различен од вистината ќе биде јалов обид да се скрие очигледното - мојата занесеност со неа.

Не верувам во читање мисли, но сум просведочил неколку слични ситуации, кога паранормалното и нормалното докажуваат колку невидливо тенка може да биде тенката линија меѓу нив, а следната ситуација беше нешто налик на тие мои искуства.

- Пак те погодил Ерос - со скриена насмевка промрмори професорот Дурио, - а кога Ерос напаѓа, Атина ја напушта битката...

Професорот Дурио упорно ме гледаше со своите мудри очи сакајќи со тоа да ми укаже на фактот дека е свесен што се случило и дека секој одговор различен од оној кој го очекуваше ќе биде бомба во темелот на пријателството кое тој толку стрпливо го поттикнуваше.

- Таа ме опседнува професоре, - проговорив понесен од сила која не можам да ја објаснам, - нејзиното присуство во мене е поголемо од мене самиот, како таа да постои во мене повеќе отколку јас постојам, како да е таа поголем дел од Клауд отколку самиот Клауд... Не знам што точно се случува во мене, но се соочувам со целосно отуѓувања од свеста кога ќе запловам низ мислите со неа. Како да јас не сум повеќе јас... Помогнете ми професоре... Се чувствувам како да го губам умот! Ја познавам целиот свој живот, а сè уште не сум разговарал со неа. Не знам ниту што размислува, а убеден сум дека сакам да го поминам остатокот од животот со неа... Сакам да бидам до неа и да разговарам, сакам да ме гледа, да ми зборува, да го дишам воздухот кој го диши таа...

Се засрамив. Ми пречеше насмевката која со секој мој збор се ширеше на лицето на професорот Дурио и која се чинеше толку пријатна, а во исто време толку потсмешлива за мене. Се чинеше како да разбира како да сфаќа колку многу е голема мојата болка, а голема е зашто не боли, туку убива.

- Ти имаш болест момче мое, - се насмевна Дурио и стана од својот стол зачекорувајќи кон кобинетот за пијалоци, - таа е страшна и немилосрдна и ретко кој излегол без лузни по нејзината посета. Таа секогаш доаѓа ненајавено, но и си заминува ненајавено и иако започнува со благи трепрења, со леснотија и моќ кои те креваат во облаци, со потреба да се дадеш себеси за друг, со допири, со нежности, честопати се комплицира во немир, копнеж и несоница. Таа има лик и име кои се секогаш различни, а најлошо од сè е тоа што не можеш да бидеш имун на нејзиното дејство. Иако често пати се лажеме дека сме се заразиле од неа, таа доаѓа само еднаш и нејзиниот ефект го чувствуваме цел живот. Ти ја имаш Клауд! Ти тече низ крвта во овој момент и ти завидувам што не можам и јас за

миг да почувствувам барем дел од она што чувствуваш ти. Верувај ми Клауд, знам што зборувам... Еднаш и јас бев заразен... Кај мене се викаше Клара... Сега ја нема... Исчезнаа треперењата, летањето, допирите, нежноста, сега остана само немирот, копнежот и несоницата... Запамети Клауд, можеш да се затвориш и да не ја пуштиш во твојот живот, можеш да се заштитиш од немирот, од залудниот копнеж, од долгите бессони ноќи... Но, ќе загубиш цел еден свет! Можеш да останеш изолиран и неповреден... Но на крајот на денот... Тогаш кога ќе треба да полагаш сметки, ќе сфатиш дека си направил огромна грешка... Дека вредело да се фрлиш во оганот и да изгориш... Само миг од тоа чувство вреди вечност! Да Клауд, веројатно ти се чини бесмислено ова, но оваа болест е стара колку светот... Некои ѝ даваа име, некои ѝ доделуваа богови, некои само ја почитуваа, а ние денес, сè што можеме е да ја одржиме жива, зашто ние ја забораваме, а таа исчезнува... Љубов...

Професорот Дурио замолкна. Долго гледаше во чашата со црвен коњак која си ја наточи додека зборуваше, а на лицето можеше лесно да му се прочита нешто слично на тага, или можеби копнеж... Молчев и јас. Не знаев дали треба да кажам нешто после ова долго излагање на професорот. Тој многу добро го разбираше мојот проблем и сфаќаше, можеби многу подобро отколку јас, дека неговата сериозност надминува сè.

Многупати потоа се прашував, има ли некаде скала на која може да се измери приоритетот на одреден проблем и неговата сериозност. Се сеќавам како дете, заедно со мојот роднина Жак, удривме едно соседско куче со камен за да се ослободиме од него, откако извесно време не бркаше по улицата, и веројатно толку силно го погодивме што тоа само заквичи еднаш, падна ничкум и се стркала во еден ендек покрај патот. Јас и Жак се исплашивме и помисливме дека го убивме кучето и дека сега поради тоа ќе одиме во затвор, па затоа бледи од страв и со по некоја солза во очите, со последни сили се довлечкавме кај родителите со цврст договор, никогаш и никому да не кажуваме за страшното убиство. Се сеќавам како да беше вчера, тоа беше најстрашната и најодвратната недела во мојот живот... Не зборував со никого освен со Жак, а и кога зборував, тоа беа само ретроспективи на страшната случка. Мислев дека мојот живот е готов, дека повеќе нема да имам нормален живот и дека сум влегол во слепа улица од која нема враќање. Се сеќавам... Дишев со тежина на градите како накоја невидлива сила да се обидува да ме загуши и секој кубен сантиметар воздух кој го вдишував ми беше отровен како смртоносен гас. Чувствував тресење во рацете и нозете, некакво мачно и притаено треперење кое како да постоеше за да ме потсетува на она што сум го направил. Со часови седев замислен во својата соба слушајќи го само последниот плач на кучето и моето избезумено срце кое чукаше сè побрзо и побрзо така што наскоро неговото брзо чукање ми стана секојдневие. Едноставно не можев да заборавам... Се обидував, но не можев!

Има ли скала, се прашувам, има ли мерка која може да каже која болка е најголема... Дали плачот на едно бебе кое ги намокрило пелените е поболан од солзата на едно дете кое мисли дека сторило непоправлив грев... Или е обратно. Или можеби тагата на една девојка која неповратно ја загубила првата љубов е еднаква со горчината на еден старец кој неповратно ги изгубил годините... Или секогаш мојата болка е најболна...

Толку прашања се читаа во моите очи, а сигурен сум дека професорот Дурио со умешност ги препознаваше. Всушност токму тоа го имаше сторено безброј пати.

- Оди Клауд! - се заврти кон мене професорот Дурио, со решителен поглед во очите и уште порешителен тон на гласот, - Оди и најди ја! Кажи ѝ го она што твоите очи го зборуваат па нека реши таа! Верувај му на овој изморен старец, зашто нема нешто поболно од каењето... Нема ден, а да не зажалам што на мојата љубов не ѝ посветив доволно внимание кога беше крај мене! Кога ја имав, немав време, сега го имам сето време на светот, но ја немам неа! Оди Клауд! Не дозволувај да станеш уште еден Дурио, не дозволувај да станеш сенка која ќе се движи молкум низ улиците и ќе ги проколнува другите за сопствената несреќа. Секој е сам вајар на сопствената судбина, а ти токму сега ѝ даваш форма на твојата. Ако сега ѝ дадеш јасни контури, не можеш значајно да промашиш во иднина!

Упорно гледав во тажните очи на професорот Дурио и се прашував од каде ли доаѓа сета таа болка која во овие неколку секунди бликаше во неговите зборови. Тие зборови кажуваа многу повеќе отколку што беше нивната семантичка исполнетост, кажуваа историја за цел еден живот, за една распадната човечка силуета. Знаев уште истиот момент не сакав во иднина да бидам јас таа силуета која ќе ги изговара истите тие зборови на горчина и каење.

- Оди Клауд... - шепна низ заби професорот Дурио со зарипнат глас и шепот кој личеше како да доаѓаше од грло полно со течност, - сега морам да бидам сам...

Ми беше јасно дека професорот нема да ги повтори и да дообјасни тивките и неразбирливи зборови и затоа побрзав да ја исполнам желбата на човекот кој во овие услови, го сметав за свој најблизок пријател. Излегов сосема тивко и речиси нечујно ја затворив вратата, како да се срамевам од звукот кој се создаваше притоа, небаре со тоа некако му помогнав. Вратата остана затворена зад мојот грб, а јас стоев молчејќи пред неа превртувајќи го по неколкупати целиот раговор со професорот Дурио низ умот, како да барав нови моменти и значења во и онака перфектно јасната поента која произлегуваше од него. Сепак нешто длабоко во мене ме убедуваше да размислувам.

„Не можам туку така да ѝ пријдам“ - си помислив потпирајќи се на затворената врата од канцеларијата на професорот Дурио, додека од внатрешноста допираа до мене тивките и придушени воздишки на старецот, - „Професорот не знае што зборува... Па тој живее во сосема друго време, со сосема други методи на пристапување кон дама... Не можам едноставно да отидам до неа и да ѝ прозборам... За што би ѝ зборувал јас неа... Што воопшто имам јас да ѝ кажам...

Почувствував некаква тапа нелагодност во горниот дел на стомакот, која повеќе личеше на грч отколку на болка. Капки пот се насобраа на моето чело и надвиснаа како градоносен облак над моето лице кое беше некако чудно и неприродно суво. Поминав преку нив со раката за да се ослободам од непријатното протекување, но тие веднаш се вратија, потсетувајќи ме дека сè уште не е сè готово. Сè уште не можев да заборавам на зборовите на професорот...

„А што ако е во право...“ - си велев постојано и пробував да најдам алтернативи но нив секако ги немаше.

Одеднаш сфатив! Ми се избистри јасна мисла во мојата глава со таква брзина што дури ме загрижи нејзината јасност:

„Овој страв никогаш нема да исчезне...“

Знаев дека така стојат работите. Или ќе ја имам, или вечно ќе живеам со оваа тапа nelaгодност, која повеќе беше грч отколку болка, во горниот дел од мојот стомак. Уште една придушена воздишка од професорот Дурио долета до моите уши, а јас ја доживеав како шамар кој ме турка во престојната средба со мојата муза... Со смртта која ме одржува во живот... Со капката вода која ме жеднее... Со ангелот кој ме држи во пеколот... Со неа!

Тргнав... Се движев споро и неприродно и само Бог ми помогна што предавањата беа сè уште во тек, па ги избегнував злобните погледи на колегите кои непрестајно злобно шепотеа: „Види го! Чудак! Се плетка по аглите како ѓавол“. Но јас им простував... Јас секогаш им простував... Тие не знаеја што сè има во мојата глава и во моите гради, а како и би знаеле кога јас никому не кажував за неа. Никому... Понекогаш сфаќав дека таа е толку тајна во мене што не си признавав ниту себе си колку мојот живот зависи од нејзиното присуство.

Одсвонувањата на моите чекори во празниот ходник ме отрезнуваа и ме одвркаа од мислите кои ме напаѓаа од сите страни како лути пчели-убијци, кои бодат не за да се заштитат, туку за да убијат.

Стигнав до големата врата која водеше во големиот зелен двор на зградата на „Клејмор – Саутон“. Со малку напор ја турнав и таа со грубо и продорно чкрипење закркори и се отвори. Бран од свеж и ладен воздух ме заплисна и ми ги избистри мислите кои почнуваа да стануваат конфузни и несредени... Веднаш знаев дека ја правам вистинската работа. Веднаш сфатив дека сум на вистинскиот пат и дека она што ме очекува, засекогаш ќе го промени мојот живот. Знаев дека бев секунди далеку од најважниот момент во мојот живот, и што беше најчудно, никаква тахикардија не ме придружуваше на мојот пат... Сосема смирен, како да одам во библиотека по книга, се движев по камената патека кон местото каде што знаев дека ќе биде.

Застанав... Погледнав во далечината и сфатив... На клупата под големата врба, седеше таа, мирно голтајќи ги зборовите од некоја излитена книга која нежно, речиси недопирно ја држеше во своите раце... Чекорев и ја гледав... Ја гледав и чекорев... И само миг подоцна стоев немо пред убиецот на мојот спокој, пред сопственикот на моите мисли, пред вистината сред оваа лага... Пред Лаура...

IV

...Пред бурата секогаш има силно сонце... Дедо ми секогаш велеше дека припекот најавува невреме, а јас напати сум си докажувал себе си дека таа негова констатација може да се примени и на разни други нивоа, сосема различни од метеоролошките.

И еве, токму сега, се наоѓам пред ужасна бура која се заканува да однесе сè во моите гради, а во моментов тонам во блажен мир, зашто стојам пред неа... Таа седеше мирно и сосема незаинтересирано за моето присуство. „Можеби не знае дека сум овде“ - се тешев јас во мислите, и иако се сомневав во вистинитоста на мислата, дел од мене се молеше да сум во право. Направив несмасен и гласен

чекор нанапред, нешто слично на препнување и исчекорување во едно, но гледано отстрана урнебесно смешно... И сам не знам зошто направив така, но знаев дека глупоста е направена и ќе биде уште поглупа ако почнам да ги објаснувам сопствените постапки... Бучниот чекор заврши одамна, а веднаш по него исчезна и непријатниот звук кој експлодираше со него, а погледот на прекрасната и занесена Лаура, сè уште беше цврсто вперен во содржината на страниците, кои спокојно лежеа на нејзините меки дланки. О, колку посакував да сум таа книга, па да заспијам на топлината на нејзиниот допир, да ме опише мирисот на нејзината кожа, нејзините прсти да ме загрнуваат како пролетна крошна на расцветана дуња. О, колку сакав да не замислувам туку да исполнувам, а сепак, еве ме, стојам пред неа, а сонувам буден. Се засрамив и се сепнав...

Гласно се накашлав и со невидлива насмевка на крајчето од усната констатирав дека таа платонска и првично навидум, нераскинлива врска помеѓу нејзиниот поглед и пожолтената книга беше успешно прекината...

- Клауд... - се испеа во еден здив моето име од нејзината уста, а јас бев жив сведок на ангелски глас кој звони во моите уши, - Боже, Клауд, колку време стоиш овде? Јас комплетно изгубив ориентација...

Ми требаше извесно време за да сфатам дека јас всушност зборувам со неа, и дека логично, морам да одговорам. Можам само да претпоставам колку ли глупа морало да изгледа во нејзините очи моето молчење од неколку секунди после секое нејзино прашање.

- Не... - одмавнав со главата, давајќи ѝ до знаење дека воопшто не ми пречи нејзинот игнорирање, иако длабоко ме боде, - Не грижи се... Убава слика си за гледање...

Лаура се насмевна и го подигна погледот кон моите очи, а таа средба просто експлодираше во празниот простор околу нас. Никогаш порано не сум почувствувал таква енергија која буквално разбива сè околу себе и која во истовреме обновува цели светови и создава.

Горев од желба да ја допрам нејзината кожа, да ја помирисам нејзината коса, да го дишам нејзиниот воздух, да ја почувствувам нејзината душа, а јас, стојам пред неа како виновник за страшно злодело, со наведната глава и исправен поглед, толку блиску до својата желба, а сепак толку далеку од целта.

- Седни Калуд, не стои попусто... - шепна Лаура и ме погледна меко со своите умни очи, како да насетуваше дека во мене се создава бура која само нејзината близина може да ја успокои.

Седнав. Немаше потреба да повторува и да ме убедува во она што одамна сакав да го направам. Се наместив на пристојна далечина од убавицата, но сепак доволно близу за да го смирам огнот кој се закануваше да излезе од градиве и да ми го покаже вистинското значење на терминот „Армагедон“. Јасно го слушав ритмот на сопственото срце, кое биеше толку силно што од нејзината близина, што од помислата дека таа може да го чуе.

„Потивко... Потивко... Проклето да си“ - си мислев и се трудев да се смирам. Се сетив на некој текст за можноста на умот да владее со целото тело, па се обидував да го применим тоа знаење, но попусто. Нејзиното дишење, нејзината топлина, нејзиниот мирис делуваа врз мене слично како што пролетта делува на младите вљубеници. Да, за мене таа беше пролет, таа ме оживува и ме опива со

сите свои моќи, а јас не спротивставував. Едноставно се предадов и сега ја живеам сопствената казна.

- Ми изгледаш тажно Клауд, - ја искрши тишината со своите зборови Лаура, таа мачна тишина која настана како последица на гласноста на моите мисли, - би дала паричка за твоите мисли...

- Мислите се премногу интимна сфера за да бидат разголени при првата средба...
- се обидов да изгледам мудро, иако мислам дека таа го препозна цитатот од книгата која ја држеше во рацете, но сепак мислам дека подобро ќе беше реченицата да ја завршеш таму и да не треснам нешто како - сметам дека тие се нешто што треба да разгледа по венчавката...

О, боже, какво фијаско на моите умни зборови, каков дебакл на мојата прва вербална средба со господарката на мојата несоница. Што ми требаше да се впуштам во досетки кои наместо да ја насмеат, ја замислија личноста која седеше до мене. Можеби поучен од ова искуство, во иднина некому ќе кажам: „Шегите се нешто што треба да се разгледа по венчавката“...

Конечно собрав храброст и го кренав погледот до нејзините очи кои упорно го насочуваа својот сјај кон мојата сведната глава. Ме изненади кога на самиот крај од нејзината усна забележав ситен, речиси невидлив траг од нешто што би можело да се рече дека е насмевка. Можеби се обидував да видам нешто што не постои, можеби толку многу сакав да и се допаднам на Лаура што почнав да замислувам работи.

- Ха, - ме прекина Лаура во моите скептични мисли, - можеби сепак има нешто романтично во тебе... Замисли како би било доколку навистина би можеле да ги скриеме нашите мисли на толку добар и успешен начин што би станале мистерија за нашите партнери...

- О, па не знаев дека телепатијата е толку честа појава деновиве - неочекувано треснав, повторно прекршувајќи си го сопственото правило, кое очигледно требаше да стои пред мене и постојано да трепка со продорно црвено неонско светло: „БЕЗ ШЕГИ!“.

Лаура ме погледна со своите умни очи и истиот миг ги развлече своите полни црвени усни во прекрасна насмевка.

„Исплашен сум...“ - помислив, - „Веројатно затоа трескам глупава шег на секој нејзин збор... Но погледни, таа се смее... Таа ги сака моите шегии... Јас правам таа да се смее...“

„Исплашен е...“ - веројатно помисли Лаура, - „Затоа избегнува да разговара со мене... Но забавен е... Има нешто во него кое е закопано под длабоката тишина на навидум мирното момче Клауд. Тој е леден брег... Тој крие во себе многу повеќе од она што го издава неговото лице, кое му е добар пријател...“

- Ми се допаѓаш Клауд, - одеднаш пукна громот кој долго го најавуваше електричниот набој помеѓу блиску седнатите говорници, - сакам да те познавам, мислам дека вредиш човек да те познава...

Молчев... Некаде прочитав дека за време на просечен живот човекот користи околу 123 205 750 зборови, а во моментов мене не ми доаѓаше ниту еден на памет. Сега очајно барав на ум некоја шег, но неа секако ја немаше... Можеби и подобро што не ја најдов... Молкот ми помогна да ги распакувам нејзините зборови и да ја видам нивната внатрешност... А таа беше прекрасна! Таа сака да ме познава... Таа мисли дека јас вредам за да ме познава...

„Ајде Клауд!,, - се мачев да составам реченица во главата, - „Ајде кажи нешто паметно сега, врати ѝ на љубезноста... Кажи ѝ дека е прекрасна, дека не можеш да го замислиш својот ден ако таа не го осветли со своите очи, ако не го разубави со своето лице, ако не го зачини со својот мирис... Кажи ѝ дека...“

- Јас те сакам Лаура...

О, Боже! Посакав да се сокријам под земја и да го избегнам моментот кој следува. Ги закопав очите во тревата пред себе, ниту помислувајќи воопшто да погледнам лево или десно. Дури и е обидував да ја најдам земјата меѓу стракчињата, небаре со тоа ќе се скријам подлабоко. Посакав да станам и да заминам, но почувствувам дека немам доволно сила за тоа, како целата крв од телото да ми беше издренирана од телото... О, колку се покајав што ги изговорив тие зборови... Колку пропатив за да достојам на кажаното, не затоа што морав да го кажам, туку затоа што навистина го мислев... Сега сфатив зошто татко ми често ми велеше дека не е секогаш правилен избор зборот да ти биде еквивалент на мислата...

Можеби ќе размислував со часови, ако одеднаш не почувствував музика испеана со допир. Замислете го најнежното парче кожа што воопшто било создадено од Бог и помножете го со милион, тоа сè уште би било премалку да се опише нежноста со која оваа рака, овде на клупата во паркот на „Клејмор – Саутон“, под ова дрво кое единствено може да се опише како дел од рајот, ме маѓепса и ме присвои за навек. Тоа беше како топол ден сред јануари, или како сончев зрак сред олујна бура. Момент исполнет со топлина, кој влева толку надеж и потреба за живот, зашто тогаш, единствено тогаш стануваш свесен дека животот е фундаментална потреба, а не секојдневен процес.

- Прости ми... - изговорив доволно гласно за да бидам чуен, а сепак доволно тивко за да мојот глас да остане скриен како и досега, - не мислев да те навредам...

- Молчи Клауд! - шепна исто толку интензивно Лаура, за ништо да не ја наруши хармонијата на звуците која ја создадовме двајцата со нашиот молк, - Некои работи е подобро да останат необјаснети и неизречени... Молчи...

Ја послушав... Не знам зошто, но во нејзиниот глас имаше нешто толку смирувачко и убедливо што правеше секој нејзин збор, колку и да е семантички невозможен, да се чини како апсолутна вистина.

Молчевме и двајцата. Конечно собрав доволно храброст и го подигнав погледот. Најпрво, малку... До оние стракчиња трева кои се издигаа на свежо навлажнетата земја, потоа до сопствените нозе, па на нашите споени дланки и на крај директно во сонцето - во нејзините сјајни очи.

„Оној кој лета кон сонцето, сигурно ќе изгори!“ - велеше мајка ми, веројатно алудирајќи на искуството на Икар, но не сум баш убеден дека е така... Сè повеќе мислам дека сè зависи од тоа дали си поканет во присуство на божество или не... Еве јас, сега, гледам директно во најсјајното сонце кое било кога постоело, а сум безбеден и обвинен во топлина.

- Погледни ги гулапчињата како си гугаат, - загрми одеднаш непријатно рапав и тотално незвучен машки глас, кој прилегаше на хор од илјада ’ргосани канти, на немир одамна заборавен, а сега повторно воскреснат за да ме прогонува, на демон кој се појавува секогаш кога ќе го пуштиш да исчезне од твоите мисли. Од длабочината на сопственото сеќавање ми се врати ликот на момчето кое во оној

топол ден во дворот на моето училиште ми ја зема неа и надежта... Се сетив на немирот кој имаше и лик и име... Роланд!

Инстинктивно ја повлеков раката кон себе, изненаден од експлозијата на гласот кој дојде како звучно цунами и ја прекина тивката идила помеѓу мене и Лаура. Веројатно изненадена од мојата постапка, веднаш потоа и таа ја повлече својата рака при себе, нешто што јас го доживеав како страшна казна.

- Не срамете се гулапчиња, - се насмеа гласно Роланд откако се приближи доволно близу и веројатно ја забележа непријатна разделба на нашите дланки, - не вознемирувајте се! Правете се како воопшто да не сум овде!

Ние молчевме. Настана така тешка атмосфера, што можеше со нож да ја исечеш.

- Зошто молчите, - повторно грмна Роланд, преправајќи се дека му е страшно непријатно што налетал на нас, - да не пречам јас? Кажете слободно и веднаш ќе ве оставам на вашите љубовни гу-гу-гугања...

- Те молам Роланд, - станав јас и помалку дрско му се внесов в лице на, за скоро глава, повисокото момче, - правиш сцена и ја вознемируваш Лаура...

Не ја довршив реченицата кога силната рака на Роланд ме зафати на лицето и ме оттурна од себе, а јас, така затетеравен зачекорив несигурно наназад и паднав на грб врз влажната трева.

- Дете, - насмеа потценувачки Роланд, - ако немаш со што да ги поддржиш своите „силни“ зборови, тогаш чувај си ги заклучени! И тоа добро заклучени!

Почувствував кога крвта ми јурна во главата и можев да го чујам нејзиното струење низ мене. Огромна топлина ми го обли лицето, а грлото ми се стегна во грч оневозможувајќи ми да вреснам од лутина. Не знам колку време помина, кога видов дека десната рака ми е цврсто стегната во зацрвенета тупаница, која се стегаше уште повеќе, и веќе почнав да чувствувам болка.

- Што е мали - свика одденаш Роланд, забележувајќи го моето зацрвенето лице и стегнатата тупаница, кои беа желни за одмазда, - сакаш да се тепаш!? Сакаш да го разбиеш моето лице на делови а? Но, имаш ли срце за тоа? Имаш ли?

Набрзина скокнав на нозе и застанав пред Роланд, како пред Голијат, зелен за одмазда и за враќање на достоинството и честа кои ми беа згасени со она смешно паѓање од пред малку. Гледав упорно во очите на Роланд и ме исплаши колкаво отсуство на чувство имаше во нив. Ми поминаа морници по телото кога помислив дека му се спротивставив на ова момче за кое мислев дека е обичен фолирант и фалбација, но сега, во неговите очи гледав само студ и бес, многу бес...

Со еден крај од окото ја забележав Лаура која немо седеше на клупата и вцашено гледаше во мене. Устата ѝ беше подотворена и некако чудно трепереше, а очите така ширум отворени ја издаваа нејзината вчудовиденост од мојата реакција. Јасно се читаше стравот на нејзиното лице, а таа не се ни обидуваше да го скрие, како намерно да сакаше да ми ги стави до знаење своите чувства.

„Немој Клауд!“ - јасно слушнав глас во сопствената глава, кој ме потресе и ме сепна од бесот кој сè повеќе се напластуваше во моите гради, - „Не отфрлај го моментот кој го започнавме... Остави нека помине оваа лудост! Ќе видиш дека била само неважен миг во нашата вечност!“

Веднаш погледнав кон Лаура и се закопав себеси длабоко во нејзините очи барајќи одговор за она што пред малку го доживеав. Бев сигурен дека таа ми проговори, а не можев да си го објаснам тоа. Одговор немаше. Усните сè уште ѝ трепереа, а погледот ѝ беше вкочанет, небаре поларен студ ја беше зафатил

целата. Полека, зборовите почнаа да ми бледнеат во главата, а погледот сам ми се придвижи од Лаура кон Роланд. Неволно се покорив, иако морам да признаам дека почувствува голема возбуда и жар во сопственото тело во моментот на спротивставувањето на Роланд. Знаев дека правам важна работа за себе и за сопствената иднина, но се прашував, дали е вистинската...

Одлучив да го игнорирам гласот во себе. Денес, знам дека ја направив првата од многуте грешки кои следуваа во мојот живот... Првиот чекор кон пропаста, токму тогаш, токму во тој ден, токму во тој час, токму во таа секунда.

- „Тебе некој мора да те научи на манири Роланд!“ - излегаа зборови од мојата уста за кои мојот ум не даде одобрение, - „Твојата дрскост ја преминува секоја граница на толерирање и за тоа мораш да бидеш казнет!“

Устата ми остана подотворена, онака како што самите зборови излегоа од неа. Не бев свесен што реков, а уште помалку, зошто го реков сето тоа... Да, на некој начин го мислев сето она што го реков, но во мене... Во мојата глава... Но, да се каже сето тоа на глас, тоа едноставно не личи на мене...

„Сега е моментот!“ - си реков - „Сега ќе видиме од што си направен Клауд Исион!“

- О, изгледа сум те потценил Клауд! - со нагласена сериозност рече Роланд, иако се обидуваше да инјектира и доза на сарказам во својот глас, - Можеби сепак имаш нешто машко меѓу нозете! Ми се допаѓа тоа!

Срцето силно ми чукаше и само Бог знае колку страв чувствував во тој момент. Грлото ми беше суво и толку стегнато што не можев ниту да подголтнам, а чудни морници ми поминуваа низ стомакот и грбот кога и да го чуев тој одвратен глас со звук на тропот на илјада ’рѓосани канти. Но загазив во калта и сега немаше враќање назад. Морав да истраам докрај во играта во која сам влегов, а особено за да ја одбранам својата чест сега и овде, пред неа... Пред Лаура. Знаев дека кога и да се случи финалната разврска на овој наш дуел, таа нема да го просведочи, и тоа ми даваше сила и надеж. Таа нема да знае ако овој огромен Роланд ме разбије како кула од карти, ниту ако ме претепаат неговите булдози-чувари... Но таа е тука сега и сега морам да се држам како јунак. Морам да издржам сега!

- Кажи кога и каде! - избувнав со глас кој ми беше непознат дури и мене, а почувствував дека тоа ги збунува и обајцата кои го слушаа, - Веќе ми е преку глава од твоите срања, и едвај чекам да се позанимавам со тебе!

-Оооо, - се насмеа цинично Роланд, - па ти си бил вистински убиец Клауд... Гледај, морници ми поминаа по телото! Навистина ме преплаши со твоите големи зборови!

Веднаш потоа насмевката се изгуби од лицето на Роланд и студенилото, она кое беше типично за него, се врати онаму, исто како и никогаш да не беше исчезнало.

- Слушај ме мајмуне! - со сериозен и зарипнат глас проговори Роланд гледајќи ме директно со своите безживотни очи, создавајќи со тоа застрашувачки ефект, - Вечерва, веднаш по зајдисонце, довлекај си го газот пред старата сала на Арден, ако сакаш да живееш... Ако и случајно помислиш да не се појавиш, можеш веднаш да почнеш да си го пишуваш својот тестамент... Имаш голема уста, дури и преголема за твојот раст, се надевам дека и меѓу нозете имаш нешто приближно толку големо... Се гледаме, убицо!

Роланд тргна да си оди, поминувајќи токму низ мене, удирајќи ме со своето рамо толку силно што се одбив барем еден метар. Потоа застапа пред Лаура и некако

одважно и триумфално ја позема нејзината рака и откако се наведна над неа, нежно ја допре со усните изговарајќи:

- Многу ми е жал госпоѓице што моравте да бидете сведок на еден вков вулгарен чин, но Вашиот придружник едноставно мора да биде научен на манири. Но не грижете се, убавице, ќе бидеме центлмени во секој случај!

И денес паметам, како да се случи пред само миг, крвта ми надојде во главата кога видов како Роланд ја бакнува раката на Лаура, и не знам што точно ми се вртеше во глава во тие моменти, но искрено, секое сценарио кое го замислив, завршуваше со откинатата глава на Роланд.

- Ќе те убијам за ова! - вреснав зацрвенет како печен рак, а устата и рацете ми се згрчија небаре струја ми поминува низ телото, - Ќе те убијам, ме слушна ли, ќе те убијам!

Роланд инстинктивно ја заврти својата глава кон мене, и некаква чудна насмевка му се покажа на студеното лице, како ова да беше моментот кој го чекаше цело време.

- Сега ќе ти покажам кој кого ќе убие! - закрцка низ заби Роланд и со стегнати тупаници скокна кон мене, а јас инстинктивно ги подигнав рацете во борбен гард и само уште метар фалеше да се судриме како два потемнети облаци сред бура, кога се слушна силен вресок:

- Роооланд!

Двајцата застанавме и останавме вкопани во место. Стоевме така безживотно како да бевме фотографија од некој боксерски меч, а збунетоста која безмилосно не нападна не ни дозволи веднаш да сфативме што навистина се случува.

Не помина многу кога и двајцата, како по договор, ги завртевме главите онаму од каде што се зачу гласот и таму не пречекаа две преплашени очи и две усни кои трепереа од преплашеност.

Глетката не сепна и за миг не отрезни од набојот на ферментираната замрзнатост на чувствата. Тоа е оној мраз, она студенило во душата кое се чувствува како неподносливо бреме откако ќе издржи долги гризења од цврстите заби на времето. Како и кај виното, тоа студенило добива на дијапазон со текот на годините, сè додека еден ден не стане премногу добро за да можете да го чувате складирано...

Очите... Очите на Лаура беа темни, некако темни и безживотни, како душата да ѝ се беше одделила од телото и сега да лебдеше над неа очајно молејќи да се врати. Прилегаше на ранета срна која се наоѓа во немилост на својот убиец, и кога секој дел од телото грчевито се бори за животен здив, а очите упорно молат за покој, таа безгласно умира... Знаев дека влегував од грешка во грешка, и сè уште не можам да сфатам што е тоа во човечката душа што може да биде посилено од разумот во миговите кога тој јасно ти алармира дека направениот чекор е погрешен. Ова беше баш таков момент... Сè околу мене се беше обединило во еден голем знак „СТОП“, мислам дека дури и ако некој поставеше голема светлечка реклама пред мене, со натпис: „КЛАУД, НЕ ПРАВИ ГО ТОА!“, немаше да биде толку очигледно, како сега, овде, со овие очи кои молат молкум, а чиј молк е погласен од сите зборови и рефрени на светов.

Мислам дека Роланд прв се созема и се повлече еден чекор наназад. Јас дури по неколку мига сфатив дека општата опасност помина и дека можам да го спуштам и онака глупаво дигнатиот гард, кој наводно требаше да ме одбрани од фуриозниот налет на разбеснетиот бик. Поминаа неколку мига, пред да ги

спуштам рацете, не затоа што сакав да се борам овде со Роланд, туку затоа што не можев да го тргнам погледот од Лаура. Имаше нешто во неа тој ден, под тоа дрво, нешто што ми кажуваше дека неповратно ја губам. И се вчудовидував, колку лесно се согласував на тоа, иако можав да направам нешто за да ја задржам за себе.

- Подоцна Клауд... Подоцна... - за'ржа Роланд и нејасно гледајќи во Лаура, замина кон зградата на универзитетот, воопшто не свртувајќи се наназад.

Мислам дека ми олесна кога Роланд замина, но остана еден добар дел од бремето, заедно со мислата дека истата вечер треба да се пресметам со него. Знаев дека сам се вовлеков во таа ситуација и дека сам морам да се извадам од неа. А, и онака ми беше дојдено преку глава од постојаното премолчувано конфронтирање со тој надуен и разгален татин син, кој мислеше дека го поседува секое место каде што ќе се појави...

„Можеби повеќе ќе ме почитува откако ќе му се спротивставам“, - ми се заврти мисла во главата и направи да се почувствувам некако поголем и поважен, како да правам некаква многу важна работа за сопствената иднина, несвесен пред каков амбис се наоѓам.

- Роланд ќе те убие... - шепна сосема тивко и жално Лаура, како во тој момент да ја констатираше сопствената неизлечлива болест, - Ќе те убие и ќе биде горд на тоа, а нема ни да се дознае за твојата судбина! Не знаеш во каква опасна игра се впушти Клауд! Чекориш по опасна патека, но сè уште имаш време да се вратиш назад! Не оди вечерва таму! Не дозволувај му да те вовлече во тој негов одвратен свет на гнасоти и злоба. Нема да можеш неизвалкан да излезеш од таму дури и ако грчевито се бориш за тоа. Имаш избор! Ти сè уште имаш избор!

Ја гледав Лаура директно во нејзините прекрасни зелени очи и знаев дека има право. Знаев дека вечерашната средба со Роланд само ќе ме повлече длабоко во калта, до точка на неповрат.

- Имаш избор! - повторуваше Лаура гледајќи ме строго, речиси прекорливо и обвинувачки, како да бараше од мене да ја признаам гласно грешката која одамна ја признав во себе.

Знаев и сам дека стојам на раскрсница и пробав да го визуелизирам тоа, како што прочитав во една добра книга: „Кога изборот е тежок, визуелизирај го! Така полесно ќе сфатиш што повеќе посакуваш“! Решив да се повикам на ова знаење и ги затворив очите...

Следната секунда веќе, и самиот стоев на раскрсница, и пред мене гледав две патеки пред кои имаше два патокази. Се помачив малку да забележам дека на патоказите е нешто напишано, но со многу ситни букви... Се доближив до патоказот кој покажуваше на левата патека. Беше правлив и прекриен со густа и цврста пајажина, која беше тешко да се скине. Конечно, го здогледав текстот:

„Ако не се соочиш со Роланд, ќе добиеш репутација на страшливец, која ќе те следи до крајот на твојот живот.“

Веднаш сакав да појдам кон другиот патоказ, кога забележав дека долу со ситни букви е испишано уште нешто. Се наведнав и прочитав:

„И никогаш нема да ја имаш Лаура!“

Не ми се допадна тоа и со брз чекор се доближив до следната табла на која пишуваше:

„Ако се соочиш со Роланд, ќе добиеш достоинство и почитување, но и последици...“

Веднаш побарав со поглед и ме собори на земја она што го прочитав:

„И никогаш нема да ја имаш Лаура!“

„Не!“ - извикав гласно... Толку гласно колку што дозволуваа перформансите на моите гласни жици и белодробниот капацитет, но ништо не се смени. Се покајав што го пробав овој експеримент, и со погледот побарав излез од ова проклето место. Тогаш видов нешто што ме остава без зборови до денешен ден. Насекаде околу мене се наоѓаа патеки. Можеби ги имаше десетина, а јас стоев само пред две. И само пред тие две имаше патокази. Останатите, необележано и немо лежеа пред моите нозе, губејќи се таму некаде во далечината. Се сепнав и ги отворив очите...

И повторно изненадување!

Лаура повеќе не беше овде... Се завртив околу себе барајќи ја жедно со погледот, и се обидував да ја регистрирам во лицата на оние кои ги здогледував. Но залудно... Повеќе од сигурно беше дека сум сам, и дека Лаура заминала додека јас си играв со сопствениот ум.

„Проклетник“ - се преколнував себе си во умот, - „сега најде да проверуваш глупави тези од некои глупави книги, кои ги напишале некои пропаднати квази-психолози со цел да заведуваат вакви овци како тебе, кои мораат да ја проверат секој глупост која ја прочитале... Книгите се полни со секакво ѓубре и сè додека не научиш да го филтрираш, твојот ум ќе остане контаминиран со безбројни непотребни, па дури и штетни податоци... Како што беше случајот сега!“

- Секоја информација е корисна ако ја сфатиш навреме! - чув одеднаш глас кој доаѓаше од зад мене, - Онаа корисната ќе ти се најде во зловреме, а онаа некорисната, само ќе те разоноди, или во краен случај ќе ти каже што не треба да правиш!

Се завртив во дел од секундата и видов еден висок господин како стои исправен пред мене, со чудна насмевка на лицето, онаква каква што имаат старите пријатели кога по многу време ќе се сретнат.

- Се извинувам господине, - се обидов со учтивост да го прикријам изненадувањето, но и исплашеноста од вакавата ненадејна појава на овој непознат човек, но чинам дека беше безуспешно, - мене ми се обративте? Зашто навистина мислам дека сте се препознале...

- О мил мој Клауд, - на мое големо изненадување изговори непознатиот, - па ние сме стари познаници... Зар не се сеќаваш на мене? На она пладне во дворот на училиштето на госпоѓа Торина, кога со жед на пустиник ја бараше твојата бесценета Лаура во тоа огромно море од неважни луѓе и лица... Зар не се сеќаваш на оној разговор кој го имавме јас и ти? Зар не се сеќаваш на Професорот?

Одвај додржав да не испуштам крик на зачуденост, кога го слушнав повторно тој познат глас и тој фамозен збор: „Професорот“. Како ехо од бескрајно длабок бунар почнаа да ми се навраќаат сликите на разговорот со високиот човек со црна наметка, кој зборуваше нејасно и неразбирливо за некакви патеки и некаков ред и за... О, да, за тоа дека Лаура нема да биде моја! О, колку го мразев овој човек кога се дрзна да ги изговори тие проклети зборови и колку одвратно ми беше неговото друштво, а сепак толку интригантно и примамливо.

„Професорот“ - одзвонуваше во мојата глава тој збор кој и ме привлекуваше со својата таинственост и мистериозност, а сепак ме одбиваше со својата семантичка исполнетост на нешто што ме одделува од Лаура.

- Како е ова возможно? - одвај собрав сила да испуштам крик од грлото, не толку од исплашеност, колку од изненаденост за оваа повторна и ненадејна средба со Професорот, - Како успеавте повторно да ме пронајдете Професоре?

- Јас сè гледам и сè знам Клауд... - мирно и без некаква видлива вознемиреност одговори Професорот, како воопшто да не му беше важно тоа што предизвикуваше немир во мојата глава и моите гради, - Јас треба да го трасирам патот за тебе, а ти треба да го изодиш, јас знам каде треба да одиш и каде треба да стигнеш... Но, ти не го правиш тоа Клауд...

Го гледав човекот кој стоеше пред мене и полека почнав да чувствувам дека навистина го знам. Дека ми е близок и дека сум поврзан со него повеќе отколку што мислам дека сум. Некакво олеснување се разлеа низ моето тело и за миг исчезна целата напнатост која ми ги грчеше и рацете и нозете, а најмногу грлото. Леснотијата ја чувствував и во своите нозе и веднаш направив чекор, потоа уште еден и веќе стигнав до онаа клупа каде пред малку седев со Лаура и каде за прв пат ја отворив сопствената душа пред неа...

Професорот ја почувствува мојата опуштеност и зачекори до клупата каде што стоев јас.

- Седни Клауд... - ми рече тивко Професорот, а неговиот глас ја немаше повеќе во себе онаа надмоќност и потсмешливост како дотогаш. Сега беше некако топол и пријателски, некако татковски.

Го погледнав. Неговите темни очи имаа нешто скриено, нешто тајно, нешто што јас очајно сакав да го дознаам и решив дека ќе го сторам тоа без оглед на се. Седнав на клупата и веднаш се потргнав настрана, давајќи му со тоа до знаење на Професорот да седне и тој.

- Ќе седнам Клауд, не грижи се... - ја прочита мојата мисла Професорот, - ќе седнам и ќе ти откријам сè што треба да знаеш... Ни повеќе, ни помалку... Туку токму она што е неопходно да биде кажано...

- Вие не сте човек... - констатирав јас, чувствувајќи дека воспоставувам некаков близок однос со Професорот, - Вие не сте ништо слично на мене или било кој друг човеко кого јас го познавам...

- Ти реков и порано Клауд, - ме потсети Професорот на нашиот претходен разговор пред четири години во дворот на училиштето на госпоѓа Торина, - јас сум повеќе отколку што ти можеш да разбереш, и затоа не обидувај се да сфатиш кој сум, туку што велам...

Знаев дека никогаш повеќе нема да го поставам претходното прашање, исто како што знаев и дека никогаш нема да го добијам посакуваниот одговор, но нешто длабоко во мене се бунтуваше и бараше конкретни одговори на конкретни прашања, а не загатки и неодредени зборовни форми. Ме заситија веќе овие општи произнесувања на Професорот и решив да бидам конкретен, за прв пат откако во мојот живот влезе овој необичен странец, кој се чинеше дека ме познава подобро отколку јас самиот. Морав да добијам одговори и тоа многу скоро, зашто во спортивно постоеше опасност мојот ум да колабира.

- Зборувавте за некакви патишта по кои сите ние чекориме, - решително настапив јас, присетувајќи се на фрагменти од оној фамозен разговор, кои чудесно се реставрираа во мојата глава веднаш штом го видов Професорот, - па тогаш кажете ми Професоре, кажете ми тука и сега, кажете ми како на петгодишно дете, кој е мојот пат, и зошто тој мора да предодреден.

Професорот ја сфати мојата порака и со насмевка на лицето ме гледаше извесно време. Потоа ја стави раката на моето рамо и ми рече:

- Ти немаш пет години Клауд, затоа ќе ти објаснам како на возрасен човек, зашто само возрасен човек може да го сфати животот во неговата вистинска и есенцијална смисла... Еве, на пример ако стоиш на еден мост под кој тече река и ако пуштиш камен од мостот во реката, тој ќе ја следи својата патека која е предизвикана од одредени сили кои таа патека му ја наложуваат. И повеќе од сигурно е дека тој камен ќе падне во водата, зашто таму го води неговата патека. Каменот не се бунува што неговата патека води во река, ниту пак се обидува да ја пренасочи својата патека и да падне на брегот. Тој мирно се покорува на она што му е одредено следејќи ги одамна поставените закони на универзумот. Ако една вечна работа како што е каменот, се покорува на универзалните закони, зошто ти, Клауд Исион, човек, смртник, со век кој е безначителна раска во вечноста наречена време се обидуваш да пркосиш на она што е закон.

- Добро, во ред, - се обидов да изглумам дека сфаќам што се обидуваше да ми објасни Професорот, - но што е сета поента на ова што ми го велите? Како јас се спротивставувам на овие Ваши универзални закони? И конечно, што сум сторил јас за да ги прекршам тие закони?

- Скршнуваш од патеката мил мој Клауд... - изговори Професорот со нешто потивок глас и истиот миг ја стави својата необично тешка рака на моето рамо, - Не ги следиш знаците кои универзумот ти ги праќа кога те насочува каде да се движиш... Јас се обидов да те предупредам уште оној ден во училишниот двор, при нашата прва средба, но гледам дека ти не ги разбра моите добронамерни зборови!

- Што да ме предупредите?! - викнав јас во силна возбуда и речиси отскокнав од местото на кое седев, отфрлајќи ја притоа раката на Професорот од моето рамо, - Што, проклет да сте?! Постојано слушам како ми зборувате за некакви прекршоци, за нешто што правам грешно, за некакви Ваши предупредувања околу моите непромислени постапки, а не сфатив за што конкретно зборувате... Кажете ми Ве молам! Како Бог Ве молам кажете ми јасно и едноставно што правам погрешно и како да го исправам тоа?!

Професорот остана да седи на клупата, зачуден од мојата реакција, а неговата малку подотворена уста ја потврдуваше таа моја забелешка, но помалку ме тераше и да се запрашам дали не беше и малку претерана... Тој стана и откако длабоко воздивна направи неколку чекори подалеку од мене. Ги прекрсти рацете зад себе и со погледот отпатува некаде далеку над главната зграда на Ректоратот на Универзитетот „Клејмор-Саутон“. Настана молк. Молчев јас, можеби помалку зарамен од сопственото избувнување... Молчеше и Професорот, можеби малку навреден од моето однесување... Сè на сè, се ширеше напната атмосфера која беше толку тешка, што можеше да се види електрицитетот во неа...

Тогаш нешто се случи. Професорот се заврти кон мене и ме погледна директно во моите очи алудирајќи на сериозноста на моментот, но и на сопствената тенденција да биде искрен и отворен.

- Не ми се допаѓаат избувливите луѓе Клауд, - конечно ја призна тежината Професорот, - и сметав дека ти не поседуваш една таква непријатна карактерна особина, и морам да ти признаам дека бев екстремно непријатно изненаден кога видов дека моето присуство ја поттикна кај тебе...

- Не... Извинете Вие Професоре... - се обидов да се извинам за пребрзото пламнување, но не успеав да ја завршам реченицата заради брзиот прекин од страна на Професорот:

- Дозволи ми да завршам Клауд... Јас не сум овде за да те повредам или да те ограничувам, или во крајна линија да те контролирам... Ако со нешто сум ти дал таков сигнал, јас најдлабоко се извинувам... Јас сум овде да спречам да се случи трагедија! Твоја или нечија друга... Сеедно! Мене сте ми сите еднакви и вредни и не правам дистинкција по вредност... Овде сум за тебе Клауд! Да те предупредам дека си во голема опасност, а можеш да загрозиш и други ако продолжиш да ги игнорираш моите зборови!

Ги слушав зборовите на професорот и не си верував на она што го слушам... Не можев да сфатам како одеднаш се најдов во толку голема опасност и како тоа овој човек знае за тоа. Тој момент засекогаш ќе остане во моите спомени како момент на болно сознание, но не поради тоа што го слушнав дотогаш, туку поради она што допрва требаше да биде речено:

- Остани подалеку од Лаура, Клауд! Таа не треба да биде со тебе и вашето заедничко егзистирање сигурно, порано или подоцна, ќе ги доведе во прашање вашите физички егзистирања. Вие не можете да продолжите да живеете еден крај друг! Порано или подоцна еден од вас ќе умре! Постои ред во универзумот и со оваа врска вие го нарушувате тој ред, а универзумот секогаш се поправа себеси кога се случуваат грешки. Верувај ми Клауд, секогаш завршува фатално колизијата на две траектории кои не треба да се судрат...

Не знам кој беше точниот момент кога почнав заматено да ги слушам зборовите на Професорот, но знам дека почувствував огромна тежина во предниот дел на главата и ужасна превртување во внатрешноста на мојот стомак, а пак силната пот која го облеа моето чело, ја помогна мојата дехидратација и сувотијата на устата која долго потоа ме измачуваше. Почувствував тап удар, во моментот кога сум го удрил тлото и само Фортуната ме спасила кога за сантиметри сум ја промашил дрвената клупа која за малку ќе се нашла на траекторијата на мојата глава...

Не знам колку време помина од последните зборови кои ги слушнав од Професорот, до моментот кога ги отворив очите, но сигурно било значително, зашто бев сам, а насекаде околу мене се спушташе првиот мрак. Станав внимателно, зашто насекаде чувствував болка, па се исплашив да не сум скршил некоја коска, но откако застанав на нозе сфатив дека сум цел и здрав... Мракот кој се спушташе околу мене ми пречеше добро да видам, но можам да се заколна дека никаде немаше студенти кои обично седеа наоколу, користејќи ја темната прекривка која ги заштитуваше од љубопитни погледи.

Се чувствував како во бунило и за миг или два не знаев каде треба да одам и што е тоа што следно треба да го сторам, па решив да седнам малку на блиската клупа, околу која чувствував дека се наоѓам со денови, и да си си ги средам малку своите мисли...

„Професорот си заминал,“ - помислив, присетувајќи се на бурниот разговор кој го водевме токму на ова место, - „веројатно се исплашил од мојот пад, па панично го напуштил местото на злосторот...“

Веројатно и го гледав Професорот за виновник за мојата моментална состојба, но како минуваа минутите, и како се надополнуваа и составуваа фрагментите од

претходниот разговор, сè повеќе сфаќав дека всушност јас бев тој чиј стомак беше преслаб за одредени информации...

И тогаш мисла ми светна во главата, како болна ретроспектива...

„Вие не можете да продолжите да живеете еден крај друг! Порано или подоцна еден од вас ќе умре!“

Реченицата одекна како истрел од пушка, во мојата глава, а гласот на Професорот беше исто толку жив и верен како тој самиот да се наоѓаше до мене! Повторно почувствував слабост во колениците, и само фактот што седев ме спаси повторно да се најдам во прегратка со земјата.

„Од каде знае тој, по ѓаволите, дали јас и Лаура треба или не треба да бидеме заедно!“ - надојде нова мисла во мојата глава силно и брзо како цунами после земјотрес, - „Каква е таа глупост од размислување според која ние двајцата сме во опасност ако продолжиме заедно... Па човекот е слободно суштество и единствено нешто кое го двои од останатиот жив свет е неговата слободна волја! Тој има право да прави што сака, кога сака и како сака, сè додека не ја нарушува хармонијата на општеството!“

„Никој нема право да му кажува на човекот што да прави!“ - се убедував себеси иако со дел од умот активно мислев и на зборовите на Професорот, - „Јас имам право сам да одлучувам за своите постапки и сам да донесувам решенија, па ако треба потоа и сам ќе ги сносам последиците од тие постапки и решенија... Но сигурно, не сакам да дозволам да станам марионета во рацете на некаков умислен пророк, кој сака да ме советува што е најдобро за мене и за оние околу мене! Па јас се бунтувам против Роланд за истата работа, за неговиот обид да ја спроведе својата волја врз мене и Лаура, и кога сега би дозволил зборовите на Професорот да влијаат врз мене би испаднал комплетен лудак. Би бил недоследен на сопствените одлуки и ветрушка која се врти онаму каде што дува ветерот... Не, не можам да дозволам да бидам контролиран од било кого и без разлика на тоа колку застрашувачки се неговите зборови... Јас сигурно нема да се исплашам од неколку споени и изговорени букви исто како што не се исплашив од тупаниците на Роланд! Токму така! Ќе одам да се соочам со Роланд и да го освојам еднаш за секогаш срцето на Лаура... Таа е моја во моето срце и ќе биде моја и на јаве! Ќе сторам сè што е потребно за да ја добијам, па ако треба би го предизвикал со тоа и целиот Универзум!“

Бев убеден дека сум во право и дека си докажав сам себеси дека нема потреба да верувам во будалаштините кои ми ги изнакажа Професорот, зашто најдов рационално решение кое ми велеше дека се неточни и апсолутно невозможни! Потоа остро станав и ги кренав двете раце кон небото викајќи на целиот глас:

„Ме слушаш ли!? Те предизвикувам! Јас ќе живеам според моите правила и нема да се покорувам никому! Никому!“

Следно што паметам, беше како со молскавична брзина отрчав на престојната средба со Роланд...

...Со бавни чекори, веќе ослободен од преголемиот ентузијазам, приближувајќи кон старата и напуштена сала на ритчето Арден, која се наоѓаше на самиот крај од универзитетскиот кампус, место кое претставуваше идила за љубители на хорор-филмови. Тоа беше опустошен дел од кампусот, поради некакви капитални грешки при пресметките во изградбата, па неколку нови згради во кои требаше да се сместат нови студенти, сега немо стоеја, како иронична забелешка на огромната градежна грешка среде Универзитетот во кој меѓу другото се учеше и градежништво. Веднаш по завршувањето на кампусот се простираше ридот Форијак, а зад него, како огромен оган трепереа портокаловите градски светла. Колку блиску, а сепак колку далеку бевме од тој вообичаен и секојдневен живот овде во „Саутон-Клејмор“, колку стереотипите кои беа занемарени во општеството имаа доминантна улога овде во овој кампус кој се трудеше да задржи некои минати вредности, без да биде подложен на она што се нарекува еволуција... А сепак, по извесно набљудување и размислување, сфатив дека успеале да се зачуваат повеќе негативни, отколку позитивни вредности на минатото време...

Но одеднаш ме осветли светло, кое беше толку силно и заслепувачко, што почувствував тапа болка во горниот дел на очните капаци, и кое така ефикасно ме оттргна од мислите за пустиот и напуштен дел на универзитетскиот кампус. Ги стегнав и ги напнав очите и со мака забележав дека силната светлина доаѓа од два паралелни извори кои беа ниско поставени, не повисоко од еден метар од земјата.

„Автомобил!“ - веднаш резонирав во главата и иако осетно го забавив темпото на движење, сепак без запирање продолжив да се приближувам кон силната светлина...

„Јас сум како ноќна пеперутка...“ - повторно ми проструи мисла во главата, - „Се движи кон светлината привлечена од силниот сјај и топлина...“

Така и јас... Се движев кон автомобилот движен од некаква темна желба, од некаков мрачен порив, повлекувајќи фатален потег...Потег за кој ќе жалам во текот на целиот свој живот. Се разбира, во тој миг, јас, исто како и ноќната пеперутка од мојата аналогија, не бев свесен за кобноста на мојата идна постапка!

Одеднаш силната светлина исчезна и пред моите очи настана комплетен мрак. Ми требаа неколку мига да се адаптирам на слабата светлина која беше наоколу, но во суштина тие неколку мига до мојата адаптација, бев практично слеп. Слушнав кога се отвори врата од автомобил, па по неа уште неколку, и како ми се подобруваше видот, така успеав да видам силуети на четворица возрасни мажи како ми се приближуваат во мракот.

- О, види што донела плимата вечерва! - се слушна од мракот добро познат глас, кој вечерва, повеќе од било кога порано ми беше одвратен, како што знаев да кажам и порано, сличен на тропане од илјада ’рѓосани канти, - Па тоа е нашиот пријател Клауд Исион од градежното претпријатие „ЈАС СУМ БУДАЛА“ ДОО! Веднаш останатите тројца придружници прснаа од смеа, не толку поради силната хумористична нота на и онака глупавата досетка, колку поради истакнувањето на сопствената надмоќ и контрола на ситуацијата... Всушност и имаа право! Тие беа четворица, а јас бев само еден и тоа среде пустелија... На место каде и да ме убијеа, никој немаше да ме најде најмалку еден месец!

- Здраво Роланд! - изговорив решително, обидувајќи се да го прикријам треперењето кое се закануваше да го издаде стравот кој ме јадеше длабоко одвнатре, - гледам си донел и друштво... Изгледа мамичка не те пушта сам доцна навечер!

„Боже Господе!“ - вреснав длабоко во себе, - „Сега уште и ги предизвикуваш овие лудаци?! По ѓаволите Клауд... Изгледа Професорот имаше право... Па ти чекориш директно во сопствената смрт!“

Уште не завршив со мислата кога еден од придружбата на Роланд скокна кон мене, со цел да ме подучи на манири, кога една силна и долга рака го зграпчи за рамото свидувајќи нешто брзо и нејасно, по што „тепачот“ како врвно дресирано куче мирно и послушно се повлече во позадината.

- Клауд... Клауд... - се насмеа цинично Роланд откако направи неколку чекори кон мене и ми се приближи на близина од која јасно можев да му го видам неприродно искривеното лице, кое се обиуваше да глуми насмевка, но неговите злокобно светкави очи ја издаваа вистинската природа на неговата душа, - Конечно дојде Клауд... А јас веќе помислив дека нема да дочекаме да се дружиме со тебе вечерва!

- Јас си стојам на зборот Роланд! - одважно и помалку охрабрено реков, сфаќајќи дека не сум овде за да разменам неколку тешки удари со тупаници, зашто ако тоа беше поентата, досега веројатно ќе бев одамна нокаутиран, - Вистинското прашање овде е дали ти стоиш на твојот...

Мојот поглед веднаш одлета кон трите верни „кучиња-чувари“, кои стоеја зад Роланд и мирно ја следеа ситуацијата. Роланд ја сфати пораката и уште пред да успеам да го елаборирам со појаснување својот поглед, побрза да објасни:

- Ако те загрижуваат Маркос и браќата Дуан, можеш слободно да се опуштиш... Тие не се овде за тебе! Напротив... Тие се овде за да те заштитат!

Можеби беше во прашање некаква гримаса која на моето лице ја предизвика она што пред малку го слушнав, но Роланд веднаш сфати дека на неговата изјава, онаква каква што беше дадена, ѝ беше неопходно објаснување:

- Види Клауд... - го смени тонот Роланд и сега неговиот глас звучеше некако топол и пријателски, а неговата тешка рака ја стави на моето рамо и ме поведе на една мала прошетка оддалечувајќи се од автомобилот и од тројцата „телохранители“ кои мирно ги чекаа своите идни наредби, - Ти ми изгледаш на фино момче кое има мадиња, а таков материјал е тешко да се најде денеска! Сите се некакви фолиранти кои се преправаат дека се мачо типови, а всушност се полни со срање и тоа повеќе отолку градската канализација во Хонг Конг! Ќе бидам искрен со тебе Клауд... Ми се допадна искрата со која ја заштити Лаура попладнево и решив да го искористам твојот темперамент и твоите мадиња за да ми помогнеш во едно мое мало проектче... Звучи интересно нели?

Чекорев рамномерно со темпото кое го наметна Роланд, а мојот мозок работеше со така забрзано и со полна пареа, премерувајќи ги сите фактори кои истовремено се случуваа - и момците на Роланд и неговата „пријателска преградка и „занимливиот“ предлог, што постоеше можност да полудам уште истиот момент... Знаев дека Роланд не ме доведе овде, на ова пусто место само за да ги изложи и образложи своите долгорочни бизнис планови... Злобата која ја видов попладнево во неговиот поглед, а која ми се наврќаше постојано во главава, ми зборуваше дека јас вечерва ќе бидам жртва на некаков искривоколчен и дијаболичен план и никаква слаткоречивост не може да ме разубеди во тоа. Бев

свесен дека ова привидно пријателство кое така безуспешно се обидуваше да го изглуми Роланд, треба да биде мамката која треба да ја загризам за да се фатам на ороото кое тој сака да го играм. Единствено не можев да одлучам како да се однесувам додека да сфатам што всушност Роланд сака да сторам... Затоа решив да му дозволам на „кукларот“ да мисли дека ги држи конците во своите раце сè додека мене ми оди во прилог таквиот тек на работите...

- Никогаш не е лошо да шириш пријателства со луѓето - искоментирав со изглумена ладнокрвност, чија уверливост ме зачуди и мене самиот, а ме охрабри и фактот што видов дека таквиот однос од моја страна му се допадна на Роланд, - особено пријатели кои знаат да ги ценат квалитетите кои никој околу мене не ги забележува...

- Ми се допаѓа твојот став Клауд! - се насмеа Роланд, сè уште чувајќи ја маската на таканаречен пријател, која требаше да скрие од мене нешто злокобно, - Знаев дека нема да направам грешка со тоа што ќе те вклучам во мојот круг на пријатели!

„О, веќе станавме пријатели...“ - помислив, - „Се обидува да ми продаде блеф, но јас не сум од вчера Роланд, не можеш да си играш со мене, зашто ако твојот адут се мускулите, мојот е мозокот...“

- За што се работи Роланд? - се обидов да дознаам во што се заплеткав, чувствувајќи дека сега кога Роланд верува дека се фатив на неговата јадица, ќе биде отворен во изнесувањето на неговите намери со мене, - Какво е тоа проектче за кое ти треба помош од градежната претпријатие „ЈАС СУМ БУДАЛА“ ДОО...

- Еј... Еј... Клауд... - се насмеа кисело Роланд и уште поцврсто ме стегна за вратот, обидувајќи се да се оправда за претходно непромислено кажаната шега, за која сега веројатно се каеше, - Немој да ми кажеш дека овакво опасно типче како тебе, нема смисла за добар хумор... Ок, како и да е... Ред е да бидам отворен со тебе и да ти ја кажам твојата улога и како ти се вклопуваш во целиот проект за кој треба да ми помогнеш...

- Слушам... - се завртив и го погледнав Роланд директно во неговите очи, отргнувајќи си ја притоа, со движењето, неговата тешка рака од рамото, со што сакав да му покажам дека сум спремен да се оттргнам од неговото влијание, ако јас го посакам тоа.

Роланд се сепна од ненадејната промена на моето однесување... Попладнево стравот се читаше јасно како да беше испишан на моето чело, а сега настапував со таква храброст, која дури можеше да се нарече и дрскост... Можеби се посомнева во мојата искреност во целата ситуација или можеби едноставно сфати дека сум го провалил неговиот „умен“ план, каков и да беше тој... Или можеби едноставно сметаше дека мојата моментална осоколеност е резултат на некаков скриен ас, кој го чувам за зло време... Сеедно! Што и да размислуваше Роланд во тој момент веројатно го сметаше за нерелевантно, зашто во следниот миг тој ги отвори картите и конечно ми го изнесе неговиот толку таинствен план...

- Јас имам многу пријатели Клауд, - започна со сериозен тон Роланд, - а исто така имам и многу непријатели! Па единствен начин да влезеш во едниот или другиот табор, е да нанесеш значителна штета на опонентите! Јас те сметам тебе за свој пријател Клауд и за да се докажеш за таков ќе мораш да ми покажеш дека си подготвен да им се спротивставиш на моите непријатели... Токму затоа и ги

повикав момците овде, ако се докажеш како вреден за мој пријател, тие ќе те заштитат од секаква неволја. Вечерва Клауд... Вечерва ќе биде почетокот на нашето долго пријателство... Вечерва ќе биде огненото крштевање на нашето партнерство од кое ќе се тресе и младо и старо! Што велиш Клауд?! Спремен ли си?

Знаев дека Роланд ја става на тест мојата брзоплетост и дека не смеам безглаво да скокнам во жешка тава, исто како што не смеев и пребрзо да се откажам од целата улога сам си ја наметнав, зашто постоеше опасност да го навлечам гневот на Роланд, а гласините за неговата суровост беа повеќе од крволочни. Борбеноста не беше моја доблест и затоа морав да се држам за единствениот ас во ракавот кој го имав, а тоа беше моќта на мојот ум! Знаев дека штом одлучив да се појавам овде, и да си го обела образот и пред Роланд и пред Лаура, нема да биде лесно, ако не и невозможно да се повлечам, но за секој случај решив да си ја проверам отстапницата, и да го утврдам долниот праг на попустливост кој може да го дозволи Роланд... Затоа, откако длабоко земав воздух, го поставив можеби најтешкото прашање во мојот живот:

- А што ако одбијам?

Истиот миг лицето на Роланд се стемни и се измени, губејќи ја притоа целата пријатност, која се беше акумулирала таму при оној претходен говор за пријателството. Неговите очи повторно го добија она исто студенило препознатливо од попладнево крај клупата во паркот, а држењето на телото, од пријателско се трансформираше во речиси борбен гард на тројански војник спремен да јуриша во претстојниот колеж...

- Се надевав дека нема да мора да го правиме овој разговор, - дури и гласот на Роланд се претвори во бесчувствително монотонно грчење на гласните жици, кое беше повеќе измачување за ушите од колку за самото негово грло, - но морав да бидам спремен на сите опции и баш ми е жал што го одбра ова сценарио за свое... Веднаш сфатив дека повлеков погрешен потег, но веќе беше доцна... Роланд ме грабна за раката и буквално ме довлекча до автомобилот, каде мирно стоеја тројцата мои „чувари“ и мирно го гледаа моето влечкање зад Роланд и кога конечно стигнавме до нив, Роланд ме турна на земјата пред себе...

- Покажете му го изненадувањето! - со истиот застрашувачки тон викна Роланд, а пак неговите послушници како програмирани работи се покорија на наредбата уште истата секунда.

Еден од нив, оној кој Роланд го нарекуваше Маркос, а кој требаше да претставува лидер на групата, ја отвори задната врата на автомобилот и ја пикна главата внатре очигледно обидувајќи се нешто да земе. Почувствував како неизвесноста ме јаде и живо се интересирав што би можело да биде тоа што Роланд смета дека е доволно вредно за да ме мобилизира како негов пион. Се чинеше дека Маркос го зеде она што го посакуваше и конечно се исправи покажувајќи ми што ќе се случи доколку ја одбијам задачата на Роланд.

Очите ми се подотворија и речиси да не ми се веруваше на она што го гледав пред себе... Телефон!

„Па лудакот всушност мислеше дека на овој начин ќе успее да ме придобие...“ - ми прелета мисла низ главата, - „Тогаш Роланд мора да е многу поглупав отколку штом мислев...“

Маркос, со некаква таинствена насмевка која беше развлечена ширум неговото лице, се упати кон Роланд, упатувајќи ми притоа два-три кратки погледи, кои

јасно велеа дека сепак не е сè завршено и дека нивното тајно оружје е посилено отколку што се чини. Роланд со отсечен, речиси груб потег на раката го одзема телефонот и откако го активираше, притисна неколку копчиња на него.

„Кому ли му звони во ова време?“ - се прашував, - „Веројатно ќе сака да ме заплаши со уште од своите добро истренирани горили, па повикува засилување...“

Но, како што прочитав во една добра книга - „Неочекуваниот удар најмногу боли“, па наскоро ќе имам и можност директно на сопствената кожа да ја почувствувам таа туѓа емпирија...

Кога од денешен аспект размислувам за сите тие настани, сфаќам дека до оваа точка јас ги покренував настаните, но од овде натаму, тие се одвиваа без моја асистенција, дури напротив, тие ги иницираа моите постапки... Можеби за прв пат навистина се покајав што не останав во собата таа вечер послушувајќи ја Лаура, но можеби и така ќе беше залудно, зашто настаните својот тек го зазедоа многу, многу порано.

- Здраво, Роланд е овде, - од устата на Роланд се разлеа мек и пријатен глас, кој воопшто не наликуваше на оној кој јас го познавав, туку на оној кој пред малку ме убедуваше во нашето пријателство, - сакам да ти се извинам за моето однесување ова попладне, и би сакал и лично да го сторам тоа... Многу би ми значело, и би ми помогнало да се чувствувам по мирен кога би можел да ти објаснам што навистина се случи... Во ред... Ќе се слушнеме...

И потоа едно клик ја заврши врска со кој и да беше од другата страна на линкот. Но најстрашниот дел од вечерта за мене допрва почнуваше... Најпрво почна со еден одвратен, ѓаволски поглед кој Роланд ми го упати како молчалива закана за она што зборовите наскоро требаше да ми го соопштат, а потоа дојде и ударот... Силен како напад на голема бела ајкула разјарена од глад, како ураган кој пустоши цели крајбрежја... Како вулканска ерупција, која во сиот сјај на својата разорност, носи во неврат сè што ќе ѝ застане на патот...

- Тоа беше Лаура! - сосема спокојно и мирно изговори Роланд, како да беше тоа вообичаена изјава, а не фатален куршум за моето срце, - Договорив средба со неа за еден час! И слушни ме добро Клауд! Ако дотогаш не го сториш она за што те повикав овде... Никогаш повеќе нема да ја видиш неа... Ќе исчезне, како што секоја вечер исчезнува денот!

О, колку болеше... Колку гореа овие зборови... Како да беа бодликава жица чии убоди беа намачкани со силен отров... Подобро да ме гореше со усвитен метал отколку да ги изговореше овие одвратни зборови... Мислам дека почувствував вистинска болка, болка која со секоја измината секунда се претвораше во гнев и желба за одмазда... Навистина во тие моменти сакав да му вратам на Роланд и да му овозможам и тој да ја доживее оваа моја болка. Се заколнав дека нема да заборавам и нема да простам... Но, знаев дека сега не е време за афекти, дека сега, повеќе од било кога морам да бидам присебен и да сторам сè што можам за да ја заштитам Лаура од овој насилник и лудак...

- Во ред... - со капитулирачки наведната глава го изговорив она што Роланд и неговите придружници сакаа да го чујат, не обидувајќи се притоа да преговарам за никакви услови, освен еден, - Ќе сторам сè што сакаш, но мораш да ми ветиш дека Лаура ќе остане надвор од ова...

Роланд со насмевка, веројатно иницирана од неговиот план кој засега успешно се одвиваше, се доближи до мене и откако ја стави раката на моето рамо, ми рече:

- Па секако дека ќе остане надвор од ова... Сè додека ти си го работиш својот дел од работата, таа ќе биде апсолутно надвор од целата слика! Но забележам ли за миг дека се обидуваш да ме измамиш... Лаура ќе стане историја...

Крцнав со забите од гнев при последните зборови на Роланд, а мислам дека и тој го забележа тоа, па веројатно затоа и ми го упати оној чуден поглед кој како да криеше доза на страв во себе. Веројатно тогаш Роланд почнуваше да сфаќа дека си игра со пресилен оган кој, порано или подоцна, ќе го изгори. Можеби во тој момент целата игра почнуваше да му станува неинтересна, а настаните кои следуваа, ќе му покажат колку погреша таа вечер кога ме вовлече мене во неговиот валкан и извитоперен свет.

- Ајде влегувај во колата... - проговори заповеднички Роланд, но овојпат, за разлика од претходно, зборуваше како да му се обраќа на некој рамен на себе, со доза на почит во тонот, - По пат ќе дознаеш сè што треба да знаеш...

Еден од браќата Дуан ми ја ја отвори вратата и буквално ме турна на задното седиште, а потоа буквално скокна на празниот простор до мене. Вратата силно се затвори и речиси истиот момент гумите на автомобилот зачкрипија силно, а забрзувањето ме залепи за седиштето. Тоа беше моќен автомобил, Рено Меган 1.8 16v Mk 1, во металик сива варијанта, прилично нов модел, кој чинеше многу пари, што само уште повеќе ја поткрепи мојата теза за тоа колку овие разгалени татини синови ја користат финансиската сила на своите родители, расфрлајќи се притоа со секакви луксузи, сè со цел да се пронајдат себе си и да се докажат пред светот...

Воземте низ градот... Ги гледав луѓето како безгрижно шетаа, живејќи ги своите животи, ослободени од проблеми... Од проблеми во кои јас бев заглавен до гуша... Едноставно повеќе не ми беше важно како ќе се заврши сето ова. Само сакав да заврши... Да помине како гадна настинка... Како кошмар... Саква да се рабудам, а ништо не најавуваше дека ова лудило наскоро ќе заврши...

Наскоро автомобилот застапа во еден запуштен квартал паркирајќи се пред еден голем склад чија врата беше прекриена со живи бои од графити.

- Остани овде... - остро нареди Роланд и излезе од автомобилот оставајќи го моторот да работи. Веднаш по него излезе и Маркос и побрза да дојде до Роланд. И обајцата стоеја пред запалените фарови на автомобилот и нешто исклучително гестикулативно разговараа. Додека јас седев на задното седиште и со напор гледав во нивните усти обидувајќи се да прочитам нешто, браќата Дуан кои седеа до мене, спокојно чекаа наредба од Роланд одвреме навреме погледнувајќи во мене и насмевајќи се дискретно.

- Изнесете го! - рече тивко Роланд откако ја отвори задната врата, давајќи им директна наредба на своите помошници кои неговите зборови ги доживуваа слично како што дресираните кучиња реагираат на наредбите од своите дресери.

Една силна рака ме грабна и ме извлече од автомобилот и следниот миг веќе, јас стоев пред Роланд, на ова пусто место, пред еден огромен магацински простор, чекајќи да слушнам која е поентата на мојот престој овде... Сè што слушнав во автомобилот, за време на нашето доаѓање до овде, беше информацијата дека треба да учествувам во некакво демолирање на објект, но ништо повеќе од тоа... Никаква порелевантна информација која би ми помогнала да сфатам која е мојата улога овде...

- Вака ќе работиме - рече решително Роланд, но со извесен немир, постојно вртејќи се лево-десно, како да се плашеше од нешто... Или некого, - Јас и Клауд

влегуваме внатре. Имаме три минути да ја завршиме работата и веднаш излегуваме надвор.

Сите кои беа собрани околу него климнаа со главите во знак на одобрување, иако, планот и не беше некој детално разработен и генијален. Потоа Роланд им се обрати на браќата Дуан:

- Вие двајцата ќе бидете обезбедување! Ќе се распоредите погоре и подолу на улицава, и ќе алармирате и при најмала промена на чистината!

На крај, остана уште задолжението на Маркос, кое исто така беше дадено набрзина:

- Маркос, ти ќе седиш во колата... Остави го моторот да работи! Веднаш откако јас и Клауд излеземе ти тргнуваш со полна сила и се губиме одовде!

Сите климнаа со главите покажувајќи дека се согласни да ги извршат своите наредби... Сите освен јас... Роланд ја доближи својата глава до мојата и сосема тивко, за не чуе никој освен мене, ми шепна:

- Ако ми го заобеш ова, јас ќе ти го заобам животот тебе... И тебе и на твојата Лаура! И тоа многу гадно! Се разбравме?!

Јас се отргнав од неговата близина зашто не можев да ја поднесувам, а покрај тоа и не знаев како ќе реагирам на сите тие закани...

Некаде прочитав дека човекот е слама и треба само искра... Само мала искра недостига да го потпали, а јас сега стоев до оган... Откако се тргнав настрана, му покажав со движење на главата дека сум подготвен на сè и видов кога гримаса на задоволство го прекри неговото студено лице...

Сè беше подготвено за најголемата грешка во мојот живот, а јас смело и без размислување чекорев кон неа... Можеби беше во прашање само мојата непромисленост, а можеби и беше судбина...

Роланд извади од автомобилот една долга метална шипка и една црвена туба полна со некаква течност, и откако беше подготвен, ми даде знак да го следам. Потоа внимателно, како да му е тоа професија, го скрши тешкиот катанец кој ја обезбедуваше големата исшарана врата на магацинот и веќе следниот миг и обајцата се наоѓавме во најодвратното место кое човек може да го замисли.

Целиот простор беше исполнет со полураспаднато ѓубре од кое се ширеше одвратна миризба, а овде-онде беа поставени стапици за глумци на кои имаше фатени мртви стаорци кои беа целите црвјосани. Почувствував како цревата ми се стегаат и добивав постојани нагони за повраќање, но повременото стрелнување на погледот на Роланд ми велеше да се приберам и да го сторам она за кое што сум овде...

Брзо, како по инструкциите на Роланд, ја распркував течноста, за која, дури откако ја отворив, сфатив дека е бензин, по кутиите кои беа наредени една врз друга во една просторија која се наоѓаше веднаш до одвратниот влез. За тоа време Роланд претураше низ некакви големи картонски кутии и очајнички бараше нешто што очигледно не можеше да го најде. Јас конечно ја испразнив тубата со бензинот и побарав понатамошни инструкции од Роланд. Тој некако нервозно ме погледна, веројатно поради тоа што не можеше да го најде она што го посакуваше, па откако шутна една кутија во воздух и сочно опцу, ме потегна за раката и ми бутна во неа една сребрена „Zipro“ запалка и ми рече да ја фрлам онаму каде што претходно истурав...

Миг или два се двоумев, но во главата постојано ми се вртеше ликот на Лаура зад која стои грдото лице на Роланд, и сфатив дека немам избор, па со прецизен

зафат ја фрлив запалката токму врз картонските кутии кои сè уште беа мокри од запаливата течност... Букна оган, црвен и неприроден, како да извира од самиот пекол, силен и бучен, како горски водопади... Ѓаволски... Почна да се шири со огромна брзина и пред да сфатам, видов дека сè околу мене гори, и можеби и ќе настрадав, ако присебниот Роланд не ме грабна и не ме одвлечка од просторијата која миг подоцна беше, од подот па до таванот, исполнета со пламен...

Тогаш се случи нешто страшно...

Огнот беше зафатил некаква запалива материја и истиот миг се слушна заглушувачка експлозија која и мене и Роланд не фрли на земја. Треснав со лицето на гнасниот под и одеднаш сфатив дека миризбата сепак и не е толку страшна... Веднаш се поткренав со рацете и почувствував силна болка и притисок во главата, а ушите ми свиреа силно како како некој да ми труби од внатрешноста на главата... Погледнав околу себе и го видов Роланд како лежи непосредно до мене. Светлината беше слаба, но од силниот оган во соседната просторија, јасно видов дека главата му беше облеана во крв, а до него стоеше некакво скршено парче, кое беше исто така крваво, и кое веројатно беше виновник за бесвесниот Роланд. Истиот миг нозете ми се пресекоа... Почувствував слабост и повторно оној мирис на гнилеж ми се провлече низ носот, правејќи сè околу мене да се врти во бескраен круг, кој знае само за забрзување...

Но одеднаш запра! Јас го заправ! Морав да го запрам... Морав... Не сакав да се откажам од мојот пат, зашто знаев дека не е сè уште завршен... Сè уште не беше сторено сè што сакав, сè што морав да сторам и знаев дека нема вака тивко да отчекорам во ноќта и да се изгубам исто како и никогаш да не сум постоел. Крвта ми јурна во главата а нозете и рацете ми станаа лесни како да можам да полетам и со брз скок дојдов до Роланд. Неколкуче лесни удари по лицето не ја вратија неговата свест и знаев дека ќе морам сам да го извлечам надвор, и тоа многу брзо зашто огнот почна да го зафаќа и расфрланото ѓубре од влезната просторија...

Одеднаш ѓаволска мисла ми проструи низ главата, а ова беше идеалната прилика за да ја остварам... Како што реков и порано, борбеноста не беше моја доблест и затоа морав да се држам за единствениот ас во ракавот кој го имав, а тоа беше моќта на мојот ум... Решив да му се одмаздам на Роланд за тоа што ме вовлече во оваа ситуација, а најмногу за тоа што се обиде да ја вовлече Лаура во неговиот одвратен свет полн со криминал и лудаци... Бев решен! Време беше Роланд да плати за своето однесување и мешање во кругови каде што обично грешките се кобни, а јас бев тука да му помогнам да направи грешка.

Побарав малку со раката низ неговите џебови и веднаш го најдов токму она што ми требаше - неговата легитимациска пропусница која секој студент на „Клејмор - Саутон“ мораше да ја носи ако сака да влезе во било која од зградите на универзитетот. Ја земав легитимацијата и ја фрлив недалеку од влезот, на една чистинка, каде што немаше опасност да биде зафатена од огнот, потоа собрав сила и го повлеков Роланд кон излезот од огнениот пекол...

Некаде од далечината почна да се слуша свирењето на противпожарните возила и знаев дека нема да помине многу пред да стигнат, а ме копкаше и неизвесноста околу евентуалното пристигнување на домаќините на просторов, па затоа со уште поголема сила го потегнав тешкиот Роланд кон подотворената врата...

Само што се појавив надвор и го вдишив чистиот свеж воздух, кој го доживеав како воскреснување на моите гради, слушнав два пара чекори како со трчање ми

се приближуваат... Браќата Дуан стигнаа до мене и грубо ме оттурнаа од Роланд, а веднаш стигна и Маркос кој откако провери дали Роланд диши, им нареди на браќата да го земат и да го однесат во автомобилот, додека тој самиот клекна до мене ставајќи својата огромна дланка на моето грло.

- Што се случи внатре? - прашаше Маркос низ заби, давајќи ми до знаење дека е крајно сериозен во своите намери, - Пожарникарите се блиску, а јас не сум расположен за разговор... Кажи ми што се случи или изутрина ќе те пишува во весник како жртва на огромен пожар...

- Експлозија... - почнав да објаснувам јас од првиот збор кој ми дојде на памет, - Не отфрли и двајцата... Јас паднав и кога погледнав, Роланд лежеше крвав...

- Чувствувам кога некој ме лаже, - ја стегна својата дланка Маркос, комплетно прекинувајќи ми го доводот на воздух во грлото, - а, мислам дека ти ме лажеш...

- Маркос! - одеднаш се слушна глас од правец на автомобилот, - Дојди! Роланд е добро... Се освести!

Маркос го отпушти моето грло, конечно дозволувајќи да влезе воздух во него... Стана и откако сомничаво ме изгледа се заврти и отрча до автомобилот. Веднаш потоа се слушна гласно 'ржење на силната машина под хаубата на Меганот, а продорното чкрипење на гумите по асфалтот ми причини болка во и онака заглушените уши.

Но, одеднаш се слишна силен звук на кочење... Автомобилот застана токму пред мене и неколку мига стоеше така немо... Конечно, прозорецот од автомобилот се отвори и од него се појави раскрвавената глава на Роланд... Колку морничаво изгледаше неговото крваво лице на слабата светлина... Самата слика лесно би можела да биде сцена од хорор филм.

- Ако само помислиш, - отворено се закани Роланд, не трошејќи го своето време, - било кому да се исповедаш за вчерашнава авантура... Ти си мртов човек!

Јас молчеливо ја проследив неговата надмоќна закана, но со огромен внатрешен мир, постојано приспомувајќи си за малото изненадување кое му го приредив на Роланд додека тој беше во несвест. Климнав со главата покажувајќи му дека неговата порака е примена и разбрана, а Роланд ја повлече главата навнатре, допирајќи го притоа рамото на Маркос, што требаше да претставува сигнал за тргнување... Но потоа како да се премисли, па повторно ја извлече главата низ прозорот велејќи:

- Еј Клауд... Зар навистина помисли дека би ја вмешал Лаура во ова... Колку си ти наивен... Падна на мојот блеф со толку голема брзина што дури и мене ме изненади... Мислев дека ќе ти треба малку подолго убедување!

Потоа се слушна силно чкрипење на автомобилски гуми и автомобилот се изгуби надолу по темната улица...

Останав сам седејќи на студениот асфалт, слушајќи го само пукањето на пламените јазици кои полека почнале да се шират и во влезната просторија, како и приближувањето на противпожарните возила. Станав и се истресов. Почувствував огромно задоволство, што успеав да оставам белег за вистинскиот злосторник овде. Не ми беше ниту важно што евентуалното паѓање на Роланд би значело и мој пад... Важно ми беше што чиј и да беше овој магацин, ќе ја најде легитимацијата на Роланд која „случајно му паднала“ при неговото огнено дивеење.

Но, не знаев зошто чувствував и некаква грутка во градите, која одеднаш се појави и почна да ми пречи да ги наполнам со воздух... Нешто длабоко во мене

ми велеше дека штотуку направив огромна грешка, а јас, го игнорирав тој внатрешен глас, постојано повторувајќи си ја епизодата со легитимацијата на Роланд, додека молкум и крадешкум по темните агли на квартот се изгубив од местото на злосторот...

Како и да е, времето кое немилосрдно течеше, ќе ми покаже каков фатален чекор исчекорив вечерва, но кога тоа ќе ми стане јасно, се разбира, ќе биде предоцна за каква било корекција на настаните...

VI

...Се слушна силен и тап удар во Капелската улица... Удар сличен на удар во картонска кутија, брз, краток, без понатамошен призвук... Со сета своја кобност фокусирана во еден миг. Веднаш по него се слушна писок, па уште еден, па уште еден, и наскоро целата Капелска улица ечеше од врисоци и лелеци кој стануваа сè посилни и посилни...

Небото полека се замрачуваше и само ротациските светла од комбето на брзата помош создаваа сенки и привиди на околните зданија, правејќи ја со тоа атмосферата уште поморбидна и неприродна...

- Кој е човекот?! - се слушаа тивки гласови меѓу насобраните минувачи кои оформија круг околу покриеното тело кое лежеше на плочникот, во дамка од крв.

- Не знам, работник велат... Паднал од највисокото! - одговараа други, исто така тивко, како секој од нив да се срамеше да проговори гласно за несреќата, небаре некој ќе ги опоменеше заради непровереното ширење на информациите.

Кон насобраните луѓе се приближија тројца високи мажи во сиви палта, и побараа од луѓето веднаш да се разидат од местото на несреќата. Локалните полицајци, кои први дојдоа, беа премалку за да ја контролираат масата, па и инспекторите мораа да интервенираат.

- Кој е одговорен за градбата? - прашаше еден од инспекторите, запишувајќи нешто во својот бел тевтер на преклопување и, ни за момент, не одвојувајќи ги очите од него.

Некои луѓе веднаш отрчаа кон ниските монтажни канцеларии кои беа во непосредна близина на градилиштето, каде што беше и канцеларијата на шефот на градбата кој беше и сопственик на градежното претпријатие кое го изведуваше проектот. Не помина многу време кога стигна шефот во придружба на неколку службеници, кои исто така дојдоа да видат за што и за кого станува збор...

- Вие ли сте одговорен за градбата? - прашаше инспекторот со тевтерот во раце, повторно не подигнувајќи го погледот од хартијата, додека другите двајца се врткаа околу покриеното мртво тело.

- Да јас сум... - одговори збунето шефот, не знаејќи кому му се обраќа инспекторот, но сепак по логика на прашањето одлучи да одговори.

- Вашето име... - повторно незаинтересирано проговори инспекторот.

- Господин Борхел... - одговори одважно шефот и со тон кој не беше нималку пријатен, - Роланд Борхел, сопственик на компанијата „Алгуар-Борхел“.

- Господине Борхел... - за прв пат го подигна погледот инспекторот, подавајќи ја раката кон шефот, - Јас сум инспектор Жервије... „Алгуар-Борхел“, рековте... Вие сте близок со Стефан Алгуар? Со професорот Стефан Алгуар?

- Да! - одговори Роланд, не разбирајќи зошто е сега тоа важно, - Тој ми беше очув... За жал, почина пред помалку од три години! Во сообраќајна несреќа... Сега јас ја водам Компанијата!

- Навистина ми жал, господине Борхел... - изрази сочувство инспекторот, - Вашиот очув беше добар пријател со мојот татко... Стари пријатели... За жал откако татко ми почина пред седум години, изгубивме контекст со него... Навистина ми е жал што го слушнав ова... Би сакал да можевме да се сретнеме во други околности, но условите на работата ги диктираат средбите...

- И мене, господине Жервие, - набрзина промрмори Роланд, - но, навистина имам многу работа, па ако не Ви пречи...

Роланд набрзина ја извлече раката од долгото ракување со инспекторот, инсистирајќи веднаш да преминат на работата, зашто нему, времето му беше скапоцено. Затоа, заедно со инспекторот Жервие се доближија до покриеното тело околу кое се беа собрале вештаци и инспектори сликајќи и земајќи ги потребните податоци и докази.

- Ни треба идентификување на загинастиот, - рече тивко инспекторот, - би Ве замолил да ни помогнете... Но морам да Ве предупредам, глетката нема да биде ни најмалку пријатна, па ако имате проблем околу тоа...

- Не, не, во ред е, - сосема ладнокрвно му одговори Роланд, - сум видел јас понепријатни глетки... Не грижете се!

Жервие им даде знак на своите соработници и еден од нив се наведна над телото и сосема малку ја откри крвата глава на починатиот, доволно колку да може да ја види Роланд. Истиот миг можеше да се види запрепастеноста на лицето на дотогаш ладнокрвниот шеф. Очите му беа широко отворени, како да сакаа да зграбат што повеќе од сликата која ја гледаат, само за да се уверат во нејзината вистинитост... А вистината беше таа која параше по внатрешноста на душата и по дамарите на оној кој ја осознаваше...

- Да, го познавам... - очигледно шокиран и запрепастен проговори Роланд, - многу добро го познавам... Го познавав...

Инспекторот Жервие се наведна и повторно ја фрли прекривката врз лицето на починатот, забележувајќи колку многу немир внесе оваа глетка на лицето на Роланд. Потоа застана до него и ја стави десната рака на неговото рамо во знак на сочувство...

- Ви беше близок... прашаше внимателно Жервие, - Некаков род можеби...

- О не... - се сепна Роланд откако со прилично долг молк го проследи прашањето на инспекторот, - Напротив... Овој човек отсекогаш ми беше туѓ и далечен... Но имаше нешто... Имаше нешто што не врзуваше двајцата да чекориме заедно по исти патишта... Имаше некаква невидлива сила која диктираше јас и тој да дејствуваме заедно иако, ниту тој, а ниту јас го сакавме тоа. Ние поминавме многу заедно, за жал повеќе тешки, отколку убави мигови, и можеби, доколку се познававме во друго време и други околности ќе бевме и пријатели... Тој беше предаден на она во што веруваше и јас многу го почитував тоа кај него... Тој беше човекот кој најсилно знаеше да љуби од сите кој во својот живот сум ги сретнал... Вие не можете ниту да замислите што сè беше спремен да стори овој кутар човек во име на љубовта... Љубовта која ниту еднаш не му се насмевна... Љубовта која ја немаше, а ја посакуваше... Љубовта која му го уништи животот... Знаете, имаше мигови кога искрено му завидував на она што го гледаше и забележуваше во животот... Не се заморуваше себеси, а ниту другите, со

тривијални и минливи нешта... Не... Тој гледаше кон светлината и не дозволуваше ништо да му се испречи на тој пат... Дури ниту јас... Тој настрада, а никаде не погреша! И кажете ми сега вие, господине Жервије, каде е тука правдината... Јас... Познавам луѓе, кои не се достоини ниту името да му го изговораат на овој кутар маченик, а Бог, или што и да е она што управува со сите нас им дал лесен, удобен и спокоен живот... А тие ниту еднаш не сториле дело со кое ќе можат да се гордеат! Секогаш го следеле патот на омразата, измамата, проклетството... Тие треба да одговараат за своите недела... Тие треба да лежат овде, срамно покриени со прекривка, за никој друг да не го гледа нивниот срам... Нивната казна... Јас... Тие никогаш не биле толку блиску до нешто што е свето и чисто како што постојано беше овој човек... Доследно ја следеше својата патека на која со јасни букви беше испишано името на неговата желба...

- Лаура! - извикна возбудено Роланд, забележувајќи како меѓу присутните се пробива едно познато лице, со таква преплашена гримаса која би можела да биде дефиниција за страв...

Миг подоцна од насобраната толпа, како ерупција изби една преплашена жена со насолзени очи, непрестајно талкајќи со погледот, како да бара нешто што е скриено...

- Лаура! Ти реков да останеш во канцеларијата! - луто викна Роланд, - ова не е место за една дама... Особено ова место... И особено сега...

- Роланд! - низ плач крикна Лаура, фрлајќи се кон него и удирајќи го со своите стегнати дланки по градите, - Вистина ли е? Вистина ли е она што го слушнав? Велат дека е тој... Велат дека мртов... Вистина ли е? Вистина ли е, проклет да си? Роланд ја прегрна, стегнувајќи ја на своите гради, оневозможувајќи и да замавнува повеќе, додека со усните ја бакнуваше нејзината коса...

- Тргни се од мене, проклетнику! - врсна хистерично Лаура, одбивајќи се од неговите силни раце и вешто се измолкна од силната прегратка, - Ти си виновен за оваа! Ти го уби... Поради тебе е овде! Никогаш не можеше да се помириш со тоа што беше подобар човек од тебе, и со тоа што јас секогаш го почитував и го сакав тоа кај него! Не можеше да дозволиш да бидам со човек кој знае да чувствува љубов, а не само декларативно да ја изјавува... Еве сега сум твоја... И што од тоа? Го проколнувам мигот кога се согласив да бидам со тебе и кога згазив на она што го имав со него... Имаше нешто посебно, нешто волшебно меѓу нас! Нешто што ми даваше сила и желба да се разбудам следното утро и да се радувам што сум жива... Што дишам... Сега немам воздух... Сега не сакам да станам од креветот... Сега не сакам да живеам! Тој отсекогаш ја познаваше мојата душа, на начин кој тебе ти беше непознат... И за сите овие години не успеа ниту да ми се приближиш, ниту пак се обиде да ме отвориш и да ме запознаеш однатре... Јас бев твојот освоен трофеј и токму таква ти бев доволен украс... А овој човек искрено ме љубеше... Токму затоа не можеше да го поднесеш... Што му стори?! Кажи што му стори?!

Инспекторот Жервије ѝ се приближи на Лаура и ја фати за раката со цел да ја смири, но таа грубо му ја извлече, покажувајќи му дека не сака да биде смирена... Дека премногу бол и бигор се набигориле во нејзината распарчена душа и сега беше мигот за фрлање на целиот смет од градите... Сега беше мигот на апсолутната експлозија... Сега беше точката од која нема враќање...

- Госпоѓо, се извинувам што Ве вознемирувам, - ѝ се обрати Жервије на Лаура, покажувајќи ѝ ја својата полициска легитимација, - но имаме повеќе сведоци кои

велат дека починатиот сам паднал од зградата... Во моментот на несреќата немало никој на спратот каде што работел тој... Господинот Борхел не е виновен за оваа трагична несреќа...

- Господинот Борхел?! - сè уште хистеријата беше присутна во гласот на Лаура, - Вие го нарекувате господин овој свер, кој нема срце, ниту чувства, ниту образ, ниту достоинство... Ниту душа! Внимавајте добро кого нарекувате господин... Да беше господин тој немаше да кова завери со својот очув против овој чие лице е сега така срамно покриено со прекривка... Прекријте му го лицето на овој ваш „господин“, за да не му се гледаат нечистотиите кои му извираат од очите, нечистотиите кои ги извалкал во животот... Нему прекријте му го лицето... А на овој кој лежи... Откријте му го! Тој нема што да крие... Нека видат сите како изгледа еден праведник, еден човек со чиста душа... зашто таквите како него се ретки... Речиси и да ги нема! Останатите се како овој ваш „господин“... Како мене... Со душа која е слаба... Преслаба за да ги издржи ударите... Преслаба...

- Лаура престани! - вресна Роланд турнувајќи ја Лаура, која се затетерави, но се задржи на раката на инспекторот Жервие, - Престани да ме срамиш пред присутните и пред вработените! Прибери се и заминувај! Ќе разговараме подоцна... Насамо!

- Те боли вистината Роланд?! - му се внесе в лице Лаура на изненадениот шеф, - Ти пречи ако сите овде ја запознаат валканата страна на твојот живот... На твоето минато?! Нека! Нека знаат дека ти си овде убиецот! Можеби ти не си го турнал телото, но јас сум сигурна дека си му го турнал духот... Исто како што сум сигурна дека си уживал во тоа!

- Заминувај! - вресна Роланд вцрвенет од возбуда, додека, неможејќи да ја контролира плувачката, плукаше наоколу при секој кажан збор, - Не сакам да те видам повеќе! Заминувај! Веднаш!

Лаура не можеше повеќе да го додржи бремето кое и тежеше на душата... Солзите едноставно почнаа да извираат од нејзините очи и никаква сила веќе не можеше да ги запре. Се заврти и тргна да си оди...

- Не грижи се Роланд, - тивко проговори Лаура веќе вмешувајќи се во толпата, - Никогаш повеќе нема да слушнеш за мене... Веќе никој никогаш нема да слушне за мене...

Инспекторот Жервие занемен ја гледаше непријатната сцена. Нешто набрзина напиша во белиот тевтер и им нареди на соработниците да го стават телото на носилки и да го одведат на обдукција. Работата овде беше сосема завршена... Овде веќе, сета работа беше завршена... Пред заминување се заврти кон стаписаниот Роланд, кој немо гледаше во дамката од крв што како злокобен спомен стоеше на плочникот и предупредуваше.

- Вашата сопруга, - прашаше Жервие, - дали сакате да ја најдеме... Ми изгледаше непресметлива... Да не направи некоја глупост...

- Јас повеќе немам ништо со неа, - мирно одговори Роланд, не придвижувајќи го погледот од точката за која му беше закован, - таа не е повеќе моја грижа! Ако тој ја сакал повеќе отколку јас, слободна е да му се придружи... И тоа уште веднаш!

Инспекторот, не можеше да си поверува на своите уши. Не се ни збогуваше со Роланд, само бесшумно се заврти и зачекори кон автомобилот, каде што го чекаа неговите колеги. Потоа запре, и откако постоја неколку секунди и повторно се заврти кон Роланд.

- Името, господине Борхел... - прашаше Жервие доволно тивко за да биде чуен само од Роланд, - Не ве чув ниту еднаш да му го споменете името на починатиот...

Роланд молчеше... Не одговори ништо. Само немо гледаше во крвавиот плочник. Потоа ја дигна главата и решително погледна кон Жервие.

- Исион - шепна скршено Роланд, како да го крева најтешкиот товар на светот, - Клауд Исион...

- Сега е сè јасно... - шепна инспекторот, и замина, не свртувајќи се повеќе назад...

*

- Не! - вресна Клауд стегавќи го црниот револвер во својата рака, а стегавњето ја придвижи внатрешноста на оружјето, предизвикувајќи страв кај пребледениот Грамон.

Клауд стана за миг и трепна неколкупати обидувајќи се да сфати што навистина се случува. Со едната рака ги протри очите, а другата ја држеше цврсто вперена во Грамон чии очи сè уште беа широко отворени, очекувајќи куршум во секој момент... Не му беше јасно што се случи... Во еден миг беше овде, а потоа одлета со мислите и виде нешто што го исплаши до смрт... Да смрт... Колку мора да е страшна таа глетка... Но кој да знае. Никој досега не си ја видел сопствената смрт... Освен тој... Освен Клауд!

Лаура беше падната на коленици на неколку метри од, збревтаниот од возбуда, Клауд и гласно плачеше, нејасно проколнувајќи го Клауд да не го потегнеува орозот. Клауд ја погледна... Неговиот поглед запре на нејзините очи кои беа преполни со солзи. Тие брзаа надолу по зацрвенетите образи, веднаш ослободувајќи место за нови и нови, за илјадници солзи. Погледот му одлута кон нејзините полни усни кои сега нешто неразбирливо бладаа... Сè што можеше да прочита Клауд беше едно „немој“ и ништо повеќе... Колку тажно изгледаше оваа прекрасна девојка. Колку тажна слика одаваше нејзиниот жолт пролетен фустан кој сега беше наместа искинат и извалкан од правта. Колку тажно изгледаа сега нејзините боси нозе склопчени во полукруг... Како да не беа истите тие на кои пред само десетина минути им се воодушевуваше заедно со Роланд.

Глетката на Лаура уште повеќе го вознемири Клауд. Можеби најмногу поради тоа што сега тој беше причината за хистеричното липање на неговата љубена... Реши да се соземе и да размисли. Постојано држејќи го револверот вперен кон Грамон, ѝ се приближи на расплуканата девојка.

- Не грижи се, Лаура, - нежно ѝ шепна Клауд, - нема да пукам... Видов... Се видов себеси... Се видов... Сè видов! Нема да пукам... Нема да го фрлам во дупка својот живот, само за да задоволам некоја своја темна потреба... Нема да те изгубам тебе... Не повторно!

Збунета од она што го слушна Лаура подзапра со гласното липање и погледна директно во очите на Клауд. Таму го немаше повеќе она ужасно нешто што влеваше страв во коските на сите наоколу, дури и на дивјак како Грамон. Немаше траг од демонот кој искреше од неговите очи и го подведуваше на зло, на грев...

На убиство! Сега очите му беа топли и полни со живот и нежност и го грееја расплуканото и заруменето лице на Лаура...

Колку е чудно влијанието што женските солзи го имаат на машките очи... Тие го натопуваат лицето и капат на градите, се впиваат во ткаенината и се лизгаат по нежната женска кожа... Тие ги поврзуваат сите елементи на невината женственост и ја истакнуваат нејзината апсолутна беспомошност пред похотната волја на мажот.

Се чинеше дека и сега сличен ефект имаа овие блескави дијаманти кои капеа од зацрвенетите очи на милата девојка. Клауд со нежен и сочувствителен поглед го проследуваше нивниот пат и пад на набрекатите гради на Лаура и сфати колку е силно она што го чувствува за неа... Сфати колку не сака да ја изгуби, особено не на начинот кој го виде...

- Ајде да си одиме... - Џ шепна нежно Клауд со подадена рака кон Лаура, помагајќи ѝ да стане, - Овде немаме што да бараме повеќе... Сепак се чини дека идејата за прошетка по плажава беше лоша!

Лаура ја прифати подадена рака и полека стана несигурна во она што го слушаше. Не можеше да сфати како за само две-три секунди сè се измени и во очите и во зборовите на Клауд. Сепак, она што го виде и она што го слушна ѝ даде надеж дека сепак, овој кобен настан, кој навестуваше трагедија, нема да има крвав епилог.

Слушај ме добро идиоту! - Клауд дрско му се обрати на Грамон кој сè уште лежеше склупчен од страв и трепереше како да беше опкружен од цела армија, а не од тројца млади и еден револвер, - Ти давам шанса да живееш, и ти советувам да ја искористиш паметно! За разлика од тебе, јас никому не сум му дал ваков предлог и не знам какви ти се шансите да преживееш, можеби ти се добри, можеби воопшто не постојат... Но твое е да пробаш! Имаш минута време да заминеш засекогаш, не само од плажава, туку и од градов... Зашто кога следниот пат нашите погледи ќе се сретнат, ти ќе загинеш и тоа од овој револвер! Јасно!?

Грамон сè уште нејасно гледаше во очите на Клауд и го бараше оној застрашувачки поглед кој пред малку дивееше во него, стегавќи му ја раката и прстот околу орозот... Но овој пат, погледот беше јасен и бистар, без ништо диво во себе, без нешто нечовечко... Само надеж и љубов... Тоа му даде надеж дека можеби денеска навистина не е денот кога ќе умре од раката на овој подивен свер и затоа полека, со внимателност и претпазливост на лаборант во лабораторија со патогени вируси, се подигна на рацете и се исправи.

Стоеја така неколку секунди еден пред друг, гледајќи се очи в очи... Едниот, ангел на смртта, олицетворение на сè што е проклето и злокобно, на сè што е подло и расипано, другиот, светлина, ослободена од стегите на сенката, исполнета со многу љубов и страст, а пред сè - надеж... Се чинеше како овој простор да е претесен за двајцата и знаеја дека еден мора да замине... Иако искреше воздухот меѓу нивните очи, Лаура мирно ја проследи таа напната средба на двете сосема спротивни души, сигурна во она што го прочита во погледот на Клауд... Беше сигурна дека неговиот револвер нема да испука денеска!

Конечно Грамон го направи вистинскиот потег... Без да каже збор, се заврти и мирно, без брзање, како да не му зависи животот од тоа, зачекори кон блискиот парк, Паркот на Великаните, онаму каде пред малку истрча Ти-Дог... Можеби и тој забележи дека Клауд е ослободен од своите демони и сфати дека нема да пука, освен ако не е принуден на тоа... А и тогаш... Кој знае...

Клауд, дојде до Лаура и ја прегрна...

- Готово е душо... - шепна тивко Клауд, - Готово е мила моја Лаура... Злото е протерано во неповрат и никој никогаш повеќе нема да те повреди...

- Клауд... Лаура... - се слушнаа тивки извици кои беа некако чудно пригушени, како да доаѓаа од некаде под земјата, - Клауд...

И Клауд и Лаура се сепнаа... Се завртија околу себе во ист миг и го побараа изворот на призвукот кој го слушнаа и обајцата. Сè што видоа беше превртеното тело на Роланд чие лице беше зариено во топлиот песок. Веднаш скоканаа до него и го превртија и речиси извикаа од радост кога Роланд трепкајќи исплука многу песок кој беше нвлезен во неговата уста. Лицето му изгледаше застрашувачки... Левата слепоочница ми беше крвава и јасно се гледаше расекотината која беше налепена со ситен песок.

- Добро те средил, - се пошегува Клауд, дувајќи го песокот од неговата рана, - ова ќе ти направи лузна, која ќе ја носиш цел живот...

- Не е важно... - плачливо проговори Лаура обидувајќи се исто така да го растргне песокот од лицето на Роланд, - Важно е дека сме живи... Важно е дека сме сите живи и дека никој не подлегна на провокациите од оние психопати... Кој знае кој ѓавол им влегол...

Клауд малку го подигна погледот и го насочи кон Роланд. Роланд ја сфати пораката... Знаеше дека Клауд сфати кој е причината за пладневото дивеење на Грамон... Знаеше дека се сети на онаа ноќ во магацинот, и на нивниот необичен огнен пир... Но исто така знаеше и дека нема да проговори, особено сега, кога и Лаура стана дел од овој несреќен сплет на околности...

- Не е важно, - шепна Клауд, на големо олеснување на Роланд, додека во џебот му го пикна големиот црн револвер од кој се гнасеше и кој не можеше да го поднесе, - важно е дека никој од нас не е повреден!

Роланд тертеравејќи се успеа да стане тресејќи си ја правта од телото со едната рака, а со другата, со левата рака си ја држеше слепоочницата, чувствувајќи огромна болка и вртоглавица.

- Ајде да си одиме дома, - некако изморено рече Роланд, - чувствувам дека веќе не ми е до прошетка...

Клауд и Лаура тивко се насмеаја... Го фатија Роланд за пазувите, Клауд од левата, а Лаура од десната страна, и тргнаа кон излезот од плажата.

- Ништо не е готово сè додека јас не кажам дека е готово! - се слушна од позадината одвратно зарипнат и ладнокрвен глас, а истиот миг злокобен мрак ги обви лицата на тројцата раскрвавени пријатели...

Тие полека се свртеа, и иако насетуваа чиј е зарипнатиот глас, изненадување можеше да се прочита на нивните лица. Пред нив стоеше Грамон, со вперен сребрен Smith&Wesson, модел 29, а црната шуплина на цевката наликуваше на отворот на најтемната одаја на пеколот...

- Не си многу зборлест сега а? - му врекна Грамон на запрепастениот Клауд, кој сега голорак, немо стоеше пред забревтаниот насилник.

Клауд молчеше... Очај и беспомошност се читаше на неговото лице, а неговата рака трепереше... Веројатно и недостигаше моќта која до пред малку беше во нејзин посед...

„Револверот...“ - помисли Клауд, - „Револверот е кај...“

- Грамон! - направи неколку нестабилни чекори нанапред Роланд, обидувајќи се да ја задржи рамнотежата, - Многу работи се случија денеска... Јас ја научив

мојата лекција и за сè што сум погрешил најискрено ти се извинувам... Да ја закопаме секирата и да заборавиме се... Никој не мора да умре... Па премлади сме за тоа, по ѓаволите...

- Молчи кучко! - му вресна тресејќи се од гнев Грамон, мавтајќи на сите страни со сребрениот револвер, - Сега се смени работава и веднаш цвикаш... Права кучка си Роланд! Не очекував вакво нешто од тебе... Биди маж и прими го машки она што си го заслужил! А сега те молам биди толку фин и... Умри!

Грамон ја стегна раката и нанишани кон Роланд, згрчувајќи го прстот околу орозот на револверот кој му сјаеше во раката. Роланд виде дека се наоѓа пред амбис, и се сети кога Клауд му го стави револверот во џебот, па затоа брзо посегна и го извлече црниот Colt вперувајќи го во разбеснетиот Грамон...

- О, нашата мала барбика има пиштолче, - се насмеа потсмешливо Грамон, - но знае ли да да го користи...

- Има само еден начин да дознаеш... - сериозно изговори Роланд, давајќи му до знаење на револверашот спроти себе дека е сосема сериозен во намерата да пука. Настана молк... Гробна тишина легна врз плажата и веќе ништо живо не испушташе глас, како целиот универзум да се поготвуваше за нешто страшно, за нешто кобно...

„Затишје пред бура...“ - се сети Клауд на зборовите на својот дедо, - „Можеби оваа ќе биде најсилната досега...“

Молк... Гробна тишина се распростираше наоколу, ширејќи се со огромна брзина, замолкнувајќи се што ќе допре...

Одеднаш нешто експлодираше во молкот... Еднаш... Па уште еднаш... Нешто загрми и ја стресе земјата, а и срцата на сите кои стоеја на плажата... Сè се случи за миг... За само неколку секунди... За само две-три секунди...

Прв падна Грамон... Огромна црвена дамка му се ширеше на градите обојувајќи му ја белата маица... Дишеше брзо и неправилно, обидувајќи се да земе колку што е можно повеќе воздух... Стануваше сè поблед и поблед, дишењето сè поспоро...

Поминаа неколку секунди пред Клауд да сфати што всушност се случи... Веднаш погледна кон Роланд и виде дека стои. Нешто налик на среќа му помина низ градите, а срцето речиси му заигра во градите... Но имаше нешто што зборуваше дека не е сè така како што изгледа... Погледот на Роланд, беше скаменет... Не гледаше ниту во својот револвер, ниту во паднатиот Грамон... Гледаше некаде напред... Некаде далеку на хоризонтот... Некаде неодредено... Клауд го погледна повторно и веднаш забележа дека од десната рака, му капе крв.

- Ти си погоден! - викна панично Клауд и веднаш скокна до Роланд, обидувајќи се да му ја раскине маицата и да дојде до раната... Направи голема дупка на рамото, а со ткаенината која ја скина, направи марамче и силно притисна на местото каде што беше погоден...

- Лаура! - викна Клауд, - Дојди, на Роланд му треба помош!

Но одговор немаше...

- Лаура! - повторно гласно викна Клауд, - По ѓаволите, не е време за паника... Мораме да му помогнеме на Роланд... Погоден е!

Повторно молк ги проследи неговите зборови...

Конечно Клауд го подигна погледот од раскрвавеното раме на Роланд и погледна кон Лаура... Истиот миг целиот свет се сруши врз Клауд... Таму стоеше таа... Прекрасна и совршена... Со разбушавена коса, која љубоморно криеше дел од

прекрасното лице на девојката... Со разигран жолт фустан со огромна црвена дамка на градите, кој се предаваше на немирната игра на ветерот и ту ги разголуваше, ту ги покриваше белите боси нозе... Со поглед... Со поглед скаменет како мрамор... Изгаснат и безживотен...

Клауд вресна од болка која му ги стегна градите и не можеше да вдиши... Зачекори кон неа, а секој чекор му беше тежок како да придвижува оловни пранги. Болка... Чувствуваше под стапалата огромна болка како да газеше на жар, на оган... Како да одеше по самиот пекол... До неа... Колку одвратни чекори беа тие, колку печеше патот до неа... А таа чекаше... Стоеше и чекаше, како да ја имаше сета вечност пред себе.

Клауд застана до неа, а таа му падна на рацете... Ја погледна... Беше погодена во градите со истиот куршум кој го понижи рамото на Роланд...

- Лаура... - шепна Клауд, додека една солза му се истркала по лицето и капна на нејзината усна...

- Зошто плачеш Клауд? - собра сила да ги стегне усните во насмевка Лаура, - Не боли... Веќе не боли...

- Прости ми Лаура... - низ солзи проговори Клауд...

- Оној кој сака, простува се... Те сакам... Те сакам... - шепна Лаура и ги затвори очите...

- Не!!! - вресна Клауд грабнувајќи и ја главата и тресејќи ја, - Немој... Немој Лаура... Не оди! Ми требаш! Те сакам и јас... Остани со мене! Ми требаш...

Молк... Молчеа дрвјата од блискиот парк... Молчеа и птиците... Замолкна и ветерот, и морето, и сонцето молчеше... Само плачот на Клауд одекнуваше до небесите, вознемирувајќи ја исконската тишина...

Се слушнаа сирени и набрзо плажата се наполни со луѓе, растрчани и нервозни, панични и брзоплети... Си ја работеа својата работа... Клауд ги гледаше...

„За нив е ова само работа...“, - помисли, - „После ова ќе заминат во своите домови, во нивниот мал спокоен свет, безбедни од болка, и од солзи... А јас денес изгубив се... Каде да заминам јас после ова... Каде да продолжам... Денес се случи крајот...

Пред него стоеја некакви луѓе во костими и вратоврски и нешто му зборуваа, но зборовите од нивните усти беа цврсто заклучени со молк... Клауд слушаше, а зборовите не допираа до него... Сè што можеше да слушне во својата глава беа последните зборови на Лаура - „Те сакам... Те сакам...“ и секој пат беа проследени со солзи и преколнување: „Проклет да си Клауд... Ја уби!“

Поминаа неколку секунди и тие почнаа да се претвораат во минути, овие во часови и кој знае колку време помина кога Клауд следен пат погледна околу себе... Седеше на една клупа во паркот веднаш до плажата, и беше наметнат со некаква јакна, на која пишуваше „ПОЛИЦИЈА“... Ја свлече од себе и ја остави на клупата до себе... Не му студеше... Не му беше ниту топло... Не чувствуваше ништо освен огромна болка во градите и главата... Толку беше разорена неговата душа, што во тој миг и воз да поминеше преку него, немаше да почувствува ништо... Беше само статуа која имаше само форма, но не и содржина...

- Жал ми е што излезе вака Клауд... - се слушна нечиј глас, - Но Бог ми е сведок, се обидов да те предупредам!

Клауд го препозна гласот... Беше тоа истиот оној строг машки глас кој го слушаше многу одамна, а го препозна и ова утро. Неволно ја заврти главата и

тука беше тој... Професорот седеше на клупата до момчето и гледаше во една неодредена точка пред себе.

- Што сакаш ти по фаволите? - тивко и без желба проговори Клауд, - Замини те молам... Замини од мојот живот... Засекогаш! Јас повеќе немам живот... Уништив сè што можеше да се уништи од животот. Згазив на сè што беше свето и нежно во мојот свет и тоа никогаш нема да се врати... Ти повеќе немаш работа со мене... Оди спасувај некои други! За мене е предоцна...

- Ти сè уште не си сфатил Клауд... - рече тивко Професорот, не помрднувајќи го погледот од онаа точка во која му беше закован, - Ти немаше свет Клауд... Никогаш и не си го имал! Ти се обидуваше да го измислиш тој свет... Токму затоа и исчезна како балон од сапуница... Едноставно пукна! Се обидував да ти објаснам дека Универзумот ти трасира пат и твоето е да го изодиш патот... Но не смееш да го менуваш! Мораш да ги читаш знаците кои светот ти ги дава... Тие честопати можат да ти го спасат животот... Еве, си се запрашал ли некогаш зошто оној ден на твоето прогласување за најдобар ученик, додека со поглед ја бараше Лаура, доби силна вртоглавица и падна како покосен... Зошто ја доби истата вртоглавица кога подоцна стоеше пред неа во дворот... Зошто Роланд се појави токму во моментот кога вие седевте во дворот на „Клејмор-Саутон“... Си се запрашал ли зошто ја остави онаа пропусница на Роланд во запалениот магацин на Грамон... Си се запрашал ли Клауд?! Вие двајцата никогаш не требаше да бидете заедно! Вашиот спој никогаш не беше предвиден во големиот план на универзумот она што ти и таа сакавте да го сторите би создало поништување на тој план, а тоа би довело до хаос... Можеше едноставно да продолжиш да живееш и да чекориш по својот пат и денес Лаура ќе беше жива! Но не... Ти мораше да продолжиш! Ти мораше да бидеш со неа и тврдоглаво да ги игнорираш моите зборови и сè она што се случуваше околу тебе а те одвраќаше од неа... Вредеше ли Клауд? Кажи ми сега... Вредеше ли?

Клауд молчеше... Солзите сè уште течеа по неговото лице и којзнае дали некогаш ќе запрат... Погледна во Професорот... Му изгледаше некако туѓ и далечен... Како прв пат да го гледа во својот живот...

- Ти воопшто не ме разбираш мене... Ти воопшто не можеш да ја разбереш човечката душа, затоа што ја немаш! Да, по фаволите! Вредеше секоја секунда помината со неа... Еднаш ми изговори зборови кои ги паметам иако беа одамна - „Го посакуваш нејзиното присуство повеќе отколку воздухот околу тебе и немирно бараш со погледот, барем за миг да ја доближиш до себе, да постоиш во нејзиниот поглед само за миг, па после нека биде што биде, нека те развеат ветровите, нека те голтне земјата нека те изгори сонцето, нека те снема... Но за тој миг, тој прекрасен мал миг кога ти ќе бидеш во очите нејзини... За тој миг вреди да се живее... И да се умре!“ - Ете тоа е токму она што јас го чувствував за неа... Секој здив земен во нејзина близина вредеше повеќе отколку цела вечност проживеана без неа... И уште илјада пати да ја преживеам нејзината смрт, повторно би го сторил тоа... Повторно би се обидел да и кажам само едно „Те сакам!“ Знаам дека и таа би го сторила истото за мене! Ти не можеш да судиш за човечка душа, ти неа не ја познаваш! Човекот е борец! Него не го интересира твојот универзален план... Човекот е суштество кое се занимава со многу посовршени работи од тоа... Тој е дете на љубовта и живее за неа... Одземи му ја неа и што останало од него... Само лушпа... Само шуплива лушпа! Еве! Погледни

ме мене! Еве човек без љубов! Плукам јас на твојот план и на твоите предупредувања! Кога би можел... Повторно би сторил исто... Сè отпочеток!
Клауд падна на колени скршен од болка и се сви до земја липајќи гласно... Ништо повеќе не можеше да ја утеши неговата болка... Ништо повеќе не можеше да ја залечи раната која крвавеше во неговата душа... Таа не беше смртоносна, а сепак беше поопасна и од онаа на градите на Лаура...
Долго потоа се прашуваше кога погрешил... Кога го направи погрешниот чекор скокнувајќи во широко отворената уста на пеколот... Дали кога реши да му пркоси на советот на Професорот... Или кога реши да го послуша советот на Дурио... Или можеби од самиот почеток, кога за првпат ја здогледа убавицата Лаура... Дали уште тогаш злокобно се насмевна судбината поигрувајќи си со животите на овие млади луѓе кои стоеја на прагот на својот живот...
Клауд остана сам во големиот парк веднаш до плажата... Сам до големата клупа пред која беше паднат на коленици... Го немаше повеќе Професорот... Ниту Роланд, ниту Грамон... Ја немаше повеќе ниту Лаура... Го немаше ниту Клауд! Само една скршена тажна сенка, која порано беше човек, ја гребеше земјата пред себе, проколнувајќи се себе си и мигот кога ја направи најголемата грешка во својот живот... Кога уништи еден совршен свет... Кога ја изгуби сета љубов на овој свет.... Кога умре... За само три секунди...
Колку е времето релативно...

КРАЈ